

TURŞUDAN MESELE

"İmam Hatip Nesli'nden"

TİMAY
TÜRKİYE İMAM HATIPLERİ VAKFI

TURŞUDAN MESELE

"İmam Hatip Nesli'nden"

TİMAV 14
Hikâye 8

Eylül 2019

T.C.
Kültür ve Turizm Bakanlığı
Yayıncı Sertifika No: 21146

ISBN: 978-605- 69628-0- 6

Dizgi & Tasarım: Kef Ajans
www.kefajans.com

Adabalı Ofset Mat. San. Tic. Ltd. Şti.
Fevzi Çakmak Mh. Hacı Bayram Cad.
No: 19 Karatay / KONYA
+90 332 342 02 24
Sertifika No: 35670
Basım Tarihi: 2019

TİMAV
TÜRKİYE İMAM HATİPLİLER VAKFI

Şemsitebrizi Mh. Dr. Abdullah Salim Sk. No:22 Karatay / KONYA
Tel: +90 (332) 350 07 96 | Fax: +90 (332) 353 03 47
www.timav.org.tr | timav@timav.org.tr

[f](https://www.facebook.com/timav.vakif) /timav.vakif [t](https://www.instagram.com/timavvakfi) @Timavvakfi [y](https://www.youtube.com/channel/UC...) /timav_vakif

TURŞUDAN MESELE

"İmam Hatip Nesli'nden"

8. Hikâye Yarışması

İlk 25 Eser

TİMAY
TÜRKİYE İMAM HATIPLER VAKFI

TURŞUDAN MESELE

"İmam Hatip Nesli'nden"

Hikâye Yarışması Seçici Kurul Üyeleri:

Köksal Alver
Sadık Yalsızuçanlar
Abdullah Harmancı
Mehmet Kahraman

*(Kitapta yer alan hikâyeler
üzerinde düzeltme ve değişiklik yapılmadan,
öğrencilerin yazdığı şekliyle yayınlanmıştır.)*

İçindekiler

TURŞUDAN MESELE 11

Sümeyye Kalkan

İLERLE 15

Şevval Aydoğan

ROLÜNÜ BUL 19

Abdullah Selman Pullu

SINIRLARI AŞMAK 25

Ali Kurt

BEN YOLCUSU KALMASIN 33

Ceyda Karabul

SOLGUN MAVİ 37

Sare Nur Bensiz

İÇİMDE KANAYAN YARA 43

Ahsen Karakelle

YALNIZ 51

Ali Fuat Karaaslan

İMKANSIZIN HAYALPERESTİ 57

Azra Nur Habibe Bostancı

YAĞMURU DİNLERKEN 63

Hanife Buse Koçdemir

PİŞMANLIK 69

Hacer Nur Şahin

KAĞIT TOPLAYICISI 73

Esra Nur Akdeniz

ÇIKIŞ YOK 77
Muhammet Raşit Vardar

KÖMÜR KARASI 81
Sema Kalaycı

RÜYA 87
Ali Kömür

PAMUK KIZ VE HIRPANI 91
Fatma Zehra Gökalp

BİR İHTİYAR, İKİ YETİŞKİN, ÜÇ ÇOCUK 95
Zeynep Serra İşler

YILDIZ OLMAK 103
Zehranur Beyza Akbalık

NE OLACAK BİR AĞAÇTAN 107
Maşite Danışmaz

MUT 111
Sevde Dilruba Ünyeli

YANLIŞ BAĞIMLILIK 117
Çağrı Vurgun

ASHAB-I YILDIZ 121
Nuriye Daşdemir

RUHLARA GİYDİRİLMİŞ BEDENLER 125
Saliha Turanalp

PORTAKAL 129
Elif Karaduman

Takdim

Değerli gönül dostları,

İlim uçsuz bucaksız bir ummandır...

“Allah’tan faydalı ilim isteyin, faydasız bilgidен Allah’a sığının” bu yuran rehberimiz İki Cihan Güneşi Sevgili Efendimiz’in ümmetine, ilk emri “Oku” olan bu yüce dinin müntesiplerine selam olsun...

“Bilesiniz ki, insanlar ortaya koydukları maharetlerle kendilerini gösterirler, iyi, güzel ve sağlam eserlerle tanınırlar. Her insanın değeri, sergilediği kaliteli iş ve güzel eserlerle ölçülür. O halde hakikatin açıklığa kavuşması için konuşun ve yazın ki, değeriniz ve seviyeniz ortaya çıksın” diyen İlmın Kapısı Hz. Ali’yi örnek alıp, ilme talip olan ve ilmiyle amel etmeye gayret eden hakikat yolcusu gençlere selam olsun...

Türkiye İmam Hatipliler Vakfı (TİMAV) olarak; hayattan aldıklarımız değil, verdiklerimiz bizimdir, bizimledir düsturuyla, çocuklarımızın, gençliğin ve ülkemiz insanının bir yandan yüksek düzeyde kazanımlar olan erdemleri ve değerlerimizi tanıyıp sahip çıkmalarına yardımcı olmak, toplumsal dayanışmaya ve bütünleşmeye katkıda bulunmak, barışın korunması için çaba harcamak; bir taraftan bu kazanımların gelecek nesillere aktarılması için gayret eden İmam Hatip nesline hizmet üretmek için 1994 den bu yana büyük bir heyecanla çalışmaya devam ediyoruz.

Sosyal ve kültürel yozlaşmanın had safhada yaşandığı çağımızda, son dönemlerde artış gösteren toplumsal şiddet, aile içinde yaşanan cinnet ve cinayetler, taciz, istismar gibi üzücü ve gayri ahlaki birçok vakıa canımızı yakıyor, sinirlerimizi bozuyor. Tüm bu olumsuz olayların neden ve sonuçları irdelendiğinde temelinde bizi biz yapan değerlerden uzaklaşma ve manevi tahribat olduğunu söyleyebiliriz.

Toplumların maddi ve manevi kalkınması, asayışı, huzur ve refahı, birliği, dirliği fertlerin ahlaki yapısıyla çok yakından ilgilidir. Bu yüzden yüce dinimiz İslam'ın ahlaki prensiplerini anlamaya ve tatbik etmeye çalışmak, insanlığın en önemli ihtiyacıdır. Ahlakın olmadığı düzende adalet, hakkaniyet gibi kavramların da olmayacağından, toplum düzeninin sağlıklı şekilde oluşması için, ahlaklı dürüst bireylere ihtiyaç vardır. Bu nedenle diyebiliriz ki; İmam Hatipler, bu ülkede güçlü bir ahlak eğitiminin kaleleridir ve İmam Hatip ortamları gençlerimizi kötü emellerden uzaklaştırır. Rabbimiz insanlığı ilmin, hakikatin, adaletin peşinden ayırmazın.

İmam Hatip Okullarının havasını teneffüs etmiş gençlerimizin ferdi ve içtimai hayatta İslam ahlakıyla yaşamlarına, duygu ve düşüncelerine yön verdiklerini, ahlaki-ilmî sorumluluk bilinci ve derinliği ile hareket ettiklerini gördükçe, içimizi tarifsiz bir huzurun kapladığını ayrıca ifade etmek isterim. İdeallerine muhtaç olduğumuz bu neslin, ortaya koyduğu işlerin ve eserlerin her daim arkasındayız ve onların hizmetkâriyiz. Her bir delikanlımızın ve genç kızımızın Allah'a layık kul, Rasûlullah'a layık ümmet, ebeveynine hayırlı evlat, vatanına ve milletine hâdim, kendini İslam'a ve insanlığın kurtuluşuna hizmete adanmış gençler olmaları için dua ettiğimiz kadar, gayret etmenin de heyecanını taşıyoruz.

TİMAV olarak geleneksel hale getirdiğimiz hikâyeye yarışmamızda Türkiye genelinde İmam Hatip Liselerinde okuyan gençlerimiz, ruhunun derinliklerinde resmettiği hikâyelerini bu yıl sekizinci kez bizlerle paylaştı. Birbirinden değerli yüzlerce eser arasından her yıl olduğu gibi bu yıl da ilk yirmi beş hikâyeyi bu kitapta bir araya getirdik.

Dereceye girsin veya girmesin yarışmamıza iştirak eden tüm öğrencilerimizi gönülden tebrik ediyorum. Gençlerimizin kaleme aldığı hikâyeleri okudukça, İmam Hatip neslinin; olgunluk, bilgelik, onur, saygı, sevgi, yardımseverlik, dürüstlük, nezaket, dostluk ve diğer erdemler ile, milli ve manevi değerlerimize ne kadar bağlı olduklarını, aynı zamanda evrensel bakış açısıyla hedef ve hayallerini de bizlere tüm güzellikleri ile yansıttıklarını gururla müşahede ettiğimizi belirtmek isterim.

Gönüllerinde; kin, nefret ve öfke yerine sevgi, muhabbet ve şefkat barındıran, her alanda yeni çığırılar açan bu gençlerin gayreti, azmi ve başarıları gönülümüzü doyuruyor.

Bu kitapla birlikte tüm bunların tadına varıyor ve gönülden gönüle bir yol buluyoruz.

Bizlere en fazla keyif ve onur veren eserler, gençlerle birlikte üretilen eserlerdir. Bu keyif ve onur, bu kitabın her satırında mevcuttur.

Bu kültür atmosferinin her yönünü paylaştığımız dostlara teşekkür ve vefa borçluyuz.

Yarışmamızın organizasyonunda emeği geçen herkese, yönetim kurulu üyelerimize, değerli jürimize, tüm gençlerimize, hocalarımıza, anne ve babalara teşekkür ediyorum. Yeni hikâyelerle yeniden buluşmak temennisiyle, sizi İmam Hatip neslinin gönül coğrafyasından taşıp gelen hikâyelerle baş başa bırakırken, tüm okurlarımızı en kalbî muhabbetle selamlıyorum.

Ecevit ÖKSÜZ
TİMAV Genel Başkanı

1.

Turşudan Mesele

Sümeyye Kalkan

Konya – Mahmut Sami Ramazanoğlu Anadolu İmam Hatip Lisesi

Uykum vardı. Kendime gelememiştim daha. Etraf sıcak da bana mı esiyordu bu rüzgâr? Anlayamadım. Anlam vermek istemedim belki de. Kuşlar ötüyordu da ben mi duymuyordum? Ya bu karanlıklar?.. Gökyüzünde yanan noktalar?.. Boş, hem de bomboş, oldukça yalnız bu sokaklar..

Kalakaldım. Sanki gece yarısı sokağa çıkan ben değildim.

İçimde yatağımın huzuru, rahatlığı ve sakinliğine karşı bir hasret... Yastığıma sarılıp, battaniyeyi ayaklarıma iki kere dolayarak uyumaya hasret...

Ağzımı iki yana ayırarak esnedim. Yanımda insan olsa yapamam böyle. Bir daha... Olmadı. Atamadım uykuyu sırtımdan. Şeytanlar üşüştü başıma. Anam böyle zamanlarda "Allahülâ' oku!" derdi. Okurdum, geçirdi. Şimdi hatırlayamadım duayı. Hay Allah! Uykusuzluktan bunlar, hep uykusuzluktan.

Gecenin bu saati sokaklarda... Oysa "Çıkamam!" dediydim karıya, dinlemedi. "Sabah iş var!" dediydim. "Git!" dedi. Gezmedim değil, gezdim. Dükkân dükkân dolandım hem de. Bir Allah'ın kulu da açık değil. Gelsin, görsün; inanmaz ki!..

Yürüdüm. Yürüdükçe de o sıcaklık, kuş tüyünden olmasa da konforlu sayılabilecek yatağımı özledim.

Sersemlik zerk olmuştu bedenime. Muhtemeldir ki rüya olacak, sesler duydum.

Dört kişiydiler. Biri tir tir titriyordu. Sararıp bozarıyordu. Gözyasına karışmış sümüğünü ikide bir içine çekiyor, şu hâliyle bile insanda iğrenme hissi uyandırıyor.

İçlerinden biri, zavallıyı kenara çekmiş parasını almaya çalışıyordu:

“Yahu, ne dedik? Canını istemedik ya!”

Gözleri kanlanmıştı berikinin. Diğeri karışmıyordu olaya. Genci duvara mıhlamışlar, tutturmuşlar varsa yoksa para!.. “Olmaz!” diyordu delikanlı. “Bende de yok metelik. Ayın ortasındayız. Ev sahibi yarın, öbür gün kapıda. Yalvarırım yok param. Bırakın ağam!”

Acıyacaklarını mı sanmıştı birdenbire? Karşısındakinin temiz yüzüne bakıp aldanmış mıydı ne? Bir an hakikaten koyuvereceklerini sanmıştı herhâlde. Hatta tam belini doğrultmuş yürümeye yeltenmişken sert, ağır bir cismin beyninde zelzeleler yarattığını niçin önceden fark edememişti?

Az önce sesi çıkmayan delikanlı, elindeki bira şişesi ile pat diye vuruverdi gence. O anki sersemlikle yere yığıldı zavallı.

Cam kırıkları oraya buraya savruldu. Birkaçı ayağıma geldi. Biri ayakkabımı deldi. Deminden beri donakalan ben, bu sefer dayanamadım, bastım çığlığı.

Birdenbire hepsi yüzünü bana döndü. Baktılar ki yolunacak bir tavuk daha, hep beraber üzerime yürüdüler.

Karşımdaki delikanlı “Bre birader!” dedi. “Gelsene böyle!..”

Gittim. Gitmezsem iş karışacaktı. Hep bana mı denk gelir ne, her akşam tıklım tıklım olan bu yer, şimdi neden boştu? Nerede kestane-ciler, midyeciler, köfteciler? İşten çıkan insan yığını?.. Kızarmış yağa karışan ter kokusu?.. Yeni yeni piyasaya sürülen arabalar?.. Egzoz dumani, fabrika bacası, soba isisi?.. Çürümüş, sokağa atılmış hıyarı, domatesi?.. Sonra çocuklar?.. Top oynayanlar, akşam ezaniyle dağılanlar?.. İnsanlar?..

Kolumdaki saate baktım. Üçtü. Gece üç... Kim olur ki bu saatte sokakta? Be adam, sen de! Ne diye çıkmıştım sokağa? Aldık başa belayı. Ama demişlerdi, “Almazsan beneği çıkar çocuğun!” diye. Böyle göz göz, iri, siyah... “Büyüyünce alay ederler!” dedilerdi. Korkmuş-

tum. Olur mu olurdu ya!.. Hoş, o olmasa bile hanım... Çok ceremesini çekerdim bunun. Daha ilk çocukta çilek mi istemişti, çekirdeksiz karpuz mu ne? Kış vakti, buz gibi soğukta dolandım durdum da yine bulamadım. Buna rağmen etmediği laf, çektirmediği çile kalmamıştı karının. Bu sefer ne ederdi bakalım. Aman o sussun da, ben gece üç müç demeden dolanayım!..

"Bey Ağa!" dedi içlerinden biri. Yüzünde hafif bir çizik vardı. Kaşları yandan yolunmuştu. Tıraşı sinekkaydı. Temiz yüzlü, uzun, ince, yakışıklı...

"Para ver bize!"

Cebimi yokladım. Vermezsem iş fena. Al başına belayı. Zaten ucundan ucundan bıçaklar da çekildi. Hiç direnme oğlum Sait! Ver parayı, git işine...

Akıllıyımdır. Böyle zamanlar için, iki cebime de farklı miktarlarda para koyarım. Sağ cebe daha az, sola daha fazla. Elimi sağ cebime attım. Olacaksa bir kayıp daha az olsun, değil mi ama? Çıkardım verdim bir ellilik.

"Sağ olasın Bey Abi!" dedi delikanlı. Öbürlerini de topladı, uzaklaştı.

Turşucunun yolunu tuttum. Etraf hâlâ ıssız, sessiz. Bir de sabah görmeliyim bu sokağı. Sanır mısın ki bu sokak o sokak?

Beş dakika oldu olmadı. Geldim dükkânın karşısına. Camedânda sararmış kâğıtlar... Kimisinde "Limon Suyundan Turşu", kimisinde "Sirkeden" yazar. Raflarda patlıcan, domates, biber, fasulye, hıyar turşuları... Cin biberleri; kırmızı, yeşil, yuvarlak, uzun, ince, acı. Salçalar, kurutmalıklar... Köyümün kokusu bu. Buram buram tereyağına katılmış biber salçası gibi. İçim kıyıldı. Ah anam olaydı, bir tarhana yapaydı!.. Üstüne nane, pul biber de ekerdi. Deme o zaman, gel keyfim gel!..

Kapıya gittim, baktım: "Kapalı". Ne bekliyordun Sait?.. İn cin top oynuyor, turşucu mu açık kalacak?

Musa'yı aramalı. Gelsin, açsın dükkânı. Eşim hamile canım, rahatsızlığı olmaz bunun. Zaten üst katta. Hemencecik iner, çıkar gerisin geri. "Dur, bekle; geleyim." dedi. Bekliyorum da saat dörde geldi. Altda iş var. Uyku yok, uyku... Yaktın beni karı, yaktın!..

Geldi. “Hangisinden?” dedi. “Karıştır işte.” dedim. “Bizimkinin işi belli olmaz, bu sefer ‘Onu isteyecektim!’ diye tutturur.” Karıştırdı. Parayı da ödedim. Koşa koşa gidiyorum artık eve. Uyumalıyım. İki saat de olsa uyumalıyım.

Kapıyı açtım. Baktım, bizim kız anasının başında. Anası uyuyakalmış.

“Hayırdır?” dedim.

“Fatma Abla’dan istedim turşuyu. Bir tane yedi yattı.”

Fatma Abla ya!.. Fatma Abla’ya gitmeliydi başta. Komşumuz değil miydi? Hem “Bir şey lazım olursa gel!” dememiş miydi? Ne demeye sokaklarda dolanıp durdum?

Kız, yüzüme acıyarak baktı.

Elimdeki bidonu mutfak tezgâhına koydum. Açtım. Bir lahana-dan bir hıyardan yarım bidon turşu yedim. Kıza “Sen git yat!” dedim. Derken saat altıyı bulmuş. Kafam kazan gibi... Giden ellilikten mi, uykusuzluktan mı, sinirden mi, turşudan mı bilmem ama içim yandı!

2.

İlerle

Şevval Aydoğan

Düzce – Akçakoca Emine Sevil Anadolu İmam Hatip Lisesi

Kayboldun.

Bir sokağa girdi. Bilmediği, daha önce girmediği bir sokaktı bu. İleriye doğru birkaç adım attı. Bembeyaz elbisesi hafifçe uçtu. Gök karanlıktı, yine de sadece bakanlar görürdü bunu. Bir sigara izmaritine bastı.

Alışma.

Omuz silkti, ilerledi. Bir küçük kız çocuğu vardı köşesinde sokağın, kızın bembeyaz elbisesini süzdü önce. Sonra çekinerek sordu, “Mendil alır mısın abla?”

Kafanı salla.

Dondu kaldı.

Kafanı salla! Onayladı.

Mendili alırken iki ten birbirine değdi. İki ruh birbirine dokundu bir saniyeliğine. Beyaz eller kirlendi. Hayır, eller temizlendi. Ücretini vermek için tekrar dokunmak istedi mendil satan kızın parmaklarına. Ruhu bir tutam toza hasretti sanki. Sanki tokluğunu küçümsüyordu açlık. Ama kız ucundan tuttu parayı, mahcuptu gözleri... Ah gözleri... Elleri kirlettiğini düşündüğü berraklığından belliydi.

Birkaç adım at! Birkaç adım attı.

Bir sigara izmaritine daha bastı.

Alıştın mı? Alıştım. Alışma! Alışma.

Birkaç çocuk kaldırım taşlarının üzerinde oturmuştu biraz ileride. Bir eski bisiklet vardı, yedi çocuk. Bembeyaz elbiseli kıza diktiler gözlerini, o önlerinden geçene kadar pür dikkat izlediler. Sonra biri bisiklete bindi, bembeyaz elbiseli kıızı biraz geçmişti ki sert bir şekilde düştü.

Dur! Durdu.

Kan. Kız dondu. Diz kana alışkındı, bisiklet de öyle. Kız eğildi, bir peçete çıkarttı. Yine de elbisesine birkaç damla kan bulaştı. Mendili çocuğun dizine bastırıldı. Çocuk özür diledi gözleriyle.

Gülümse. "Fren tutmuyor da abla."

Gülümsedi

İlerle.

Mendilleri yere koydu, ilerledi. Bir ışık gördü ileride. Altından bir bina. İlerledi, gözleri ışığa her zaman alıştı. Zaferle gülümsedi. Hiçbir yer zifiri karanlık olamazdı. Haklıydı işte!

Binanın girişinde banka olduğu yazılıydı. Gülümseyişi bankanın bitişiğindeki çatısız evleri görmesi ile söndü. Döndü, geçtiği yollara baktı. Hiçbir evde çatı yoktu!

Üstelik güneş bile terk etmişti sanki bu sokağı...

Güzel görünmüyor mu? Acıdın mı? Acıma. İlerle. İlerledi.

Bir rüzgar çıktı, bir gazete çarptı bacaklarına.

Al, incele.

Baktı, karalanmış sudokular. Çevir! Sayfayı değiştir, çok zaman kaybettin oyunlarla.

Arka sayfada iş ilanları vardı. Her bir ilanının üzerindeki çarpı işaretleri yüzüne çarptı beyaz elbiseli kızın. Rüzgar gazeteyi geri aldı. Sonra bir kadın çıktı yukarı pencereden. Bir kova suyu boşalttı sokağa, elbisenin bir kısmı ıslandı.

Kafanı kaldır. Kafasını kaldırdı. Görmeyen iki gözle karşılaştı. Çatısız evlerden birindeydi o da.

Onun yerine, onun yerine de gör.

İlerle. İlerledi.

Üşümeye başladı, çıplak kollarına sardı ellerini. Az ileride yerde gazeteler vardı. Üzerinde simsiyaha bürünmüş bir adam, üstünde yırtık elbiseler. Modaya uygun mu giyinmiş, diye düşündü.

Sustur, sustur içini!

Adamın üstüne baktı. Çatısız bir ev yoktu etrafta.

"Ah, " dedi "Ah bu adam bir dünya!"

Gözlerini kaldırdı simsiyah adam, beyaz elbiseli kıza baktı. Yer titredi. Bir yıldırım çarptı havada. Gök içini boşaltırcasına ağlamaya başladı. Adam elini beyaz elbiseli kıza uzattı. Kız geriye doğru bir adım attı.

Kaçma, ona bak.

Gördü. Eğildi ve gözlerinin içine baktı derken altın binadan bir adam çıktı.

Cepleri dolu gözüküyordu. Dik yürüyordu. Dünya ile arasına mesafeler koyan gözlükleri vardı. Cebinden bir kuruş düştü. Para geldi beyaz elbiseli kızın ayak ucuna yuvarlandı.

Döndü hemen koşarak kıza doğru geldi bir kuruşunu almak için acele ile eğildi. Rüzgar esti, cebindeki kağıt paralar sokağa dağıldı. Paraları düşen adam çığlık atmaya başladı.

Dinle. Bu açlığın gerçek sesidir.

Dinledi. İlerle. İlerledi. Herkes ıslanmıştı. Paralar, çatısız evler, elbise... Şeffaflığa aniden uçup gitti gökten yağın suyun. Kırmızı oluverdi. Kırmızı. Kan kırmızısı.

Kırmızı elbiseli kız son kez ardına baktı, sokağın çıkışındaydı. Gözleri de çığlık atan adamın cepleri kadar doluydu. Şimdi güçler eşitlenmişti.

Sokaktan çıktı. Tekrar Güneş doğdu aniden. Önünde uzanan bu yeni sokakta bir sürü insan vardı ama kimse onun kırmızı elbisesine bakmadı.

Hepsinin gözleri kelepçelenmişti. Ellerine tutuşturulmuş dik-dörtgenlere bakıyorlardı. Dünyayı unutmuş gibiydiler.

Kırmızı elbiseli kız ağlamaya başladı. Birkaç kişi ona döndü, kız elini uzattı. Onlara çatısız evleri gösterecekti. Kimse ne dediği ile ilgilenmedi, fotoğrafını çekip gülüştüler, sonra ilgi dağıldı ve herkes kendi yoluna gitti.

Kız dizlerinin üzerine çöktü, elbisesinden kan damlıyordu. “Allah’ım,” dedi

“Ya bir rüya olsun hepsi ya da uyandır bizi..”

3.

Rolünü Bul

Abdullah Selman Pullu

Konya – Tahir Büyükkörükçü Anadolu İmam Hatip Lisesi

Caddenin üstündeki çaycının önünde durdu. Eski ve küçük dükkâna şöyle bir göz attı. Pek çoğu birbirinkine benzeyen hatıralarını anlatan ihtiyarlarla, yandaki fırından aldığı simidi çayına katık eden memurlarla, dün akşamki derbiyi ateşli ateşli tartışan gençlerle tıklım tıklım doluydu içerisi. Bozuk kaldırımın üstüne yerleştirilmiş masanın yanındaki tabureye ilişti gözü sonra. Sırt çantasını eline alıp masaya yanaştı. Diğer taraftaki taburede, iki elinin arasında çay bardağıyla oturan adama “oturabilir miyim?” diye sordu. Adam başını kaldırdı, karşısındaki genci birkaç saniye süzdü, ilgiye değer bulmayınca kaldırım taşlarının arasına yuva yapmış karnıcaları izlemeye devam etti.

Delikanlı cevap alamayınca çaycı çocuğa demli bir çay söyleyip oturdu. Çantasını taburenin ayağına yaslarken bir yandan göz ucuyula adamı inceledi. Kırkını geçeli çok olmamış gibiydi, rastgele arkaya atılmış saçlarındaki ve pos bıyıklarıyla kirli sakalındaki beyazların sayısı siyahlardan azdı. Önü neredeyse karnına kadar açık, geniş yakalı bordo gömleği, krem rengi bol kumaş pantolonu ve sivri burun kundurası ona eski bir arabeskçi havası veriyordu. Kaşları çatık ve alnı kırış kırış, arada çayından büyük bir yudum alarak dikkatle karnıcaları seyrediyordu.

Delikanlı çayına iki şeker atıp karıştırırken “Buz gibi bir gecede bulmuştum onu.” dedi adam, yıllar önce bir takvim yaprağında

ezberlediği bir kıssayı mırıldanır gibiydi. Gencin meraklı bakışlarına aldırmadan birkaç saniye sustu, ardından dinleyip dinlemediği umursamadan devam etti. “Gençtim, yağmur yağıyordu. O gece ölümüne ziftlenmişim, kafam bi milyoncu gibiydi. Kendimi meyhaneden dışarı attım, nereye gittiğimi bilmeden yürüyordum. Ara bir sokakta, kaldırımın üstünde çamurlar içinde yatan birini gördüm sonra. Kendimi tokatladım, gerçekte. Zar zor yanına yaklaştım. Kaliteli mal olduğu anlaşılan hardal rengi bir takım elbise ve kravat, son düğmesine kadar ilikli kırmızı bir gömlek ve aynı renkte, şeritli bir fötr şapka vardı üzerinde. Ay ışığında ıslıl ıslıl parlayan, muhteşem bir köstekli saat sarkıyordu yeleğinin iç cebinden. Ne yapacağımı bilemedim ilkin, sonra biraz daha yaklaşıp yüzüne baktım. Uçları kalkık bembeyaz bıyıkları hariç yüzü jilet gibi tıraşlıydı, eski resimlerdeki İstanbullu beyefendilere benzeyen bir yüzü vardı. Birkaç defa sarsınca gözleri açıldı, koluna girip ayağa kaldırdım. Çamurların arasından altın kabzalı, muhteşem bir baston çıkarıp yaslandı. Şapkasını çıkarıp hafifçe eğilerek teşekkür etti, kibar bir sesi vardı. “Evin nerede beybaba?” diye sordum, cebinden sararmış bir kâğıt çıkardı. Büyü yazısı gibi kargacık burgacık bir şeyler yazıyordu, o kafayla zar zor okudum adresi. Bir kâğıda, bir adama baktım. Ne yapacak bir işim, ne gidecek bir yerim vardı. Sonunda ne çıkarsa çıksın, o hâlimden daha kötü olamazdı. Yağmur azalana kadar bir balkonun altında bekledik, sonra yola düştük. Yolda bana şehrin en zengin beyefendisi olduğunu, şehre indiğini fakat yolu bulamayınca köşküne dönemediğini, hizmetçilerinin büyük ihtimalle karış karış onu aradığını anlattı. “Bunun kafası benden de güzel.” diye düşündüm.

Şehrin dışına kadar yürüdük, alçak bir tepenin üstünde koca bir ev çıktı karşımıza. Daha doğrusu bir malikâne. Kırmızı sıvası yer yer dökülmüş, ince uzun camlarının bazıları kırılmış, duvarlarına renk renk yazılar yazılmış eski bir binaydı. Beybaba’nın yüzü, evi görünce birden aydınlandı, adımlarını hızlandırarak kapıya ulaştı. Cebinden kocaman bir anahtar çıkarıp kapıyı açtı. Örümcek ağları ve bir toz deryası karşıladı bizi. Belki de ondan fazla oda, kimisi açık kimisi kapalı kapılarıyla önümüzde duruyordu. Bastonunu, yıllardır yağlanmamış bir beşik gibi gıcırdayan tahta zemine “tık tık” vurarak merdivenlerden üst kata çıktı Beybaba. Salona benzeyen geniş bir odaya girdi. Duvarları boydan boya kaplayan sedirler ince bir toz tabakasıyla kaplıydı. Kırık camların birinden içeri buz gibi rüzgâr giriyordu. Ağır adımlarla sağ köşeye ilerledi, bastonunu kenara yas-

layıp vakur bir edayla sedire kuruldu. Bir dakika kadar dinlendikten sonra bir anda ellerini çırptı. İrkilerek başımı çevirdim. Gözlerini açmadan bekliyordu. Kısa bir süre sonra bir daha şaklattı ellerini. Sonra kızgın bir edayla "Uşak!" diye bağırdı. "Nerede kaldın kuzum?"

Gözlerini hiç açmıyor, birkaç dakikada bir "hizmetçi" diye sesleniyordu. Deli olduğunu düşünüp salondan çıktım, etrafıma bakınarak aşağı indim. Solumdaki ilk odadan içeri daldım. Fazla büyük bir yer değildi. Ay ışığında, duvarda bir sürü kıyafet asılı olduğunu gördüm. Uşak giysisinden bahçıvan tulumuna, aşçı kıyafetinden bekçi takımına kadar envai çeşit giysi. Ben şaşkınlıkla bunları izlerken Beybaba'nın sesi hâlâ yukarıdan yankılanıyordu. O an aklıma muzip bir oyun geldi. Üstümdeki giysileri alelacele çıkarıp uşak kıyafetlerini giydim. Uzun saçlarımı arkaya yatırıp yakalarımı düzelterek yukarı çıktım. Beybaba'nın yanına geldiğimde ellerimi önümde birleştirip kibar bir sesle "Buyurun efendim." dedim. İhtiyar adam gözlerini açtı, hafifçe doğrularak beni süzdü. Sonra "Nerede kaldın uşak?" dedi ciddi bir sesle. "Neyse, aşçıya söyle, kahvemi hazır etsin."

Anlamamıştım. Şehirden beri birlikte yürüdüğü adamı tanıyamamış mıydı? Bir şey söylemeden "Tabii efendim." diyerek çıktım. Aşağı inip birkaç dakika düşündüm. Sonra ufak odaya tekrar girdim. Uşak giysisini çıkarıp aşçı elbisesini giydim bu sefer. Sonra odaları tek tek dolaşmaya başladım. Üçüncü girdiğim yerin mutfak olduğu anlaşılıyordu. Örümcek ağlarıyla dolup taşan dolaplardan birinden, gümüş işlemeli çok güzel bir fincan çıkardım. Fi tarihinden kalma musluğu çevirip beklemeye başladım. Önce müthiş bir ses geldi, sonra su bir anda her tarafa fışkırdıktan sonra akmaya başladı. Suyu nasıl oldu da kesmedikleri o an aklıma gelmedi, fincanı güzelce yıkadım. Başka bir dolapta bir kutunun içinde, belki de on yıllık bir avuç kahve buldum. Cezveyi de duvardaki çividen aldıktan sonra köşedeki tüpü çakmağımla yaktım, güzel bir kahve pişirdim.

Üst kata yeniden çıktığımda Beybaba başını bastonuna yaslamış, hafifçe horlayarak uyuyordu. Birkaç defa seslenerek uyandırdım ihtiyar adamı. "Efendim." Diyerek fincanı uzattım. "Uşak uyuyakalmış, kahvenizi ben getirdim." Teşekkür ederek kahvesinden bir yudum aldı, birden yüzü ekşidi. "Şekerli bu." Sonra başını iki yana sallayarak "Neyse." dedi. "Bu seferlik böyle olsun." Korkmuştum. Ya vaşça odadan çıkıp merdivenlere oturdum. Düşündüm, düşündüm, düşündüm... Adam ya benimle dalga geçiyordu, ya da yüzleri ayırt

edemiyor, insanları tanıyamıyordu. Zengin biri olduğu belliydi, ama belli ki bu konağa yıllardır kendisinden başka kimse girmemişti. Akrabaları, tanıdıkları neredeydi? Bunları düşünürken uyuyakaldım. Ertesi gün güneş doğar doğmaz şehre indim, bu adamı sordurmaya başladım.”

Çayından koca bir yudum aldı adam, ağzını şapırdatarak pos bıyıklarını sıvazladı. Sonra gözünü yerden ayırmadan anlatmaya devam etti.

“Eski kulağı kesiklerden biri adamı tanıyordu. Gerçekten eskiden şehrin en zenginlerinden biriymiş; uşakları, kızları ve oğulları, deli gibi sevdiği bir eşi ve çok parası varmış. Fakat sonra büyük bir borca girip binlerce dönümlük bir arsa satın almış, sonra iyi bir fiyata başkasına satmış. Fakat arsayı verdiği eleman parayı ödemedi yurt dışına sıvışınca ortada kalakalmış; bütün hizmetçileri, adamları bunu terk etmiş. Varını yoğunu satsa da borcunu ödeyemeyince bir yıl kadar önce şehirden kaçmış. Fakat borcu aldığı herifler bunu unutmamışlar. İhtiyar köşke geri döndüğünde eşinin ve çocuklarının, duvarlara asılı cesetleriyle karşılaşmış. O gün hepsinin mezarını kendi elleriyle kazıp kendi elleriyle gömmüş. Sonra kafayı tırlatmış zaten. Ne kimseyi tanıyabiliyor, ne de olayları hatırlayabiliyormuş. Tek bildiği şey hâlâ şehrin en zengin insanı olduğu ve malikânesinden onlarca hizmetkârı olduğuymuş.

Birkaç kişi daha aynı şeyleri anlatınca iyice emin oldum. Adam onca acıya dayanamamış, delirmişti. Unutup yeniden kendimi içkiye vurmak istediğimde dün geceki hâli aklıma geldi. Bu adam tek başına ne bir işini görebilir, ne de gidip birine hâlini anlatabilirdi. Kısa sürede ölüp giderdi. Hem birini çağırduğunda öyle bir ciddiyetle ve ümitle bekliyordu ki, çağrısı karşılıksız kalırsa intihar edecek gibiydi sanki. Ben de ne bir sevdiği ne de bir seveni olan, yersiz yurtsuz itin tekiydim. Ne umursadığım bir şey vardı, ne de bir işe yaradığım. O gün akşama kadar içtim. Sonra bir karar verdim. Gidecektim, Beybaba beni hangi kılıkta çağırırsa o kılığa girecek, ona hizmet edecek, ölene kadar yanından ayrılmayacaktım. Belki böyle o daha rahat yaşardı, belki böyle ben kendimi affedebilirdim. Belki böyle yeniden insan olur, ufacak da olsa bir işe yarayabilirdim.

Ertesi sabah köşke gittim. Önce Beybaba'nın kıyafetlerini değiştirdim, sonra banyoya sokup güzelce yıkadım. Ardından aşçı kılığında güzel bir kahvaltı hazırladım. Sürekli bir efendi edasıyla emirler

veriyor, köstekli saatine bakıp çok yavaş olduğumu söylüyordu. Biri beni düşünüyor, beni muhatap alıyordu. Dünyanın en güzel duygusuydu bu. Kahvaltıdan sonra kolları sıvadım, koca konağı temizlemeye giriştim. Üç gün boyunca uyku ve yemek haricinde durmadan çalıştım, sonunda malikâne tertemiz olmuştum.

Belki çok saçma, belki imkânsız gibi. Ama o günden sonra yıllarca her gün uşak, aşçı bahçıvan, bekçi, şoför oldum. Beybaba beni çağıracağında her zaman gözlerini kapatır, kafasını arkaya yaslar ve öyle seslenirdi. Ben de koşarak ufak odaya girer, üstümü değiştirip tekrar yanına dönerdim. Artık öyle ustalaşmışım ki saniyeler içinde elbisemi çıkarıp askıya asıyor ve saniyeler içinde yenisini giyebiliyordum. Her gün yemeklerini yapıyor, o rengârenk takımlarını ütülüyor, garajda bulduğum antika arabayla gezmeye çıkarıyor, iki günde bir banyosunu yaptırıyor, yerine yatırıyordum.

Üç yıl sonra, yine yağmurlu bir gecede Beybaba bana seslendi. Sesini duyduğumda donakaldım. "Oğlum" diye bağırmıştı, "Oğlum." Ne yapacağımı bilemedim bir süre. Sonra koşarak ufak odaya gittim. Üç yıl önce, köşke ilk geldiğimiz gün çıkarıp astığım bordo gömleğimi ve krem rengi pantolonumu giydim. Koşarak yukarı çıktım, sedire kurulmuş, kafasını arkaya yaslamış bekliyordu. Ben gelince gözlerini açtı, yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. Altın kabzalı bastonuyla oturmamı işaret etti.

"Oğlum." dedi o her zaman kibar sesiyle. "Biliyorum. Sen benim ne uşağımsın, ne aşçım, ne de şoförüm. Üç yıl önce de değildin, şimdi de değildin. Ben de üç yıl önce de insanları tanıyordum, şimdi de tanıyorum. Bütün ailemi katlettikleri gün kalbime öyle bir acı saplandı ki, bir daha kimseyi tanımak istemedim, kimseyi birbirinden ayırt etmek istemedim. Karımla çocuklarım öldükten sonra her gün karşıma çıkan yüzlerce insanı ne yapacaktım ki? Herkes beni deli bildi, delirmemiştin oysa, ama herkes aynıydı artık benim için; simsiyah ve soğuk.

Ama sen beni o gece çamurların içinde bulduğunda yüzünü gördüm senin. Farklı, yardım etmek isteyen, daha çok da yardım isteyen. O gece "uşak" ve "aşçı" diye seslendiğimde rolümün gereğini yerine getiriyordum. İki gün sonra yanıma geldiğinde ise sende bir şey fark ettim; her kıyafet değiştirip geldiğinde öyle bir mutluluk içindeydin ki böyle bir şeyi daha önce hiç görmemiştim. Ben kendimi bulmuştum, sen kendini bulmuştun. O kadar güzeldi ki, bunu

bozmak istemedim. Üç yıl; sen rolünü oynadın, ben rolümü oynadım. Dışarıdan bakınca birbirimiz için, ama aslında kendimiz için. Kendimizi bulmak için. Sana binlerce kez teşekkür ediyorum. Bana dünyanın simsiyah olmadığını yeniden gösterdiğin için, bana dünyanın buz gibi olmadığını yeniden gösterdiğin için. Bana kendimi yeniden gösterdiğin için.”

Sonra kafasını arkaya yaslayıp gözlerini kapattı Beybaba. Bir tek kelime etmedim, saatlerce orada öylece oturdum, günlerce öylece oturdum. Sonunda yavaşça kalkıp salondan çıktığımda hâlâ gözleri kapalıydı, hâlâ sessizdi, hâlâ uyuyordu. Belki seslenir diye bekledim; “uşak” diye, “aşçı” diye, “oğlum” diye... Seslenmedi.”

Çay bardağını bir nefeste kafasına dikti adam. Pantolonunun paçalarını düzelterip ayağa kalktı. Dükkâna girip iki çay parası ödedi. Çıkarken gencin yüzüne baktı ilk defa, hafifçe gülümsedi. Sonra ellerini cebine katıp yürüdü, ara sokaklardan birine dönüp gözden kayboldu.

Sınırları Aşmak

Ali Kurt

Konya – Hacıveyiszade Fen ve Sosyal Bilimler Anadolu İmam Hatip Lisesi

Dönüp son bir kez daha baktı hastaneye. Annesiyle okula giderken görürdü bu binayı. Hiç sıkılmadan her gün derdi annesi, “Burası senin doğduğun yer.” diye. Şimdi ise geriye sadece taşlardan ve demir çubuklardan oluşan bir moloz yığını kalmıştı. Hala anlamıyordu bunların başına neden geldiğini. Toz toprak içerisinde kalan suratı, ışığı çoktan sönmüş gözleri, her zaman iyiyi anlamaya ve yapmaya çalışan kalbi ile bunu düşünüyordu. Arkadaşları ile oyun oynamak, okula gidip derslerine çalışmak, evde annesine işlerde yardım etmek varken neden böyle bir durumun içerisindeydi? Kendisini diğer çocuklardan ayıran neydi? “Hangi suçtan dolayı?” diye sordu kendi kendine. Bu küçük yaşında düşünmek ve anlamak zorunda kaldığı şeyler nice yaşlıların taşıyamayacağı türdendi.

Hayatının fon sesleri haline gelen çığlıklar ve ağlama sesleri arasından kendi adını seçebildi. Babası ona sesleniyordu. Kolunun kuvvetlice çekilmesiyle iyice kendine geldi. Otobüse biniyorlardı. İşte tam o an anladı bu topraklardan ayrılmakta olduğunu. Evini, arkadaşlarını, sohbet ettiği, bahçelerindeki limon ağacını bir daha göremeyecekti belki de. Yaşadığı hayat gibi sonunu bilmediği bir yolculuğa çıkıyordu şimdi. Ama bu yolculuğu o istememişti...

Yamalı asfaltta sarsılarak giden otobüsün titreyen camına koymuştu yorgun başını. Ama dudaklarının titremesi bundan değildi.

Bitap düşmüş gözlerini kapatmamak için mücadele verirken dedesi geldi aklına. Onu en son gördüğünde yüzünde her zamanki hüzünden fazlası vardı. Yine tekerlekli sandalyesinde oturmuş, dışarıyı seyrediyordu. Çaresizlik gözyaşları yanaklarından süzülürken, bir film şeridi gibi yaşadıkları gözlerinin önünden akıp gidiyordu. Bacaklarını bundan 25 sene önce Hama'da kaybetmişti. O günden sonra dedesinin güldüğünü kimse görmemişti. Ama her ne kadar aile fertlerine inandıramasa da dedesi ara sıra ona ufak ama yumuşacık gülücükler hediye ederdi. Kulakları duymaz, dizleri tutmaz hale getiren bomba seslerinden sonra onu bir daha görememişti. Babası onun iyi olduğunu söylüyordu ama bunun üzülmemesi için söylenen bir yalan olduğunu çok iyi biliyordu. Sonunda mücadeleyi kazanan yorgun gözleri onu dünyanın tozlu ve bulanık görüntüsünden koparıp daha masum fakat yine acı dolu düşlere usulca bıraktı. Yine dedesi ile yoldan geçen arabaları sayıyorlardı. Dedesi bu sefer kahkahalarla gülüyor, pamuk yumuşaklığındaki elleri ile onun başını okşuyordu. Daha fazla mutlu kalamayan düşü yine o seslerle doluyor, annesinin ağlamaya başlaması ve babasının boşluğa bakan gözleri ile tamamlanıyordu. Gözleri açıkken bile bir rüyanın içerisindeymiş gibi sürekli görüyordu yaşadıklarını. Ve o an hissettikleri damarlarında dolaşıp bütün vücudunu sarıyordu her seferinde.

Yüzüne vuran ılık rüzgârla açtı gözlerini. Babasının kucığında ışıklı yazılarını anlayamadığı büyük kapının altından geçiyorlardı. Ama yabancı olduğu tek şey bu harfler değildi. Yorgun düşmüş zihni bu yeni insanları kaydetmek için yer açıyordu aklında. Etrafı incelemeye devam ederken annesinin yanlarında olmadığını fark edip büyük bir korkuyla irkildi. Babası daha kızının kucığında ne için debelenmeye başladığını anlayamamıştı ki ufak kız annesini kucığında Selma'yla birlikte otobüsten indiğini gördü. Geceleri onsuz uyuyamazdı. Arkadaşları yanında değilken oyunlar oynadığı ve en büyük sırdaşı olan Selma'yı unuttuğu için utandı. Bu oyuncak bebeği babası okumayı öğrendiği için almıştı. İsim koyma konusunda çok kararsız kalmış, anne ve babasının isim önerilerinin hiçbirini beğenmemişti. Ama dedesine isim sorduğunda aldığı cevap onun için fazlasıyla tatmin ediciydi.

Selma... Dedesi bu ismin barış, huzur anlamına geldiğini söylemiş ve bebeğin onlar için bir barış simgesi olması dileğinde bulunmuştu. Şimdi annesi onlara yettiğinde dudaklarında asılı kalmış

gülümseme ortadan kaybolmuştu. Selma'nın bir gözü yerinde yoktu. Sanki yerinde olmayan kendi gözüymüşçesine üzüldü çocuk kalbi, üzülecek daha mühim şeyleri varken. Anne, kızının üzülmemesi için her şeyi yapmaya hazırdı. Ona Selma'nın gözünün evlerinde kaldığını, döndüklerinde hemen tamir edeceğini söyleyerek teselli etmeye çalıştı. Babası bu sözlerden etkilenmişti. "Gözü evimizde kaldı, Suriye'de..." diye mırıldandı. Ufak kız ise bu sözlerden sonra evlerinden uzakta olduklarını hatırladı ve yine kâşif gözleri ile etrafı keşif çalışmalarına başladı.

Nerede olduklarını sordu babasına. "Hatay'dayız." cevabını aldığı anda yüzündeki merak halinde hiçbir değişiklik olmadığını gören babası "Türkiye'deyiz." dedi usulca ve kızının düşüncelere daldığını gördü bu sefer. Türkiye... Sınıfta Türk olduğunu bildiği bir arkadaş vardı. Bunu öğrendiğinde annesine sormuştu "Türkiye nasıl bir yer?" diye. Annesi ona, teyzesinin yıllar önce bir Türk'le evlenip Türkiye'ye göçtüğünü söylediğinde ise çok şaşırmıştı. Evet, şimdi onlarda Türkiye'deydiler. Binlerce hemşerisiyle birlikte...

Büyük bir salonda yüzünde sıcak bir gülümseme, elinde ise çocuklara vermek üzere taşıdığı şekerlerle dolaşan ablaya gözü takılı kalmışken sınırın öteki tarafında atılan bombaların sesi hala uzaklardan duyulmaktaydı. Sesler her ne kadar kötü anıları canlandırıp onun korkmasına neden olsa da güvenli bir yerde olduğunun bilmek onu rahatlatıyordu. Çevresinde hayallerine ve umutlarına sarılırcasına battaniyelere sarılmış insanlar vardı. Ama bu battaniyeler kalplerini ısıtmadığı her hallerinden belliydi.

Şimdi aynı insanlarla, dumanı üstünde çorbaları içiyorlardı yemekhane çadırında. Yüzlerce insan olmasına rağmen çok sessizdi çadır. Çünkü savaş yalnızca bedenleri değil, insanların içindeki yaşama sevincini de öldürmüştü. Evini, işini, sevdiklerini kısacası yaşama dair biriktirdiği her şeyi geride bırakmıştı insanlar. Çocuklar ise lekesiz kalpleriyle hayata tutunmayı başarabiliyordu. Buraya geleli çok olmamıştı ama ufak kız şimdiden birkaç arkadaş edinmişti. Her şeye rağmen, bütün acıları ve kötü düşünceleri bir yana bırakıp oyna dalmışlardı. Ebeveynleri ise onların mutluluklarını görüp gülümüyorlardı tüm acılara rağmen. Silah seslerinden sonra çocukların neşeli sesleri herkese iyi gelmişti. Annesi ufak kızı izlerken ona hamile olduğu zamanlar canlandı zihninde. O an ki sevinci düşüncesinde bile onu mutlu ediyordu.

“Kızımın böyle bir duruma düşeceğini bilsem bu kadar sevinir miydim acaba?” diye sordu kendi kendine.

Zaman ilerledikçe sıcak ve rahat yatağını özledi ufak kız. Birbirine sarılmış hareketsiz üç vücudun üçü de aynı şeyi düşünüyordu aslında. Hiçbiri uyumuyordu ama rahatsızlıklarını birbirlerine göstermekten çekiniyorlardı. Bugün tanıştığı çocuğu düşünmeye başladı bu sefer ufak kız. Cemal’di adı. Yeni arkadaşları ile oyun oynarken görmüştü onu. Bir adamın kucağında ağlamaktan kızarmış gözleri ile onları seyrediyordu. Onu da çağırdılar oyuna ama o mahzun gözleri ile onları seyretmeyi tercih etmişti. Oyun arkadaşları birer birer kendi çadırlarına ayrıldığında tekrar Cemal’in yanına gitti. Utangaçlığı kaybolmuştu bu sefer. Muhabbetleri ilerlerken Cemal’in annesinin savaşta öldüğünü öğrendi. Annesini Cemal’e ufak kızın sorusu hatırlatmıştı. Cemal uzun süre gözyaşı akıtmıştı. Şimdi yatağın rahatsızlığından yakınırken yanında yatan annesine bakıp bundan utanmıştı. “Annem ve babam yanımda olsun da yatağım taştan da olsa yatarım.” diye düşündü. Sonra iki yanında yaşadıklarının ve yaşayacaklarının kaygısı altında ezilip büzülen bedenler varken yolculuğun ve biraz da oynadıkları oyunların yorgun düşürdüğü vücudu uykuya daha fazla direnemedi...

Ertesi gün yine yolculukla geçecekti anlaşılan. Annesi, teyzesine Türkiye’ye geldiklerini haber etmiş ve teyzesi de ona eniştesinin onları almak üzere yola çıkacağını söylemişti. Bu haberi alan ufak kız neredeyse çadır kentten ayrılacağına üzülecekti. Annesi onun bir günde buraya alışmış olmasına şaşırılmıştı. Ama onu buraya bağlayan şey kesinlikle buranın güzelliği değildi. Cemal’i içinde bulunduğu zor durumdan bir nebze olsun kurtarmak istiyordu. Bunu, yapacağı arkadaşlıkla başarmayı düşünüyordu ama şimdi gidecekleri haberi onun, sadece beyaz çadırlar kümesini değil, onarılamamış kırık bir kalbi de geride bırakacağı anlamını taşıyordu. Gün boyunca kimlikle ilgili işlemlerle uğraşacakları için onu son bir kez daha görme fırsatı da olmamıştı. Hava iyice karardığında ise çadır kentin kapısı önünde eniştesini beklemeye koyuldular. Kimlik işlemleri sırasında eniştenin ne zaman burada olacağını öğrenmek için bir memurdan telefon rica etmişlerdi. Yüzlerce insan ile uğraşmanın bıkkınlığı içerisinde olan adam telefonunu vermemişti. Anne ve baba çaresizce birbirlerine bakarken muhabbete şahit olan bir adam onlara telefonunu kullanabileceklerini söylemişti.

Bir tanıdığı, akrabası olmayanlar, küçük çadırlarda yaşamaya

devam edecekti. Onlar için üzüldü ufak kız, bundan sonraki yaşamının burayı aratıp aratmayacağını bilmeden. Biraz sonra bir araba yanaştı yolun kenarına. Bekleyen ailelere bakıyordu arabayı süren anlaşılın, yavaş yavaş ilerliyordu. Onların önüne geldiğinde ise camı indirdi. Takındığı yapmacık gülümseme ile karşıladı onları. Arabaya bindiklerinden kısa bir süre sonra artık o yapmacık gülümseme de kalmamıştı eniştenin yüzünde. Şimdi yüzünde okunan tek şey memnuniyetsizlikti. Yine yollardaydı aile ama bu sefer kendilerini daha mülteci hissetmişlerdi. Yol boyunca hiç konuşulmamıştı neredeyse. Bir ara babası dinlenebilmesi için arabayı kullanmayı teklif etmişti ama eniştesine soğuk bir ses tonuyla, "Gerek yok!" demişti. Sonrasında ise tek duyulan şey arabanın motor sesi idi...

Uzaklardan şehrin ışıkları yıldız gibi yanıp sönerken artık yolun sağında solunda tabelalar çoğalmıştı. Bir tabelanın yanından geçerken "Konya'ya geldik." dedi babası. Ufak kız tekrar etti bir müddet bu ismi; Konya, Konya... Vardıklarında hava daha aydınlanmamış olduğundan çevreyi gözlemleyememişti. Caddeler, mahalleler derken bir evin kapısının önünde durdular. Eniştesinde bulamadığı samimiyeti kendilerini kapıda bekleyen teyzesinden bulmuştu ufak kız. Annesi ile kardeşi sarılıp öylece kalmışlar ve uzun bir süre gözyaşı dökmüşlerdi. Gözyaşlarının sebebi yıllarca görüşmemenin verdiği hasret miydi, yoksa herkesin bildiği ama şimdilik dile getiremediği kirli savaş mıydı? Eve girerken sıcak hava yüzlerine çarpmıştı. Ufak kız savaştan önce sıcacık evindeyken soğuğa hiç maruz kalmamıştı. Günlerdir hissettiği soğuk, yaşanan savaşa, havanın bir tepkisiydi sanki. Öyle düşünüyordu ufak kız. Şimdi savaştan uzaklardı ve üşümüyorlardı artık. Aslında bu onun kafasında oluşturduğu düşünciyi destekliyordu bir bakıma. Sonrasında aldıkları duş hepsini hayata tekrar bağlamıştı. Şimdi teyzesi, ufak kızı kucağına almış başını okşarken onun içine düştüğü durumu düşünüp üzülmüyordu. Ama en azından kardeşi yanında ve yeğeni de kucağındaydı. "Buna da şükür." dedi mırıltı halinde.

Teyzesinin Fatma isminde bir kızı vardı. Fatma da ufak kızın yaşındaydı. Her ne kadar dilleri yüzünden anlaşamaları da birbirlerini sevmişlerdi. Ertesi günün sabahında ufak kız, Fatma'yı okula giderken görünce bir okula geç kaldığı telaşına kapılmıştı. Ama biraz düşündüğünde artık okulunda çok uzaklarda olduğunu hatırladı. Annesine "Ben de okula gitmek istiyorum." dediğinde annesi,

“Babanla konuşalım.” demişti. Ufak kız akşamın olmasını ve babasının gelmesi heyecanla bekledi. Babası, eniştesinin kendi işyerinde bir iş ayarlayacağını söylemesi üzerine onunla birlikte gitmişti. Nihayet babası eve geldiğinde onu pek mutlu bulamamışlardı. Ufak kız, yanlarından uzaklaştırıldığı için anne ve babanın, eniştenin tavırlarından bahsettiklerini duymamıştı. Bir ev bulup oraya taşınma fikrini daha ilk gün kafasına koymuştu baba. Buna teyze üzülecekti belki ama olması gerekenin bu olduğunu hissettiriyordu enişte, her hareketinde. Ufak kızı yanlarına çağırıp okula, taşındıktan sonra başlamasının daha uygun olacağını bu süre zarfında da Türkçeyi biraz daha öğrenmesi gerektiğini söylediklerinde bu haber biraz üzümüştü onu ama sonucunda okula gideceği için heyecanlıydı hâlâ.

Fatma okuldan geldikten sonra dışarı çıktılar. Sadece ikisi varken ufak kız iyi vakit geçiriyordu. Bir süre sonra başka çocuklar ve Fatma'nın arkadaşları gelmeye başlayınca neşesinin kaçacağından haberi yoktu. Gelen çocuklar ona garip garip bakıyor, kendi aralarında fısıldaşıyorlardı. Fatma'ya sorular soruyorlar ve gülüşüyorlardı. Onları anlayamamak ufak kız çok rahatsız etmişti. Sonunda çocuklar bir oyuna başlama kararı aldılar ve takımlara ayrıldılar. En son ufak kız kalmıştı ortada ama kimse onu takımına almak istemiyordu. O, bu yapılanlara bir anlam yükleyemediği için hala gülmüsyordu. Etrafındaki çocuklar ona bir şeyler söylüyorlardı. Bu söyledikleri arasından anladığı tek şey çokça tekrar eden “Suriye” kelimesiydi. Daha sonra hakaret ve aşağılama olduğunu anlayacağı sözcüklerdi aslında konuşulanlar. Fatma çocuklara ayak uydurmuş ortalarına aldıkları çocuk akrabası değilmiş gibi davranmıştı. Söylenenleri anlamıyor ama söylediklerinin iyi bir şey olmadığını tahmin edebiliyordu şimdi. Ufak kız koşarak gittiği evin kapısını çalarken boğazındaki düğümlenen hıçkırık annesini gördüğünde ağlamaya dönüşmüştü. Annesine olayı anlattığında o da bu duruma çok üzülümüştü ama elinden bir şey gelmiyordu.

Ufak kız, Suriye'yi, evini ve en çok da arkadaşlarını özlediğini söylüyordu hıçkırıklara boğularak. Onu neden aralarına almadıklarını anlayamıyordu. “Benim onlara ne zararım dokundu da beni dışladılar?” diye sordu gece boyunca annesine. Teyzelerinin evindeyken bir daha dışarı çıkmamıştı.

Taşındıkları yer duvarları çatlaklarla dolu eski binaları ile ilk geldikleri Konya değil, başka bir yerdi sanki. Onların binasında ve çevre

binalarda çokça Suriyeli vardı. Alaya alınıp dışlandıktan sonra çekimser davranan ufak kız annesinin ısrarları sonucu dışarı çıkmaya başlamıştı. Diğer çocuklar da sanki aynı şeyleri yaşamışlardı ve onu görür görmez oyunlarına katmışlardı. Hepsinin farklı hikâyeleri vardı ama bütün hikâyelerin ortak noktası memleketlerine dönecekleri günün umuduydu. Bu ortak nokta onları birbirilerine kenetliyordu.

Okulun yeni döneminin başlaması ile okula yazılmıştı ufak kız. Okulun ilk günü annesi onu öğretmene teslim etmişti. Öğretmen ufak kızını sınıfa tanıtırken sınıftan yükselen homurtu nedense teyzesinin mahallesine götürmüştü kendisini birden. Ve korktuğu şey daha ilk dakikada gerçek olmuştu. Öğretmen onu bir çocuğun yanına oturttu. Çocuk öğretmene bir şeyler söylüyordu. Ufak kız bu sefer onun dediklerinin çoğunu anlıyordu. O an anlamamayı tercih ederdi ama. İlk dersin sonunda bütün sınıf etrafını sarmış ona bakıyor, kendilerini anlamadığını sanarak aralarında konuşuyorlardı. Ufak kızın gözlerinden yaşlar süzölmeye başladı. Kalabalığı yarararak dışarı çıktı. Kapıda karşılaştıkları öğretmen bir şeylerin ters gittiğini anlamış olacak ki elinden tutarak tekrar sınıfa sokmuştu. İçeri girerken en arka sırada tek başına oturan bir çocuk gözüne çarptı. Göz göze geldiklerinde onun gözlerinde de dışlanmışlığın verdiği hüznü gördü ufak kız ve hiç düşünmeden çantasını alarak onun yanına oturdu. Öğretmeni derste "Onlar ölkemize sınırları aşarak geldiler ve şimdi ise sınırları aşma vakti bizde. Unutmayın ki, tüm sınırlar aşılır ama yüreklere ve akıllara çizilen sınırları aşmak imkânsızdır. Şimdi bu sınırları yıkma vakti." demişti. Öğretmeni bunları dediğinde Türkiye'ye girerken gördüğü kocaman sınır kapısı ve tel örgüler gelmişti gözlerinin önüne. Ama burada gördüğü sınırlar daha yüksek ve daha dikenliydi.

Okulu bittikten sonra eve geldiğinde Hayriye teyze onlardaydı. Hayriye teyze karşı binada oturan komşusuydu. Genelde balkonda oturur sokağı izlerdi. Ufak kız, Hayriye teyzeyi çok sever onu ne zaman görse selam verir Hayriye teyze ise kocaman ve sıcacık gülümsemesi ile selamını alırdı. Onlar taşınırken yardımını eksik etmemiş, taşındıkları günün akşamında onları yemeğe davet etmişti. Onu evlerinde görünce bu gün yaşadığı kötü olayı unutmuştu ufak kız. Hayriye teyze odanın köşesinde bir ayağı kırık sehpanın üzerinde Selma'yı işaret ederek "Bu bebeğin gözüne ne oldu?" diye sordu. Ufak kız, bebeğin hikâyesini anlatırken sanki kendini anlatıyordu.

Ve şöyle tamamlamıştı sözlerini: “Selma’nın gözü, benim ise kalbim Suriye’de kaldı.”

Son kurduğu cümle başta annesi herkesi şaşırtmıştı. Ortamın hüznü havasına Hayriye teyzenin yumuşak sesiyle, “Selma’nın gözünü tamir edeyim de gözü uzaklarda kalmasin” sözü iyi gelmişti. Hayriye teyze bebeğin gözünü tamir ederken “Keşke kırılan kalpleri de tamir etmek böyle kolay olsaydı.” diye düşünüyordu. Ama ufak kızın kalbini tamir edebilmek o kadar kolay değildi...

Artık pek de ufak olmayan “ufak kız” odanın ortasında Selma ile bakışırken bunları düşünüyordu. Savaş, apar topar Türkiye’ye gidişleri, çadır kent, annesini kaybetmiş Cemal, teyzesi ve samimi-yetsiz eniştesi... Hatırlamak istemediği bütün anılar perdesi hiç kapanmayan bir tiyatro gibi aklında oynuyordu. Şimdi kalbinin kaldığı yerde, Suriye’deydi. Sınırlarını aşamayanları sınırın öbür tarafına bırakmıştı. Suriye’ye, memleketine sınırlarını aşabilenleri getirmişti. Şimdi herkese onları anlatıyordu. Bugün burada enkazların arasında yeni bir gelecek inşa ediyorlarsa bunun temel taşları bu güzel yürekli insanlardı. Onlar sayesinde hayata tutunmuşlar, ümitlerini kaybetmemişlerdi. Öğretmeninin cümleleri hala kulaklarında yankılanıyordu: “Sınırlarınızı aşın çocuklar.” Ve Hayriye teyze, aslında o gün Selma’nın gözlerinden daha çok kendi kalbini tamir etmişti. Bunları düşünürken Selma’nın ağladığını zannetti. Aslında Selma’nın gözlerinin üzerine dökülen kendi gözyaşlarıydı ama bu hüznün değil, sevinç ve umudun gözyaşlarıydı.

Ben Yolcusu Kalmasın

Ceyda Karabul

İstanbul – Şehit Ömer Halisdemir Kız Anadolu İmam Hatip Lisesi

Bazı sesler, nereden geldiği belli belirsiz, yüksekli alçaklı birçok farklı farklı ses. Karanlık dünyamda ne anlama geldiğini bilmedim sesler. Konuşuyorlardı ama ne söyledikleri aşikâr değildi.

Bu karanlıktan kurtulmak istiyordum ama sesler beni ürkütüyordu. Korktuğum anlarda ileri geri hareket etmekten başka yapacak bir şeyim de yoktu. Karanlıktan kurtulamayacağımı anlayınca onunla dost olmuştum. Beni bırakmayan bir o vardı zaten.

Siluetler yavaş yavaş belirmeye başlamıştı gözlerimde. Sekiz aylık karanlıktan sonra renk cümbüşü istemeden tebessüm ettiriyordu. Etrafımdakiler benim tebessümüm ile tebessüm ediyorlardı galiba bulaşıcı bir şeydi.

Karanlık gölgelerin önünde süzülüyordu camın üzerindeki damlalar. Pıtır pıtır yenileri düşüyordu kayıp gidenlerin ardından. Kafamda farkında olmadan bir benzetme yaptım. İnsan hayatına benzetmiştim damlaları... Ama tek farkla, onlar buluttan geliyordu dünyaya, birçoğunun sonu da çamurlu bir toprak oluyordu.

Ben kaybedilmiş bir vaktin ikindisiydim. Yalnızlıklara gömülen günlerin vicdan sızısıydim. Etrafımdakilere çok benzememe rağmen bir o kararda yabancıydım. Soru sorsalar cevap vermeye hazırdım

fakat soru sorsalar bile bu duyduğum şeyler hiç tanıdık değildi. Onların hepsi aynı dilde konuşuyor ben onlara yabancı kalıyordum. Biri yaklaşarak kulağıma bir şeyler fısıldadı. Ne anlama geldiğini bilmiyordum ama bu onların dilini öğrenmemi istediklerini gösteren bir işarettti.

Her zaman bir koşturma var. Durmadan yer değiştirmeleri yetmezmiş gibi bendende hareket etmemi istiyorlar. Zaman geçtikçe istekleri artıyor bir türlü istekleri son bulmuyordu. Onlar her şeyi bilmesine rağmen benim bilmediğimi unutuyorlardı.

Onlardan farklı olmamam için bana yol gösteriyor, öncülük ediyorlardı. Burada da farklılar sevilmiyor, dışlanıyorlardı tıpkı dünyanın diğer yerlerinde olduğu gibi.

Biri dışında hepsi birbirinin aynısı gibiydi. Onun kokusu, bana sarılışı, bakışı diğerlerinden çok farklıydı. Kendimi dünyada tekmişim, eşim benzerim yokmuş gibi hissediyordum. Neden böyle hissettiğimi bilmiyordum ama yineye hissediyordum. İçimi kaplayan bir duygu vardı ama bu duyguya isim koymak istesem doğru kelimeleri seçmede kelimeler kifayetsiz kalıyordu.

Onlardan farklı olduğum bir durumda yediklerimizdi. Onlar bir masanın etrafına toplanıyor, önlerindeki şeyi ilk önce ağzına götürüyor sonra da çiğniyordu. Bense onlara muhtaçlımı belli ederek onların verdiği beyaz şeyi içiyordum. Bir süre sonra bu farklılık onları rahatsız etti. İlk önce beni de masaya aldılar daha sonra yemek farkını da ortadan kaldırdılar. Aramızdaki farklılık zaman geçtikçe azalıyordu.

Artık istedikleri gibi yürüyor, onların arasında dolaşıyorum. Konuşamadığım için onları anlamadığımı sanıyorlar ama onları anlıyorum. Önce benden bir şeyi yapmamı istiyorlar bunu yaptıktan sonrada şikayet ediyorlar. Böyle davrandıklarında onları anlamakta güçlük çekiyorum.

Suların durgunluğu bitti dalga olmak, duruluğu bitti çamur olmak. Büyüme. Büyüdükçe kararmak. Büyüme. Kendimizden kaçmak başkası olmak, öteki olmak.. Kaçmak. Kaçtıkça herkes olmak... Kalabalıkları sevebilmek... Sokaklara sığmamak... Kimsesizken kimseli olmak... Anılardan kaçmak, rüyalara sığınmak kabus olmak...

Neyden kaçtıysak o olmak.

Onu seviyordum doğru kelime buydu. Geçen zaman da öğrendiğim bir diğer şey sevgiydi. Karşılıksız yapıyordu. Her şeyin bir karşılık bulduğu bu yerde sevginin karşılık beklememesi belki de öğrendiğim en ilginç şeydi. Onunda beni sevdiğini biliyordum. Bazen benden çok şey istediğini düşünsem de bu sevgime engel değildi.

Yürümeye başlamış olmam onlara yetmedi. Tekrardan konuşmamış olmamı irdelemeye başladılar. Onu seviyordum ama başka derdi yokmuş gibi durmadan bunu gündeme getiriyordu Buradaki yaşantımda öğrendiğime göre sadece gündemdekiler tartışılıyor. Gündemden indikten sonra bir daha sözü edilmiyordu.

Yeniden yeniden gündeme geldiği için unutulmayacağı belliydi. Tek çare istediklerini yapmaktı.

Ağzımı açtım ve o kadar şefkati kalbine nasıl sığdırdığını anlayamadığım, gözleri ıslık ıslık bakan, dudaklarından ninni misali çıkan o tatlı, hoş ve beni içten içe etkileyen kelimeleri ile o ses... Sevgi, şefkat, iyilik dolu kişinin bana söylediği şeyi tekrarladım:

-Anne.

Karanlığın en çok bastırdığı anda, doğacak aydınlık şafağın habercisi ve benimle birlikte ilerleyen. Karanlıkları aydınlatan, benimle birlikte tekrar doğan..

Solgun Mavi

Sare Nur Bensiz

Ankara – Şehit Ahmet Özsoy Kız Anadolu İmam Hatip Lisesi

Üzerinde bulunduğum tekerlekli sandalyeyi tutan anneme bakmaya çalıştım. Bakışları, kırmızı kaydıraftan kayan sarı saçları iki yandan bağlanmış kıza takılıydı. Neşeli bir kız olması dikkatimi çekmişti, belki de biraz kıskanmıştım onu. Kendisini seven bir ailesi, arkadaşları vardı ve özgürce koşabiliyordu. Benim gibi insanları gözlemek zorunda değildi, insanların acı dolu bakışlarına katlanmak zorunda da değildi.

“Bir zamanlar sende böyleydin.” Sesinin hüznü ve özlemle harmanlanmış tonu beni duygulandırmıştı. Gözlerimin dolmasını es geçerek, “Beni her defasında neden buraya getiriyorsun?” diye sessizce mırıldandım. Çocukların parkta koşturarak oynamaları, neşe dolu kahkahaları beni sevindirmiyor, aksine bulunduğum sandalyeye daha çok sinmememe sebep oluyordu. “Hava güneşli, bunu kaçırmamı istemezdim.” dediğinde alaylı bir şekilde güldüm. Güneşli miydi sahiden? Üzerime gelen ışıklar aksine beni daha çok soğutuyordu. Yeşillikler, yaprağını döken ağaçlara benziyordu. Rengarenk giyinen çocuklar siyah görünüyor, attıkları kahkahalar çılgınlara dönüşüyordu. “Gitmek istiyorum.” dedim sakın olmaya çalışarak. Her gün beni evden çıkartarak buraya getiriyor ve ona iyi gibi gözükssem de daha kötü çıkıyordum. Hayatım boyunca yürüyemeyecek olduğum aklıma binlerce kez kazınıyordu. Hissizleşmek istiyordum çoğu zaman ama bu yer duygularımı kafeslerinden çıkarıyordu. “Tamam o halde. Gidelim.” derken aslında isteksiz olduğunu fark etmiştim. Derin bir

nefes alıp sandalyenin kulplarını tuttu ve harekete geçtik. Dünyayı bilirsiniz, her zaman ki gibi dönüyordu işte. Arada sırada size rahatsız bakışlar atanlar hariç, her şey normaldi. Bu sandalyeye hapsolalı yaklaşık 3 yıl olmuştu. 3 yılda alışmaz mıydı insan? Alışmamalıydı.

Işıklara geldiğimizde zorlu bir zamana gelmiştik. Arabalar gelip geçti, insanlar bekliyordu. En gergin hissettiğim yer olabilirdi burası. Çeşitli insanlar vardı, bazıları yardım etmek istiyor, bazıları sabırsız davranıp saygısızca hareket edebiliyordu. O sırada yeşil yandı. Karşıya geçmek için harekete geçtik. Sonra bir gürültü... Yana savrulduğumu hissettim, ardından çığlıkların koptuğunu. Gözlerimi aralamaya çalıştım, sanki gözlerim felaketin haberini verir gibi baskı uyguluyordu. "Açma." diye fısıldadı iç sesim. "Uyu." Bazı sesler kulağıma dolandı. "Esin, aç gözlerini yavrum." Annemin sesine benzetmişim. Sahi, ağlıyor muydu yoksa? "Ağlama." demeye çalıştım, ama başarabildiğim söylenemezdi. İçerisinde bulunduğum bu siyah ortam beni kendine çekiyordu. Üşür müydüm orada acaba? Korkar mıydım? "Kızım, lütfen." Hıçkırıkları beni düşündürüyordu. Gitmeli miydim karanlığa yoksa hayata mı dönmeliydim? Ah, hayatta çok mu aydınlıktaydım ki karanlığı sorguluyordum? Yine de annemi dinlemeliyim diye geçirdim içimden. Birkaç dakika sonra siren sesleri kulağıma ulaşmıştı. Elimin üstünde bir sıcaklık hissettim ve birden karanlıktan daha iyi gelmişti gözüme. Her şey daha da anlam kazanmıştı. Elini sıkmaya çalıştım, sonrası yoktu...

Gözlerimi ağır hareketle araladım. Loş ışıklar, annemin yüzüne yansımıştı. Hastanenin duvarları gibi solgundu annemin yüzü. Onu bu halde görmek, içerisinde bulunduğum durumdan daha berbat hissettiriyordu. Mışıl mışıl uyuyan çehresine bakarken hafifçe doğrulmaya çalıştım ama vücudumun buna izin verdiği söylenemezdi. O sırada gözlerini açtı ve uyandığımı görünce endişeli bir hal aldı yüzü. "İyi misin?" Yalan mı söyleyecektim? "Hayır, değilim." Sesim kendimden bekleyemeyeceğim şekilde soğuk çıkmıştı. Hayır, değilim. Hissettiğim acıyla delirebilirdim ama ne hikmetse vücudumu hareket ettiremiyordum. Her şey üst üste gelmek zorunda mıydı? Anneme bakmak istemiyordum, çünkü biliyordum ağladığımı, hıçkırıklara boğulduğunu. Gözüm görmese, kulaklarım duymasa bile kalbinin bunları yaptığını biliyordum. Dolmuş gözlerini gördüğüm sırada doktor içeriye girdi. "Hastamızın acilen ameliyata alınması

gerekiyor." Bedenim uyuşmuştu, ne hale düştüğüme karar verememişim. Dudaklarımdan sadece "Ne?" kelimesi döküldü. "Diğer bacağıңыз da işlevini yitirdi." Gözlerimden ikişer damla yaş dudaklarıma yol alırken çektiğim acı ikiye katlanmıştı. Sadece 17 yaşında bir kızdım, yaşadıklarım çok ağır değil de neydi? Annemin içinde tuttuğu hıçkırığı çıkarken, gözlerimden düşen yaşların hesabını çoktan bırakmışım. Bir şey söyleyemeyen doktora döndüm. "Bize biraz izin verebilir misiniz?" Hafifçe öksürdü. "Elbette." Ve odadan çıkıp gitti. Anlamıştım, doktorun o gidişinden, o kapıyı yavaşça kapatışından, buradan gideceğimi anlamıştım. Oda buram buram hüznüyle boğulmuş sessizlik kokuyordu. Gözlerimi çeviremedim karşımdakine. Gülümsemekle yetindim sadece. O sustu, ben sustum, oda sustu. Sessizliğe saygı duyduk.

Kısa bir süre sonra sessizliği bozan ben değil, yüzü bembeyaz kesilmiş annem olmuştu; hıçkırıklarıyla. Başımı duvara yasladım ve yavaşça gözlerimi kapadım, o an gerçekten mutlu olmak istedim. Başka yapacak hiçbir şeyim yoktu. Kendimi daha 5 yaşında kırmızı kaydırdaktan kayarken gördüm, güldüğümü, eğlendiğimi, koştuğumu. Annemin gülerken kısılan gözlerini gördüm. Güneşin gurub vaktinde sakin esen rüzgarla birlikte denize karşı oturup dondurma yememizi, ardından başımı okşamasından hoşlandığımı... O an gerçekten fark etmişim. Mutluydum, mutluyduk. Başımı okşayan annemin eliyle kendime geldiğimde, o anlara dönmek istiyordum. Yolun sonuna gelmek istemiyordum. Sonra birbirimize sarıldık, sarıldık... Bir şey söylemedik, yalnızca ağladık. Hıçkırıklarımız birbirine karıştı. El ele tutuşup kaçmak istedim buralardan. Olmayacaktı belki ama yalnızca istedim işte.

"Kızım." Sesi titremişti, ellerini benden destek alırcasına omuzlarıma koymuştu. Koymasa düşecek gibiydi, sahi bende farklı sayılmazdım. Gözlerimi o an gözlerine diktim. Kan çanağına dönmüştü. Veda vardı o gözlerde, elvedaya sarılmıştı yeşil gözleri. "Annem." derken nefesim daralıyordu. Titreyen elleriyle gözyaşlarımı silmeye çalışıyordu ama nafiye. Yerine çok daha fazlası geliyordu. Ondan ayrılacağımi bilmek çok acıtıyordu, çok. "Korkuyorum." dediğimde başını salladı. "Hayır tatlım, korkmayacaksın. Oradan çıkacaksın." Hızlı hızlı konuşmaya çalışırken bir yandan gözlerimi siliyordu. Kendini inandırmaya çalışıyor gibiydi fakat ikimizde bunun doğru olmadığını biliyorduk.

Elimi elinin üzerine yerleştirdim. “Anne, bu hayatta bana verilmiş en güzel armağansın sen, mutluluğumsun.” Hızlıca başını salladı. “Şşt. Bana veda etme.” İnatla başını sallıyordu. “Hayır, hayır.” Sonra ellerini kulaklarına dayadı ve tekrarladı. “Bana veda etme.” Yalvarıyordu, odadaki ağlama sesi daha da yükselmişti. Derin bir nefes aldım. “Teşekkür ederim.” Gözlerini ellerinden çekip bana dikti. “Yapma.” Gülümsemeye çalıştım. “Teşekkür ederim.”

Bir şey söyleyeceği sırada kapı aralandı. Doktor, “Artık gitmeliyiz.” Derken yüzünden kesin bir sonuç çıkarmıştım artık. Ölecektim. Anneme yavaşça döndüm. Gözleri yorgunluktan zar zor aralanıyordu. Burnunu çekti ve elleriyle yavaşça başımı okşadı. Zamanın durmasını istedim, sonsuza kadar böyle durmalıydık. Dudaklarının arasından “Seni seviyorum.” lafını duyarken tekrar gülümsemeye çalıştım. “Bende seni seviyorum.” Elimi çekip öptü ve sarıldık. Son sarılmamızdı, son ağlayışımızdı, son birbirimizi görüşümüzdü. Toprak kokusunu içime çekmeye çalıştım, gideceğim yerde bu kokuyu duymak istiyordum. Bu kokuyla ölmek ve sonsuza kadar bu kokuyla yaşamak.

Beni sedyeye aldılar, gözlerim beyaz tavandaydı. Yavaşça odadan çıkarken kulaklarıma “Esin!” diye acı dolu haykırışlar tırmalandı. Bir daha yıkıldım o an. Neden diye sorguladım tekrar. Tekerlekli sandalyeye hapsoldükten sonra hep isyan etmişim. Somurtarak annemin hayatını zehir etmişim. Şu an neden yaşamak istiyordum ki? İsyan ettiğim hayat bitiyordu, artık özgürce koşabilecektim.

Bir umut doğdu içime. Küçük ama güzel bir umut. Doktora tekrar sormak istedim. “Gerçekten her şey bitti mi?” Sesim koridorda yankılandı ama doktor sesini çıkarmadı, sadece yolumuza devam ettik. Tekrar gerçeği iliklerime kadar hissettim. Sonra duvarlara bakmaya başladım, solgun mavi duvarlara. Mavi rengi insana huzur vermez miydi? Ben niye bu mavini altında eziliyordum, ruhum daralıyordu? Belki de bu rengi hayatıma benzetiyordum.

Az sonra, bir daha içinden çıkamayacağım ameliyathaneye girdik. Birkaç dakika içerisinde her şey hazır hale getirilmişti. ‘Bu son görüşün, etrafına iyi bak.’ diyen iç sesime hak verdim ve doktorların mavi önlüklerine, bana dik bir şekilde duran ışığa baktım.

“Başlıyoruz.” dedi doktor. “3’e kadar yavaşça say.”

Başımı salladım. “1”

"Son iki saniyen, bir şeyler düşün."

Bu hayatta çok duramamıştım, evet. Zorluklar çekmişim, evet. Ama bu mutlu olduğum gerçeğini değiştirmiyordu. Ne kadar somurtsam da annem yanımda olduğu için her zaman mutlu olmuştum. Şarkılar söyledim, kitaplar okudum. Önemli olan ne kadar uzun yaşadığım değil, nasıl yaşadığımdı ve ben zorluklarla beraber güzel yaşamıştım. Beni güzel kılan şey, zorluklarla mücadele etmemdi.

"2"

"Son bir saniyen. Son kez nefes al." İç sesime son kez ayak uydurdum, nefesi içime çektim ve bıraktım.

"3" derken göz kapaklarım ağırlaştı, ağırlaştı... Karanlık hakim oldu ve sonsuzluğa adım attım.

İçimde Kanayan Yara

Ahsen Karakelle

Erzurum – Erzurum Anadolu İmam Hatip Lisesi

Çin felsefesine göre "farklılık tehdittir!"dolayısıyla Çinlilere göre onlarla yaşayabilmek için ya Çinlileşeceksin ya da yok olacaksın! yıllardır çin bu politikayı uygulamıştır.

Ben Esmâ! Bir Uygur kızımı Türk'üm evet bunu rahatça ve korkmadan söyleyebiliyorum.Ben Türk'üm Uygur Türk'ü .Biliyorum bunu ne kadar rahatça söylesem de çinlilere göre bunun bir suç olarak kabul edildiğinin farkındayım.Onlara göre Türk olmak ,Müslüman olmak bir suçtur.Herkes bilsin bu zulmü duysun istedim.

Bir günün sonuna daha gelmiştik. Biz Müslümanlar güne sabah ezanı ile başlarız.Yine öyle olmuştu.Ezan okunmaya başlamıştı.O günün bize getireceği şeylerden habersiz o güne her zamanki gibi büyük bir sevinçle uyanmıştık.Ailece namazımızı eda ettikten sonra ellerimizi semaya açıp dua ederken kapının büyük bir şiddetle çalınması ile irkılmıştık.Cemal abim ve babam bize oda da beklememiz gerektiğini söyleyerek kapıyı açmaya gittiler.Annem ve ben büyük bir korku içinde kimin geldiğini merak etmeye başlamıştık.Babam kapıya yaklaştıkça da korkumuz daha da artıyordu.Babamın kapıyı açmasıyla çin askerlerinin evimizin içine dalması bir olmuştu.Çin askerleri evimizi basmıştı ne olduğunu anlayamadık.Hepimiz büyük bir şok içindeydik.Abim , babam ve kardeşlerim çin askerlerini durdurmaya çalışıyordu ama onlar hiçbirimizi dinlemeden evdeki bütün Kuranları , tesbihleri ,seccadeleri hatta ve hatta annem ve benim

başımızdaki başörtülerimizi çekip aldılar.Ne kadar engel olmaya çalışsakta hiçbirimiz engel olamadık.Dinimize ait ,bizim müslüman olduğumuzu işaret eden her şeyi toplamışlardı.Sesleri hala kulaklarımda yankılanmakta.Bize bundan sonra namaz kılmanın ,oruç tutmanın yasak olduğunu söylediler.Onlarla yaşayabilmemiz için onlar gibi olmamız gerektiğini söyleyip evimizi terk etmişlerdi.Evdeki herkes yıkılmıştı adeta.Annem olanlara dayanamayıp ağlamaya başladı.Koşarak ona su getirdim.Bütün bu olanları anlamaya çalışıyordum.Bir müslüman olarak nasıl namaz kılamayacaktık,nasıl oruç tutamayacaktık.Bizim suçumuz neydi? Bunları niçin yapacaktık? Kafamda bir sürü soru işaretleri vardı. Hepsini bir kenara bırakıp anneme suyunu içirip sakinleştirmeye çalıştım.Hepimiz artık bir şeyin farkındaydık.Bugün kıldığımız sabah namazının alnımızın son kez secdeye rahatça erdiği son namaz olduğunun farkına varmıştık. Belki son kıldığımız namaz değildi ama ezan sesini duyduktan sonra rahatça korkmadan kıldığımız son namazdı.Artık müslümanlara rahat vermeyeceklerdi.Zulümlerin başlangıcıydı bu.Ne kadar mümkün olmasa da her şeyi unutmak hiç yasanmamış gibi kabullenmek istiyordum.Saate baktığımda ders saatimin yaklaştığını fark ettim olanlardan sonra ne kadar üzgün olsam da okula gitmem gerektiği kararına varmıştım.Babam ve annemde gitmemi istiyorlardı zaten. Bende hızlıca bir bezden kendime eşarp niyetine bir parça kesip başımı örttüm. Hazırlandıktan sonra evden hızlıca çıktım. Geç kalmamak için durağa hızlı hızlı yürüdüm.Durağa vardıkdan bir kaç dakika sonra otobüs geldi.Otobüsün kapısına yaklaşıncaya bir çinli erkek başörtümden tutup arkaya doğru itti beni.Ne olduğunu anlayamadım. yere düşmek üzereydim.Üstümü başımı düzelterip ne yapmaya çalıştığımı sordum.Çok sinirlenmiştim.Çinli erkek yüzüme bakıp artık Türk'lerin, uzun etek giyinen kızların, sakallı erkeklerin toplu taşıma araçlarından yararlanamayacağını söyledi.Duyduklarıma inanamadım.Sadece dinimize değil her şeyimize karışmaya başlamışlardı .Ağlayarak eve geri döndüm.Eve girdiğimde babam çok üzgündü. Kendi üzüntümü gizleyip, babama ne olduğunu sordum.Babam bir kasaptı o yüzden iş yerinde bıçak,satır gibi malzemeler kullanıyordu.Çinli askerler o malzemelere bile zincir takma kararı almış.Malzemeler sadece bir metre uzaklığa götürülebiliyormuş.Yani her yerde her şeyde kısıtlanmıştık.

Hayat bizim için çok zorlaşacaktı ve gün geçtikçe de zorlaşıyordu. Dini kelimeleri söylemeyi bile yasak etmişlerdi. Allah diyemez-

dik bizi yaratan rabbimin ,cihanın yaratıcısının adını anmayı yasak etmişlerdi.Ezanlarımızı susturmuşlardı.Ezanın susturulması ne demek bilir misin Ey Müslüman!Ezanların susturulması bile yetmemişti onlara tek tek camilerimizi yıkmaya başlamışlardı.Her geçen gün zalim çinin zulümleri dehşetli bir hal almaya başlamıştı.Türk milletinin ana yurdu esirdi artık.Güneşin doğduğu yerde gün doğmaz olmuştü.

Çinlilerin evlerde arama yapıp Kuranları toplamalarına rağmen her aile dinimizin devamlılığı için en az bir hafız yetiştiriyordu. Tüm zorluklara rağmen dinimizi korumaya çalışıyorduk. Çinlilerin niyeti bizi de Çinlileştirmek olduğundan Uygur erkeklerini toplama kampları kurarak bu toplama kamplarına kapatmaya başlamışlar. Bu haberi duyduktan bir kaç gün sonra bütün mahalleyi Çinli askerler sarmıştı. Çin askerleri silahlanmış geliyorlardı.Evimize zorla girdiler yine engel olamadık.Hem nasıl engel olacaktık ki ,hangimizin gücü onlara yetecekti.Babamı abimi bizden koparmaya gelmiştiler. Babamı götürmelerine izin veremezdim, ona dört elle sarıldım .İstemsizce gözlerimden yaşlar akıyordu.Babamın ellerini sımsıkıca tuttum,babam kulağıma eğilip korkma Esmâ!korkma kızım!sen baban abin olmadan yaşayabilirsin ama vatansız asla! Bunu düşün ve onlara asla boyun eğme. Annen kardeşlerin önce Allah'a sonra sana emanet.Babamın ardından abimi tutmuşlardı onlara engel olmaya çalıştım.Abime sarıldım onlar bizi ayırmaya çalıştıkça da ona daha da sıkıca sarıldım.O anda zamanın durmasını o kadar çok istedim ki sadece zamanın durmasını istiyordum.Bütün çabalarımaya rağmen bizi ayırmayı başarmışlardı.Abim Cemal yere göğe sesini duyurmayaya çalıştı sanki bağırarak "Bizi bu şekilde korkutamazsınız .Ne yaparsanız yapın biz Türk'üz Çinlileşmeyeceğiz.Türk'üz ve Türk esir yaşayamaz!Gök bayrağa uzanan eller elbet bir gün kırılacak.Allah bizimlidir!"çinli askerler abimin bu sözleri üzerine daha da sinirlenip havaya ateş etmeye başladılar.Hepimizi abimden babamdan uzaklaştırarak onları bir araca bindirip götürdüler.Arkalarından sadece bakakaldık.Yere yığılıp ağlamaya başladım.Sadece oturup ağlamak geliyordu içimden ama annem yanıma koşup "Esmâ! Esmâ kalk kızım! yıkılma bizim imanımız bu kadar zayıf değil yavrum.Bizi ayakta canlı tutan şey bizim inancımızdır.Asla ümitsizliğe dinimizde yer yoktur.Kızım kalk ayağa ,kalk ve dimdik dur!Biz yapılanlara boyun eğmedik eğmeyeceğiz.Bizi yıldırılmazlar abinin dediği gibi Allah bizimlidir.Kalk ve dik dur biz sadece rabbimin önünde eğilir

sadece ona secde ederiz.”Annemin bu sözleriyle öyle güç geldi ki bedenime ağlamayı kesmiştim,annem gözyaşlarımı sildi ve beraber ayağa kalkıp evimize geri döndük.Babamda abimde yoktu artık.Aylar geçmişti onlardan hiçbir haber alamamıştık o gün onları gördüğümüz son gün olmuştu.Bütün Uygur erkeklerini toplama kamplarına yerleştirdikten sonra kardeş aile projesi altında dilim varmıyor ama bu ismin denilmesi bile insanı çileden çıkarmaya yetiyor.Bu proje altında her Uygur evine bir Çinli erkek yerleştirilmeye başlandı.Bizim ibadet yapıp yapmadığımızı kontrol etmek amaçlıymış.Allah’ım artık çok zor durumda kalmıştık, bunlara daha ne kadar sabredecektik.Namusumuza da mı göz dikmişlerdi.Evet bunu da yapmışlardı evimize bir Çinli erkek yerleştirdiler,yerleştirmekle de kalmadılar yatağımızın içine soktular.Bu Çinli erkekler gece ibadet yapmamıza engel oluyordu.Sabahları ağzımıza bir sıvı damlatarak oruç tutmamıza da engel oluyordu.Müslümanlara haram kıldığını bile bize zorla domuz eti yediriyorlardı.Buna dayanamayan Uygur kızları tek tek intihar etmeye başladı.intihar oranı her geçen gün artmaya başlamıştı.Ailesini korumaya çalışan kızlar da son çare olarak bir form doldurarak Çinli erkeklerle evlenmeyi kabul ettiklerini bildiriyorlardı.Ailelerini korumak için iffetlerini Çinlilere vererek onlarla zorla evleniyorlardı.

Uygurlar artık kendilerini koruyabilmek için cüzdanlarında çin başkanının resmini taşımaya başladı. Oysa insanlar cüzdanlarında sevdikleri kişilerin resimlerini taşırlar.Biz ise bize zulüm eden caninin resmini taşımaya başlamıştık.Sırf kendimizi ailemizi koruyabilmek için.

Bir sabah ağlama sesleriyle uyanmıştık. Merakla kimin neye bu kadar ağladığını öğrenmek istiyorduk Dışarı çıktığımızda Fatma ablayı kucığında küçücük bir çocuğa sarılarak ağladığını gördük. Yanına gidip neden ağladığını sorduk.Bize çocuğu göstererek donarak öldüğünü söyledi.Hıçkıra hçkıra ağlıyordu.Meğer çocuğun anne ve babasını aynı anda hapishaneye götürdüklerinden çocuk dışarıda tek başına donarak ölmüş.İçim parçalanmıştı,yüreğim kan ağladı.Sizde bilirsiniz tabut boyu ne kadar küçülürse zulüm o kadar büyümüş demektir.Kaybolan ,açlıktan, donarak ölen çocuk sayısı gün ve gün artıyordu.Sesimizi kimse duymuyor muydu? Hiç kimse mi? Oysa biz çinlirerin bütün çabalarına rağmen erimedik onlara boyun eğip Çinlileşmedik. Çinlilerin bütün derdi de buydu zaten.

Aynı kibleye secde ettiğimiz Müslümanlar neredeydi.Onlar neden susuyorlardı,çıgıllıklarımızı duymuyorlar mıydı? Yoksa görmüyorlar mıydı? Çektiğimiz bunca zulmü görmeyecek kadar kör mü olmuştu Müslümanlar? Artık ayağa kalkıp kükreme zamanı gelmemiş miydi. Neyi bekliyordu Türk, neyi bekliyordu Müslüman. Yer gök inlememiş miydi biz Müslümanların çıgıllıklarıyla?

Çinlilere dışarıda gördükleri Uygurlara istediği işkenceyi yapma hakkı vermişlerdi. Sadece askerler değil çin halkı da zulüm yapmaya başlamıştı. Hem de kadın,çocuk ayrımı yapmadan.Bildikleri tek bir şey vardı,suçlu olmak için Türk olmamız yeterliydi onlar için.Çin halkının gözü dönmüş gibiydi onlarda insanlıktan eser kalmamıştı. Bizi bu canilere karşı koruyacaklarına o askerlerle beraber olup bize daha fazla zulüm etmeye başladılar.Sıra küçük çocuklara da gelmişti. Küçücük çocuklarımıza içleri sızlamadan işkence yapıyorlardı. O çocuklar daha dünyaya geliş amaçlarını öğrenmeden,acı çekmeyi öğrenmişlerdi.

Abdullah ve Ahmet , kardeşlerim.Onlarda bu zulmün küçük kurbanlarıydı.Aylarca dışarı çıkmamışlardı.Evde durmaktan sıkılmış olmalıydılar.Çocuktu onlar daha,bu yapılan zulümleri anlamayacak kadar küçük.Onları o kadar çok tembihlememize rağmen bir fırsatını bulup dışarı oyun oynamaya çıkmışlar.Evin önünde oynarken onları gören birkaç Çinli ,ikisine de vurmaya başlamış. Abdullah'ımın çıgıllıklarını duyunca koşarak pencereden dışarı baktım.Abdullah'ım Ahmet'im bizden yardım bekliyorlardı.Esma abla!annelbizi kurtarın diye bağıyorlardı.Onları öyle görünce kendimi dışarı zor attım sanki ayaklarım tutmuyor gibiydi.Hiçbir şey düşünemiyordum. Babamın emanetleriydi onlar bana. Nasılda düşünmeden vuruyorlardı. Başlarına, küçücük gövdelerine tekmeler atıyorlardı.Bu nasıl düşmanlık, nasıl bir kindi ki karşılarındakilerin çocuk olduklarının farkında değildiler.Gözleri bu kadar mı kararmıştı. "Durun yeter vurmayın!" diye bağırarak yanlarına gittim. Onların önüne geçmeyi başarmıştım. Hiç durmadan teme atmaya devam ediyorlardı. İkisini de kollarımın, bedenimin altına aldım. Kan revan içinde kalmışlardı. Ölesiye dövmüşlerdi onları ama yinede son nefeslerini verdiklerini görmeden içleri soğumayacaktı.

Çinli askerlerde gelmiş uzaktan izleyip gülüyorlardı. Onlara karşı kinim arttıkça artıyordu. Sabrım tükendikçe tükeniyordu. Annem-de çıgıllıkları duymuş olmalıydı ki bize doğru koşarak geliyordu.

“Bırakın çocuklarımı!” diye feryat ediyordu.Tam bize yaklaşmışken ateş sesleri duydum. Çinliler bize vurmaya bırakmıştı. Kafamı kaldırdığımda annem vurulmuştu.

Sözlerin tükendiği yerdeydim.kulaklarımın sağır,gözlerimin kör olduğu yerde.Benim için zaman işte o dakika durmuştu.Çektiğim acıların en büyüğüydü.Canım o kadar çok acımişti ki.sanki kalbimi yerinden söküp çıkarmışlardı.Annem benim,güç kaynağım yere yığılmıştı.Ona son kez sarılamamıştım.Daha kokusuna bile doymamışken beni yalnız bırakıp gidemezdi.

Son kez gözlerimin içine bakmıştı. Belki konuşamamıştı ama ben onun gözlerinden her şeyi okuyabiliyordum.Benimle gözleriyle vedalaşmıştı...

Abdullah'ımın “Esmâ abla!” diye seslenmesiyle kendime gelmiştim.Yüzünü avuçlarımın içine alarak kafamı sallayıp söyleyeceklerini dinlemeye başladım. Zar zor “Ahmet” dedi. Ahmet'e dönüp baktım. “Ahmet artık kıılmıyor” diye devam etti Abdullah. Doğruydu Ahmet'i uyandırmaya çalıştım ama Ahmet'im çoktan melek olmuştu. Abdullah'ımda son nefesini vermek üzereydi. Son kez beni sevdiğini söyleyip gözlerini yumdu.

Küçücük bedenleri kaldırmamıştı alçakların darbelerini. İki de kucagımda can vermişti. Bende ,bende seni seviyorum canım kardeşim benim. Artık duymuyordu beni.Onlara son kez sarılıp koku-larını içime çektim. Ağlayarak ayağa kalkmaya çalıştım.Ayağa kalkıp annemin yanına yürüdüm. Ona son kez sarıldım. Artık hiç gücüm kalmamıştı. Bu dünyada yapayalnız kalmıştım.

Bulduğumuz yerdeki camiye kadar yürüdüm. Caminin her yerini yıkmışlardı.Gözlerimden akan yaşlara engel olamıyordum. caminin karşısında bir çeşme vardı. Çesmenin suyu hala akmaya devam ediyordu. Hızlıca o akan sudan abdest saldım.enkazın altında kalan iki tane bayrak gördüm.İki bayrağı da çıkarıp temizledim. bizim gök bayrağımızdı ikisi de.Birini başörtü diğerini seccade olarak kullandım.Niyetimi ettim ve oracıkta namaz kılmaya başladım. İnsanlar etrafımda toplanmaya başladı.Bazıları beni cesur bazıları da salak olarak niteliyorlardı.Canına mı susadın?, diye bağıyorlardı. Hiçbirini dikkate almıyordum.

Alnım secdeye her vardığında içimdeki acı hafıliyordu.Namazımın sonuna gelmiştim,sağ tarafıma dönüp “Esselamu aleyküm ve

rahmetullah" dediğim an ateş etmişlerdi.Beni tam kalbimden vurmuştu.Sol tarafıma dönüp "ve esselemu aleyküm ve rahmetullah" diyip namazımı bitirmeyi başarmıştım.İkinci kez ateş ettiler.bu sefer karnıma isabet etmişti kurşun.Ellerimi semaya açıp son kez kelime-i Şehadet getirdim.üçüncü kez ateş etmeleriyle yere yığıldım.Son kez gökyüzüne baktım ve gülümsedim.Bitmişti artık ,çettiğim acıların sonuna gelmiştim.Biz sadece Türklerden yardım beklemiştik.Sesimizi duyuramamıştık ki bugün benim ailem gibi onlarca kişinin ailesi de katledilmişti...

Yalnız

Ali Fuat Karaaslan

Kocaeli – Necip Fazıl Kısakürek Anadolu İmam Hatip Lisesi

Gece, çoğu zaman bir sığınak gibi görülür. Hâlbuki insanın en korunaksız, en zayıf olduğu zamandır gece. İnsanın kendisi ile en yalnız kaldığı zamandır. İnsanın benliğine, ruhuna, kendine -ki izdüşümü günahdır insanın-, kalbine en yakın olduğu zamandır gece. İnsanın, ins ve cin ile en yalnız kaldığı zamandır...

“... gece bize yatak kıldı,
yalnızlıkla günahı...”

I

Seviyordu bu bankı. Tarihi olmasından dolayı değil de, her yeri görebilme imkânını ona tanıdığı için seviyordu. Yarım metre kot farkı ile altında duran tarihi mezarlıktan dolayı seviyordu. Akşam güneşinin yalnızca iki bahara has, gökyüzünü kıpkızıl hale sokan tunc renginin heyulasını en rahat burada duyumsayabildiği için seviyordu. En çok da, yalnız kalabilme imkânı bulduğu/ bulabildiği için seviyordu bu bankı.

-Yalnız kalmak; ne zamandır üzerine düşündüğü belki de tek şey buydu. Korku, gurur, kaygı, cesaret ve tekrar korku arasında gidip gelen kalbi her seferinde düşüncelerini bastırıyordu. Düşünmek; aslına bakılırsa yalan söylediğini/ yalanlara inandığını hatırlamasını engellemeye yarayan bir araçtı onun için. Kaçıyordu düşünerek. İlk kendinden, sonra gökyüzünden, sonra denizden ve dağlardan

ve kuşlardan ve yazgısından ve kedilerden ve köpeklerden ve çiçeklerden ve kuyulardan ve sözlerden ve kelimelerden ve harflerden ve ciltlerden ve ışıktan ve karanlıktan ve umuttan ve kırık(lar)dan ve gözlerden ve acı(lar)dan ve beklenti(ler)den ve sondan. Fakat gariptir ki, insandan ve ünsiyetten kaçamıyordu. Dört tarafı çevrilmiş bir vaziyette bekliyordu onların ortasında. Savaşmaya mecali yoktu ve fakat teslim olamayacak kadar da gururluydu bu çürümüş cesetlere karşı. Etrafında gördüğü, birer sırığa bağlanmış vaziyette dimdik duran her bir cesede dokunsa yıkacaktı, biliyordu. Ama mecali yoktu. Belki son bir kez, son bir hınç ve öfkeyle üzerlerine atılıp kendini, aşk(lar)ını kurtarabilirdi bu yığının arasından. Ama değer miydi? Yıkılsalar; bağlandıkları, dik durmalarını sağlayan kazıklardan kurtulsalar sanki ne değişecekti? Orduları mı serbest kalacaktı? Hayır, hepsi yalnızca bir yığının parçasıydı. Birer neferden fazlası değildi kaçmaya dahi tenezzül etmediği tüm o “şeyler”. Diğer tüm o hisler, duyular, renkler ve mahlukat; kendilerinden kaçmaya degecek bir bütünün parçalarıydılar. Fakat, insan/ ins... Hayır, yıkılmayı dahi hak etmiyorlardı.

Neticede; ne onlar Süleyman, ne de o bir kurttu.-

“Çon âb ber âmedîm û çon bâd şodîm!”

Hayyam'ın mı yoksa Sadi'nin miydi bu dize? Mırıldanırken hatırlayacağını umarak okumuştü ancak umduğı gibi olmamıştı. Alışıkı fakat bu duruma. Bir şeylerin umduğı gibi gitmemesine takmıyordu kafasını artık. Neyse ki mealini biliyordu, kimin olduğunun pek bir önemi yoktu nezdinde; “Su gibi coşup geldik, rüzgâr gibi esip geçtik!”. Derin bir nefes çekti içine. Göğsünün ortasında duran, sıkışıp kalan yumrunun varlığını bir kez daha büyük bir acı ile hissetti. Tam ciğerlerinin ortasına oturmuş bir şey, bir yük, bir anlam vardı imanıyla vücudunu birleştiren o yerde. Evet, imanını ve vücudunu; yani kuvvetini ve muhayyilesini ve esaretini ve teslimiyetini. Tüm bunlarla, yani insan olmaklığıyla imanını; yani insin ve cinin ötesinde bir yaşamı birleştiren o şey, yalnızca acı ve ödev yüklemişti şimdiye kadar. Fazlası değil. Ve yalnız o biliyordu, ne yaparsa yapsın oradaki yerinden ayrılmayan; aldığı her nefeste, attığı her adımda kendini daha çok hissettiren; bütün gününü zehir eden o “yük”ten kurtulmak için ne büyük çabalar verdiğini yalnız o biliyordu. Şimdi ise; yine onun varlığından bir parça hissederek, yine imanı ve vücudunun birleştiğı yerde onu hissederek almıştı nefesini. Boğazından

aşağıdaki yumrunun varlığına esir olarak almıştı nefesini.

Esir olmak: E S İ R L E Ş E D U R M A K

Çantasını sırtına takıp oturduğu banktan doğruldu. Elinde duran kitabı montunun cebine koyarken çoktan aşağıdaki mezarlığa selamını vermiş ve sırtını dönmüştü. Gün henüz bitmişti. Akşam ezanının doldurduğu boş sokaklara doğru adımını attığında ise ezan çoktan bitmeye yaklaşmıştı. Umursamamıştı bunu. Sokakların, tıpkı kendisi gibi yalnız ve kimsesiz kalışını umursamamıştı. Sadece kendini dar ve tarihi takribî birkaç yüzyıllık sokaklara bırakarak evine dönmeye çalışmıştı.

II

Masanın başına oturdu. Fincanında dün akşamdan kalma, soğumuş kahvesi hala duruyordu. Boşaltıp yenisini yapmayı düşündü, üşendi. Ayağa kalkacak mecali yoktu. -Ayağa kalkmak, başlı başına bir dövüş, bir savaş değil midir? Dövüşecek, savaşıacak mecali olmayan biri nasıl olur da ayağa kalkabilir ki zaten?- Yitirdiği onca kabiliyetin, onca sancısının fakir bedenindeki bir başka tezahürü olarak peyda olan mecalsizliği ile barışık bir şekilde masasından kalk(a) mıyordu. Yenilmişti esasında. Yenilirim, yenilirim. Ne çıkar yenilmekten? Kabullenmiş, ancak kabul ettirememişti. Kimse inanmıyordu onun yenildiğine, yenilebileceğine. Kuşları inanmıyordu ilk başta, sonra sözleri. Daha da sonra; harfleri ve kelimeleri ve kırık(lar)ı ve acı(lar)ı ve çiçekleri ve kuyuları ve beklenti(leri)si ve elleri inanmamıştı onun yenildiğine! Bu sefer elleri de inanmıyordu işte onun yenildiğine. Titriyor, gazabını ve dehşetengiz öfkesini böylece kusuyordu sahibine doğru elleri.

Elinde duran tükenmez kalem ve sarı saman kâğıdı ile bakışarak boşlukta uçuyordu.

"Muhayyilem almıyor. Yukarı, aşağı, sağ, sol, ön, arka, ben, onlar, sizler! Hepiniz, hepsi, her şey koca bir HİÇ. H İ Ç. Her şey; koca bir ŞEY. SIFIR. 0. Değersizlikler bütünü. Sıyrılmadığımız koca bir pranga. Bileklerimizden, boynumuzdan, bacaklarımızdan parmaklarımızın en ucuna kadar uzanan koca bir esaret suyu: kan! Kaçamadığımız tek işkence; düşünce! Gecedен gelen, hiçliğe uzanan bir duvar gibi; tam sonuna geldim sandığında daha başlamadığını anladığın bir duvar gibi... Özgürlüğün adının yazıldığı her bir duvar gibi devasa ve korkunç, özgürlüğün adının yazıldığı her bir duvar gibi çoktan

yıkılmış ve harap...

Ve asla kurtulamadığımız tek düşmanımız; kendimiz! Kaçamadığımız, öldüremediğimiz, öldürmekten öte karşısında ölemediğimiz tek düşmanımız; kendimiz...

Keşke bir yalan olsaydım!"

Satırlar, işte bütün o yazılanlar, işte yazılan altı üstü 6-7 satır, işte yazılan koskocaman 6-7 satır... Yaklaşık 30 yılın satırlarıydı onlar. Koskocaman ve aynı zamanda ufacık bir 30 yıllık hikâyenin satırlarıydı onlar. Tıpkı her gece yakılan kâğıtlar gibi, düşüncenin her gece parlayıp sönüşünden doğan yıkıntılar gibi, insanın her gün ölüp tekrar doğuşunu anlatan bir şarkı veyahut şiir gibi, yani dün başlama ve bundan sonra da bitmeyecek bir hikâyenin parçası olduğunu ona hatırlatan biri gibi davranan satırlar. Kendisinden imtina ederek sakladığı satırlar... Ne de büyük acı ama!

III

Gökyüzü, nihayetinde insan için bir sığınaktır. Arzın kapsayıcılığından, kucaklayıcılığından kaçan insanı bağına basan uçsuz bucaksız bir hayaldir gökyüzü. Ve o, farkındaydı bunun ki; kafasını bir kez daha göğe uzatmanın çabası içindeydi. Kaçmaktan öte bir yol bulamadığı her zaman tekrar ettiği şey bu olmuştu. Bir kurtuluş, bir çekilme umudu belki de, her sıkıldığında kafasını göğe uzatmasına sebep olmuştu.

Ve şimdi, yine kafası göğe sokulmuş, vücudu ise her şeyi(ni) arkasına almıştı. Olan olmuş, olacak olan ise asla ol(durula)mayacaktı. -Eckhart, yahut Amiş Efendi; bu düşündüğünü duysalar nasıl hissederlerdi acaba?- Sona gelmek, yitip gitmek, ve haşiv; zihinin, gönlünün, vücudiyetinin en kısa ve öz anlatımıydı bu kelimeler ve söz öbekleri. Son ve yitim, bildiği şeylerdi. Fakat haşiv? Nereden çıkmıştı, nereden gelmişti de oturmuştu göğsündeki yumruya? Bilmiyordu. Ama, yaşadıklarının, düşündüklerinin, yazdıklarının koca bir HİÇten ibaret olduğunu biliyordu. "Belki de budur, beni haşive ve boşluğa iten."

Kaçıyordu.

Kaçtığını zannediyordu esasında. Kaçmanın gerçekten bu kadar kolay olduğunu zannediyordu. Yüzüstü bırakmanın bu kadar kolay olabileceğine inanıyordu. Yanılmaktan da öte, kaybediyordu artık.

Elindeki her bir zerreyi, her bir zerreyi, mutlu ya da mahzun kuşlara kaptırıyordu. Elinden bırakıyordu düşün diye yere. Farkında mıydı, değil miydi bunların; bilinmez. Ancak gözle görülen bir yalan kadar gerçektir bu olanlar. Kaybediyordu. Yanılıyordu. Ufukta küçülüp gitme arzusuyla yanıp tutuşurken her tarafı dev aynaları ile kaplanıyordu. Farkında mıydı, değil miydi bunların; bilinmez. Ancak gerçektir, kulakla işitilen bir yalan kadar gerçektir hem de.

Son bir kez dönüp baktı. Kalbinde cahil kararlılığı ve gücü ile bir gülümseyiş takındı aylardan gelen asık suratına. Yutkunmaya çalıştı, olmadı. Boğazına tıkanıp oradan ayrılmayan iğneyi anımsadı; tıpkı göğsündeki yumru gibi. Sonra bir kez daha gülümsedi. Yıldızlara doğru tekrar kaldırdı kafasını. Görünmeyen, şehrin debdebesinde kaybolup gitmiş yıldızlara doğru tekrar kaldırdı kafasını. Puslu havadan arta kalan oksijenle doldurdu ciğerini, ve bir adım attı. Sonun başlangıcı, başlangıcın sonu olan bir adım...

İnsan/ ins. Nihayetinde böyle bir varlık.

İmkansızın Hayalperesti

Azra Nur Habibe Bostancı

İstanbul – Fatih Kız Anadolu İmam Hatip Lisesi

Su damlalarının etkisiyle üzerindeki boyası dağılan bir zamanlar içinde taşıdığı hayalleri, hayatları, hatıraları birbirine geçmiş, kötü ya da güzel olduğunu düşündüğümüz duvardaki bir resim gibi bugünde kayboluyor yağmurun içinde. Duvardaki rengârenk hayatı temsil eden resim kararıyor gidiyor kendi halinde. Bu karmaşanın içinde belki resmin kompozisyonunu anlayabileceğimiz bir şeyler arıyor gözlerimiz ama darmadağın bir resmi kavrayabilmek zorlaşıyor geçen her saniye dağılıyor boyaları, gerçek yüzü boyaların akıp gitmesiyle görünüyor artık. Hayatımın unuttuğum bir gününde hayatıma anlam vermeye çalıştığım bir gün, soğuk ve acımasız rüzgâr suratıma tokatlarını indirip beni uyandırmaya çalışıyor, paltomu ve çantamı bir o yana bir bu yana savuruyor üstümdeki yüklerin hesabını bilmediğimi ama ağırlığını hep yüreğimde hissettiğimi belki de bir ben bir de rüzgâr biliyor, bu bitmek bilmez yağmurun rüzgârı beni yok etmek istercesine saldırganca karşılıyor bugün. Belki de hayatıma o da yön vermek istiyor. Verdiğim kararların her adımında kendimden emin olmamı öğretmişti küçükken bana rüzgârlar. Onun çektiği yola değil, hep kendi yolumda olmamın her zaman benim için en doğru karar olduğuna inandım. Çünkü bir insanı bazen kendisi bile anlayamaz ve işte o zamanlar bazen hayatının önemini anlamamı ve farkındalığının artmasına sebep olur. Hayatı anlayabilmek farkındalıktır. Her zaman ki mekânıma adım sayarken kendi düşüncelerimde başlamak üzere olan bir fırtınanın tehlikesiyle savruluyordum. Etrafımı gözlemeyi uzun süredir alışkanlık

edinmiştim kendime. Yağmurun etkisiyle çimlerin kokusunun daha da yoğunlaştığı parkta yürüyüşümü sürdürüyordum. Ağaçların düzgün bir sırayla ekildiği yol kenarının çevresine fırlatılıp bırakılmış çöpler parkın güzelliğini gizliyordu. Sabahın sessizliğinde kuşların kanat çırpmaları işitiliyordu. Güneşin doğmak üzere olduğu gökyüzündeki canlılıktan belli oluyordu. Mavinin arasına girişmiş sarı tonların etrafa verdiği pembe ton... İnsanın içine huzur veriyor bu sabah. Yerlere ağacın dallarından kopup giden sararmış yapraklar yolun üzerine tatlı bir düzensizlik katıyordu. Denizden etrafa karışan insanı gevşeten bu rahatlatıcı koku toprağın kokusuyla birleşip bedeninizde en ufak bir yorgunluğu bırakmayacak kadar dinlendiriyordu. İnsanın sakinleşmesi için geleceği mekânların son birkaç örneğindendi burası. Ağacın dallarında kalan son yaprakların içinden doğruca bana vuruyordu güneşin ilk huzmeleri. İnsanın içine birkaç dakika yetecek kadar güven ve huzur duygusuyla harmanlanıyordu bedenim. Buraya her sabah neden geldiğimi bilmediğimi bilsem de gelmeye devam edeceğim gerçeği gün gibi ortadaydı. Adımınızı attığımız ilk andan itibaren içinizi saran huzur duygusunu yaratan bu atmosfer kahverengi ve yeşilin rahatlatıcı birlikteliğinin arasına girişmiş diğer bütün renklerin en güzel tonlarının mükemmel uyumuyla karşınızda belirmiş kuşların tek amaçlarının sizin aklınızı dağıtmak olduğu güzel sesleriyle artık doğanın ellerine hapsolup gittiğiniz ve biraz sonra gözleriniz önüne serilecek olan berrak ve canlı bir mavisikle o dalgalandıkça dalgalanan duygularınızı ve kendinizi tamamen buraya ait hissedebileceğiniz tüm vaktinizi bu mükemmel yere hediye edebileceğiniz ve onunda teşekkür olarak sizi burada dünyanın sonuna kadar yok olup gittiğiniz küçük hayatınızdan korumaya söz verdiği güvенеbileceğiniz ender yerlerden. Kendi kendime düşüncelerime daldığım bir vakit gözlerim asfaltın arasından başını uzatmış papatyaya takılıyor. Onun çimlerin arasında diğer papatyaların arasında olmayıp yolun ortasında büyümesinin gerekli bir sebebi olmadığına karar verip onu diğerlerinin yanına dikmenin birkaç ay daha ormana güzellik katmasına yarar sağlamanın en iyi sırdaşım aynı zaman da öğreticim olan bu ormanın hoşuna gideceğini umuyorum. Papatyanın yanına geldiğimde yere eğilip ellerimi toprağın içine sokup papatyayı almaya hazırlandığım vakit bir şeyin hayır diyerek haykırıp irkilmeme sebep olmasıyla geri çekildim. Bazen iyilik ettiğimizi sanırsınız ama yaptığımız sadece kötülüktür. Niyetimiz ne kadar saf ve iyi olsa bile karşınızdakini fark etmeden de-

rinden yaralarsınız. Hiçbir şey anlamazsınız belki ya da niçin bu kadar etkilendiğini öğrendiğinizde saçma bulursunuz. Gayet doğaldır ki herhangi bir şeyin umudu sizin için saçmalıktan ibarettir. Ama buna engel olmanız affedilemez. Belki de asla yapılmaması gerekendir hayallere engel olmak. Papatyanın benimle konuştuğunu fark ettiğimde ya da kurguladığımda nasıl bir cevap vereceğimi bilemiyordum. Neye engel olmuştum? Ne yapmıştım ya da ne yapıyordum? Gerçekten bilmiyordum! Sadece biraz daha bu güzel ortamın tadını çıkarabilme yardımcı olmaya çalışıyordum dedim ve gelecek cevabı dinlemeye koyuldum. Kimse hiçbir şeyi nedensiz yapmaz, aynı benim burada büyümem gibi her şeyin bir sebebi vardır. O sırada tek düşündüğüm papatyanın yolun ortasında büyümesinin nasıl bir amacı olabileceğiydi, anlayamadığımı uzun sessizliğimin ardından anlamıştı küçük papatya. Cılız gövdesinde nereden geldiği belliy olmayan bir güç vardı. Anlaşılmayı beklemiyorum ve artık anlaşılacak istemeyi gerçekten bıraktım. Yalnızlığım ve düşüncelerimin içinde en azından kendimi anlayan bir yerde olmayı orada, derken hafifçe yapraklarını diğer papatyalara döndürüp imalı bir endamla devam etti, fikirlerine, felsefene önem vermeyen aslında hiçten ibaret düşüncesiz, kendi at gözlüğünün içinde küçülmüş görüşleriyle sana değerini veremeyenlerin içinde olmak... İşte bu benim onlardan, hayattan soyutlandığının görüntüsünün temel kaynağı. Onların cehaletinin içinde yok olmaktansa kendi içimde özgürce ve felsefemi daha da ileriye taşıyabilmem için düşünmeyi asla bırakmadan yok olmak bana göre daha değerli. Bir hayat onların ki kadar ucuz olmamalı. Amacım aslına bakarsak hayatıma değer kazandırabilmek, Doğanın savaşçılarıyla olan birliğimizi koruyup yeşillerimize yeniden bürünebilmektir. Ve bütün ailesi, her şeyi yok olmuş küçük yetim aynı zamanda manevi açıdan fakir bir çocuk gibi etrafta karamsar, ürkek ama bir o kadarda cesur birkaç düşünürün kayboluşunda, benliğindeki mücadelesinde onlara fikir verebilmek istiyorum. Buraya kadar yürüyenlerin birçoğu yürümeye devam edip hayatlarını, düşüncelerini, hayallerini derin suların içine hapsediyor. Belki de hayatına devam etmek istese bile sırf yanlış düşündüğü için, karamsarlığa yenik düşüp her şeyi gözünde değersizleştirip ümitsizlik içinde yok oluşuna göz yumuyor. Ben ise burada hala yaşamak için en küçük sebep arayan birilerine önemsiz bile olsa en küçük yaşam isteği hissetmesini ve bu isteğin içinde engelleyemeyeceği bir sarmaşık gibi yayılmasını sağlamaya çalışıyorum.

Eğer kökü kesip kurutabileceği sağlam bir nefreti varsa buna beni bırak en büyük hayali gerçekleşse sonsuz karanlık isteğine engel olamaz. Çoğu beni fark etmese de sen bu defa beni fark edebilecek kadar sorgulayıcıydın bugün. Buraya kaç kez gelip geri döndüğünü saymadım ama ne oluyorsa vazgeçtiğinden emin olduğun her an bir adım kala belki geri döndün. Ne düşündün bilmiyorum ama sen hayatından kaçmaya çalışsan da onu yine sen yakalıyorsun. Gözlerimde ki donuk ifadeyi sabitleyip uzun süredir içimde tuttuğum nefesimi derdim ya da sırrım gibi bir çırpıda havaya karıştırdım, nefesim yoğun sıcaklığıyla karşımda kısa süreli bir buğu bırakıp giderken dudaklarım yavaşça sözcükleri heceledi. Deniz bana çok şey öğretti. Mesela gerçekten içine attığın ya da atılan ne varsa hepsini hırçınlığınla beraber bir yerlere fırlatıp, kurtul. Bana dağıtmayı bazen de içinde ki acıyı, gözyaşlarını içinde biriktirip daha da güçlü olmak. Ve denize, mücadeleyi öğreten bu yoğunluğa bakınca pes edip onun içinde yok olmak belki de daha acı verici olacak. Kelimeleri daha fazla birleştiremeyip cümlelerimin yetersiz kaldığı yerde gözyaşlarım başlardı ama bu sefer öyle olmadı. Dikkatimi düşüncelerimde odaklayıp yüzümde aniden oluşturduğum ince bir tebessümle hakkımda ne düşündün dedim. Kendinde kendini arayan, tekdüze yaşamından sıyrılıp hayatın anlamını çözmeye çalışan, kendi hayatına yeniden yön veren, yolsuzluğunda kendine en küçük bir umut arayan hayalperest. Hayalperest... Buraya bırakmak için mi geldin? Hayatından vaz mı geçiyorsun? Gözlerimi yoğun mavisikle uçurumun altındaki büyük kaya parçalarına sürüp gelen denize kilitledim. Denizin içinden düzensizce fırlayan otlar gibi suyun dalgalandığı yöne doğru uzanıyorsam da kökünü saptadığım topraktan kendimi alamıyordum, bir türlü köklerimden kurtulup gidemiyordum. Belki hayata bağlanmamın tek sebebi bu köklerdi. Köklerin sağlamlığını ve aslında hayata olan bağlılığımı her zerremde hissediyordum. Bilmiyorum dedim sesimdeki cansızlık, tek bir kelimeyi bile zorla ağzımda yuvarlamam yorgunluğumun belirtilerindendi. Anlamsız olacaktı biliyorum ama bir anda ağzımdan dökülen cümlelere engel olamadım. Hayaller, hayattan nefret ettiğin bir anda aklına gelip sana yaşaman için tek sebep olan, en mutsuz anında bile seni tek sevindirebilecek olan, bazen de imkânsızlığıyla sizi kahreden, her şeyden vaz geçip ona dönebileceğiniz, ne kadar yanlış ya da doğru bile olsa her zaman arkasında olabileceğiniz, bazen tüm gün düşündüğünüz olan, size aklınızı kaybettirebilecek ve bazen de sırf hayalini görmek için

geceleri uyuyup rüya görüp bir daha da uyanmamaya umut ettiren, aynı anda hem mükemmel hem de kahredici etkiye sahip düşünceler. Şimdi git ve karar ver dedi. Yavaşça doğrulurken yağmurun hızı da artmaya başlamıştı. Arada bir yüzüme denk gelen yağmur damlaları yüzüme tebessümden daha çok uyum sağlayan bir görünüm kazandırmıştı. İyice kayganlaşan zeminde ayağımın kayıp sonsuz mutluluğa kavuşmayı diledim. Ama emin değildim, sonsuzluk beni esir alınca ne olacaktı? Her şey denizin altında zar zor görmeye çalışıp sizin için çok değerli olan bir şeyi arayıp bulamayarak dalgaların arasına karışan ve dakikalar geçtikçe umutlarınızla belirsizliğin içinde yok olmak kadar acı vericiydi. Göz ucumla aşağıya baktım, belirsizin içinde yok olmak... yaşamak için bir neden var mı? Bilmiyordum. Yaşamamak için bir neden var mı? Emin değildim. Yaşamak ve yaşamamak arasında yaşıyordum ve arada kalmaktansa iki taraftan birine geçmeliydim. Yaşam ve ölüm arasında artık bir adımım vardı ve mesafeyi azaltmaya kararlıydı adımlarım. Gözlerimi kapattım, çok geçmeden rüzgârın yoğunluğu bedenime işliyordu, kayaların arasından kanatlarını çırpıktan gerçekten yorulmuş bir kuş gibi süzülüyordum, gözlerimi araladım denizin derin maviliğiyle son kez izin vermeliydim gözlerimin büyülenmesine. Arkamda bırakıyor olduğum hayatımdı. Suyun altında sürüklenerek ve acı çekerek sanki daha iyi olacaktı gibi vazgeçiyordum, düşüncelerimden sıyrılmıyordum ve her saniye bir yenisiyle kavga ediyordu düşüncelerim, korktuğum şey gerçekleşiyordu, tam da ölmek üzereyken vaz geçiyordum, işte şimdi ne yapacağımı gerçekten bilmiyordum. Elimden sadece deli gibi havayı avuçlayıp karaya ulaşabilmek geliyordu ama boşunaydı. Değersiz gördüğün ama aslında ne kadar nefret ettiğin, boşuna uğraştığına ve sadece boşlukta sürüklenmek olduğunu düşündüğün hayatın mesela, kaybederken değerli olduğunu ve vazgeçemeyecek kadar sevdiğini ölmek üzereyken anlamak sadece berbat bir duygu ve her saniye yok olmaya yaklaştıkça çırpınan bedeninin artık vazgeçip kendini ölümün avuçlarına bırakıyordu. Tek yapabildiğim artık bir daha göremeyeceğim bu en sevdiğim manzarada tüm kötü düşünceleri unutup her saniye geçtikçe yaklaşan sonsuzluğun fısıltısını duymamaya çalışıyordum. Yağmurun şiddeti yeterince azalmış, güneşin kaybolup giden bulutların arasından başını uzattığı gökyüzünde aniden oluşan bir gökkuşağı, denizin çok uzaklarından sesi buraya kadar gelen gemilerde çalan rahatlatıcı müzik sesleriyle uyumlu kuşların melodisi...

Yağmurun sonrasında yeterince güzel bir günün başlangıcı, benimse sonum.

Aniden bedenim büyük kaya parçalarına çarptı ve sonra kanla kaplanan bedenim suyla bütünleşti, sona eren yolculuğuma yaklaşıyordum, yavaşça nefesim kesiliyor, bedenimde açılan derin yaralara değen tuzlu su canımı yakıyordu. Suyun üstüne çıkmaya uğraşacak kadar bile halim yoktu, her yerimden fırlayan ılık kanım suyun rengini kırmızıyla karıştırdı. Artık denizin esiriydim ve beni nereye sürüklerse orası mezarım olacaktı, bedenimin denizde kaybolmasına izin verdim, nefesim kesildi, hayallerim hayatımla birlikte yok oldu ve gözlerimin kapandığı yerde gittikçe siyahlaşan bir şey aslında hiçbir şey görüyordum... Hayatım, hayallerim gözlerimin önünden akıp gitti, kaybedemezdim. Gözümün önünde canlanan çocukluğum bana sesleniyordu. Ama ben onu duymak için ne kadar çabalasam da ölmek imkânsızlaşmıştı... Gözlerimi hızla açtım ve birkaç adım geriledim, zihnimde canlandırdığım karıncanın ölümü kadar değersiz bir hayatım olmamalıydı. Gözlerimi uçurumdan kaçırdım ve arkamı dönüp hızla papatyaya koştum, ne kadar nefret etmiş olsam da hayatımı anlamlandırmak benim elimdeydi. Her şeye yeniden başlamayacaktım, sadece defterimin yeni bir sayfasını açıp hayatıma devam edecektim. Kaybedeceğim hayallerim değil, umutsuzluklarım olacaktı. Gözlerim yerdeki papatyayı göremeyecek kadar hızlı koşmuştum, duraksayıp arkamı döndüm ve gördüğüm bu tabloya inanamazdım. Papatyaya doğru yürürken çevremde gördüğüm saksıya benzer kutuya fark edmeden ezdiğim papatyayı koydum. Yeni hayatımdaki ilk başlangıcım bu papatya olmalıydı, şimdi tek istediğim bahara kalmadan evimin en güzel köşesinde bu papatyanın hayatını sürdürebilmesiydi. Karanlığımda açan güneşle gerçekleri görebilmiştim artık. Sonbaharımda açan güneşle umutsuzluğa, karanlığa değil; hayallerime, aydınlığa yürüyecektim. Derin bir nefes aldım ve içimdeki ölüyü canlandırdım, ruhsuzluğuma, isteksizliğime, bütün bu cansız özelliklerimi taze havayla silip attım. Yeniden doğmuştum, hayır, yeniden dirilmiştim. Hayallerimi de kendimle yeniden canlandırdım, artık tüm imkânsız dediklerimin hayaline yeniden sahiptim ve hep öyle kalacaktım; imkânsızın hayalperesti olarak...

Yağmuru Dinlerken

Hanife Buse Koçdemir

Bursa – Orhaneli Hacı Mustafa Öden Kız Anadolu İmam Hatip Lisesi

Buradaki görevimi bitirdim. Yıllardır ayak basmadığım o şehre gitmek için önümde bir engel kalmadı. On senedir kendime ürettiğim bahaneler tükendi. Bu düşüncelerle kahvemini yudumladıktan sonra yatağıma tedirginlikle girdim. Bir süre sonra terler içinde uyandım. Tıpkı küçükken olduğu gibi geceleri sık sık uyanıyordum. Sabaha kadar düşündüm. Birkaç sayfa Kuran okudum. Her zaman her ne olursa olsun bana huzur veren tek şey Kuran'dı. Her Kuran okuyuşumda aklıma annem gelir, onun özlemiyle yanan yüreğim haykırırken gözlerim de adeta ona hak verircesine dolup taşardı. Artık annemin özlemine dayanamıyordum. Telefonu aldım. Karşıma çıkan ilk hastaneye, Bursa yüksek ihtisas hastanesine, tayinimi istedim. Aradan iki hafta geçti. Esmâ hemşire başhekimin beni çağırdığını söyledi. Gittim. Elindeki kâğıda bakarak mesleğimi yapmaya Bursa'da devam edeceğimi söyledi. Hissettiğim ilk duygu korkuydu. Kuşkusuz korku... Bana bu duyguyu hissettiren ne varsa o şehirdeydi. Yaşadıklarım bana korkmamam gerektiğini öğretti. Ama söz konusu Bursa olunca ister istemez içimi bir korku kaplıyordu. Birkaç arkadaşımın yardımıyla evi toparladım. Herkesle vedalaştıktan sonra yola çıktım. Yaklaşık iki saat sonra Bursa'daydım. Aklımdaki tek düşünce anneme kavuşmaktı. Eşyaları indirdik, devranın çiçeğini özenle masanın üzerine koydum. Sonra bir taksiye atlayıp annemin yanına gitmek için yola koyuldum.

Yıllardır annemle ne konuşmuş ne de görüşmüştüm. Ama birileri aracılığıyla nerede, nasıl olduğundan hep haberdar olmuştum. Oturduğumuz mahalleden taşınalı çok olmuş, üvey babam iki sene önce bir yangında feci şekilde can vermiş. Bu habere üzüldüğümü söyleyemem. Anneme kırgındım, birazda kızgın. Belki de on yıldır habersiz bırakarak haksızlık etmiştim ona. Yıllar önce bana inandırdığı için onun cezası mıydı yoksa anneme kendime inandıramadığım için benim cezam mıydı bu on yıl. Annemin kapısına gelince taksi durdu titreyen bacaklarımı kontrol etmeye çalışarak arabadan indim. Apartmanın merdivenlerini çıkarken başım dönüyor, attığım her adımda sanki yer yerinden oynuyordu. Uzun uğraşlar sonucu yendiğim panik atağım ara ara nüksetmeye başlamıştı. Sonsuza kadar sürmesini istediğim merdivenler ne yazık ki bitmişti. Zile basar basmaz ellerimle birlikte tüm vücudumda bir ürperme hissettim. Kapı açıldı. Karşımda gördüğüm kadın benim annem miydi? Yüzü çökmüş alnı kırış kırış, gözaltları mosmor, bakışları yorgun... Sanki bir enkazın karşısındayım. Annemi en son gördüğümde yüzünde tek bir çizgi dahi yoktu. Yıllar ondan çok şeyi alıp, götürmüş. İkimiz de birbirimize bakmaktan başka bir şey yapmıyorduk. 'anne' diyebilirdim en sonunda. Gözyaşları çoktan akmaya başlamıştı. Benimkiler de göz kapaklarımın açılıp kapanmasıyla yavaş yavaş süzülüyorlar. 'Bahar kızım sen...' cümlesini bitirmeden boynuna atladım. Bütün hayatım gözümün önüne geldi. On yaşındaydım. Hayal, meyal hatırlıyorum annemin sancılı hamilelik günlerini. Bir gün annem hastaneye gitti ve günlerce dönmedi. Meğer o günlerde kardeşim doğmuş. Aylarca hastane de kaldı. Ben neden eve gelmediklerini düşünürken kardeşim ölüm kalım savaşı veriyormuş bir sürü ameliyat olmuş. Eve geldiğinde karnında bir delik vardı. O bir yaşındayken babam bir trafik kazasında öldü. Buna en çok üzülen ben olmuştum sanırım. Annem babamla zorla evlendirildiği için o kadar yıkılmamıştı. Bu yüzden annem ailesiyle konuşmuyordu. Tabi ki üzgündü ama üzgünlüğünün asıl sebebi çocuklarının yetim, kimsesiz kalmasıydı. Kardeşime ben istediğim için murat ismini koymuşlardı. Murat beş yılda sekiz ameliyat oldu ve altı yaşında daha geldiği dünyayı tanıyamadan toprağa karıştı. Hayatımın en kötü günlerinden biriydi. Önce babam sonra murat sırada kim vardı acaba? Bir yıl sonra annemin defalarca kaldığı hastane de bir hastabakıcıya âşık olduğunu ve evleneceklerini öğrendim. Bu olay kalbime sıkılan bir kurşun kadar acımasızdı. İki ay sonra korktuğum başıma geldi. Evlendiler.

Uzun boylu kalıplı bir adamdı. Onun varlığı bile beni rahatsız ediyor, özellikle o iğrenç bakışlarına tahammülüm yoktu. Bana karşı çok nazik ve kibardı. Ama ben bu davranışlarından hiç memnun değildim. Annemin evde olmadığı bir sabah Sinan'la birlikte kahvaltı yapıyorduk. Çayım bitti. Tam doldurmaya kalkıyordum ki Sinan 'Ben doldururum.' Dedi ve bardağı elimden aldı. Geri döndüğünde yüzünde iğrenç bir gülümseme vardı. Çayımı yudumladıktan sonra bir an başımım döndüğünü hissettim. Uyandığımda annemin yatağında idim ve üzerimde kıyafetlerim yoktu. O günden sonra bütün hayatım değişti. Kendimi tanıyamaz hale geldim. Günlerce odamdan çıkmadım. Annem endişelenmeye başladı. Sürekli sorular soruyor, beni boğuyordu. Bir gün çok zor olsa da olanları anneme anlattım. Benim gözyaşlarımı silip, sarılmak yerine hiçbir şey söylemeden gitti. Sinan öyle bir şey yapmadığını söylemiş. Annemde inanmış. Defalarca 'anne doğru söylüyorsun. Neden bana inanmıyorsun? Sana neden yalan söyleyeyim. Lütfen bana inan.' Diye yalvarsam da annem: 'bahar yeter artık yine panik atak geçirmişsin işte. Neden uzatıyorsun Sinan öyle bir şey yapar mı? Bir daha böyle bir şey duymak istemiyorum.' Diye beni daha fazla üzüyordu.

Öğretmenlerim ve arkadaşlarım beni çok merak etmiş, bana ulaşamayınca annemi aramışlar. O da psikolojik olarak iyi olmadığını söylemiş. Devamsızlığım iki ayı geçmişti. Bu yüzden okuldan atılmışım. Sina'nın evde olmadığı bir gün evden çıktım. Nereye gittiğimi bilmeyerek rastgele yürüyordum. Gidiyordum ve bir daha geri dönmeyecektim. Ama nereye? Kiminle? Ne param vardı ne de gidecek bir yerim. Kendine güvenli bir liman arayan küçük bir kayık gibi dolanıyordum. Sokağın başında küçüklüğümden beri tanıdığım ve bana âşık olduğumu duyduğum Devran'ı gördüm. Devran yirmi üç yaşında zengin bir işadaminin oğluydu. Sanırım sığınacak bir liman bulmuştum ama ne kadar güvenliydi? Beni görünce hemen yanıma geldi. 'bahar nerelerdesin sen? Çok merak ettim seni. Ne bu halin?' diye soru yağmuruna tuttu. Çok mantıksızdı ama her şeyi Devrana anlattım. Sinirden deliye döndü. Sina'nın yanına gidecekti, zor dururdum. Ellerimden tuttu, konuşmaya başladı: 'Bak Bahar belki fark etmişsindir uzun zamandır sana karşı duygular besliyorum. Aslında bunun bir önemi yok. Bu konuda senden karşılık beklemiyorum. Ama senin bunları yaşamana müsaade edemem. Gel gidelim buralardan babamın tanıdıkları var. Sahte bir kimlik çıkarırız. Kimse seni bulamaz.' Bende sanki bu konuşmayı bekliyormuş gibi

'gidelim' dedim. Her şeyi planladık ve uygulamaya koyulduk. Birkaç gün sonra Devran İstanbul'a gitti. Her şeyi ayarladı. Bana da yeni bir kimlik getirdi. Yeni adım Eylül'dü. Daha sonra mahallenin تنها bir yerinden beni aldı. Yol boyunca hiç konuşmadık. İstanbul'da güzel bir eve geldik. Günlerce düşündüm, ne yapacağımı bulamadım. Neden buraya gelmişim? Devranı seviyor muydum? Hayır. O benim kurtuluşum olacaktı. Tek tesellim buydu. Bir gün televizyonda kayıp haberimin yayınlandığını gördüm. 'dört aydır kayıp olan baharın kemikleri bulundu.' yazıyordu. Hemen yanında da bir fotoğrafım vardı. Bu da ne demek oluyordu? Kimin kemikleri bulunmuştu? Bu sorulara cevap ararken eve devran geldi. Olanları sordum. Anlattıklarını duyunca şok oldum. Birileriyle gidip bir mezarlıktan kemik çıkartıp defalarca yakmışlar. Bunu neden yaptığını sorduğumda 'seni öldü sanıp, peşini bıraksınlar' cevabını aldım. Aşk mıydı bu. Evet aşktı. Bu devranın aşkı Sinan da annemin aşkı. O zaman anladım aşkın insana neler yaptırdığını ve asla bu duyguya kapılmam gerektiğini. Devran'a kitap aldırıp ve üniversite sınavına hazırlanmaya başladım. Tamamen hayattan bağımı koparmış, derslerime yoğunlaşmıştım. Bu sayede Marmara üniversitesi tıp fakültesine yerleştim. Devran da bu habere çok sevindi. Ama bu aralar durgundu. Ne olduğunu sorduğumda benimle evlenmek istediğini söyledi. Bir şey söylemeden odama gittim. Onun da güzel bir hayatı yaşamaya, sevdiği kadınla mutlu olmaya hakkı vardı. Ama ben onun bu hakkını elinden almıştım. Sabah kalktığımda masanın üzerinde bir kâğıt, saksıda bir çiçek ve yüksek mebla da para vardı. Merakla okumaya başladım. 'sevdiğim kadınla aynı evde yaşamak ama aslında ona çok uzak olmak dayanılmaz bir şey. AFFET BENİ. Hayatta her zaman mutlu ol. Her ne olursa olsun sakın pes etme. Söz ver bana. Ben sana inanıyorum ben Bursa'ya dönüyorum sakın beni bulmaya çalışma. ' ister istemez gözlerimden yaşlar akmaya başladı. Defalarca tekrarladım 'SÖZ...' artık yalnızdım. Altı yıllık çok yoğun bir süreç geçirdim. Zorluklar şanssızlıklar peşimi hiç bırakmadı. Ama ben her şeye rağmen ayakta kalmayı başardım. İyi arkadaşlıklar edindim. Hocalarla da aram gayet iyiydi. Özellikle de Sami hocayla sanki öğretmenim değil de arkadaşım. Ne zaman düşsem o kaldırırdı beni. Bende çok çalışıyordum. Üniversiteyi birincilikle bitirdim. Doğu görevimi de İstanbul'da tamamladım. Yüreğimi bir kor gibi yakan annemin özlemi, ruhumu ele geçirmiş, başka bir düşünceye yer vermiyordu. Ben bütün geçmişimi aklımdan geçirsem de annemle hiçbir şey konuş-

muyorduk. Birbirimizi öpüyor, kokluyor, bir süre durduktan sonra yine aynı şeyleri yapıyorduk. Bir hafta boyunca annemle birlikte yeni evimi temizledik, her şeyimizi birbirimize anlattık. Sinan anemi aldatmış. Annem bunu öğrenince hemen boşanma davası açmış ama dava sonuçlanmadan Sinan ölmüş. Artık yeni görev yerime gitme zamanım gelmişti. Uzun yıllar Bursa'da yaşamama rağmen bu hastaneyi ilk defa duymuştum. Uzun zamandır almayı istediğim arabayı aldım. Bugün benim için yeni bir başlangıçtı. Hastaneye giderken yollar bana tanıdık geliyor ama bir türlü çıkartamıyordum. Hastanenin önüne geldiğimde hiç beklemediğim bir manzarayla karşılaştım. Burası çocukluğumun gerçeği gençliğimin kâbusu olan yerdi. Kardeşim bu hastanede doğmuş, çeşitli ameliyatlar geçirmiş ve burada gözümün önünde ölmüştü. Bir an geri dönmeyi düşündüm. O an devrana verdiğim söz aklıma geldi. Vazgeçmeyecektim. İçeri girdim. Başhekimin odasına uğradıktan sonra F bloğa gittim, odama girdim. Her giren çocuğu Murat'a benzetiyordum. Nihayet öğle arası oldu. Canım bir şey yemek istemediği için B bloğa kâbuslarımın aslına gittim. İki yüz yetmiş numaralı adaya girdim. Oda boştu. Yatağın yanındaki uyumak arzusuyla kıvrıldığı koltuk hala aynı yerinde duruyordu. Annem kardeşimle hastanede olduğu zamanlar beni de yanında getirirdi. Biraz kötü olduğumu hissederek kantine indim, kahve aldıktan sonra yukarı çıkarken asansördeki 'arşiv' yazısı dikkatimi çekti. Arşive gitmek için -1. Kata indim. Kapıyı tıklatıp içeri girdiğimde masanın üzerindeki bilgisayarda bir şeylerle uğraşan adam kapının açıldığını fark edince yüzünü bana doğru döndü. Şaşkınlıkla olduğum yerde kalakaldım. Elimdeki kahve çoktan kayıp gitmişti. Karşımda duran kişi Devran'dı. Bacaklarının vücudumu taşımadığını hissettiğim an devran tuttu beni. 'bahar senin ne işin var burada' derken beni kendi oturduğu yere oturttu. Kendime gelmeye çalışırken masanın üzerinde benim fotoğrafım olduğunu gördüm. Ne ara bana bu kadar bağlanmıştı. Devran benim fotoğrafa odaklandığımı görünce bir hareketle fotoğrafı ters çevirdi. Biraz sakinleştikten sonra konuşmaya başladık. Devran Bursa'ya geldikten bir süre sonra bana bir mezarı andıran burada çalışmaya başlamış. Ben ona onsuz geçen yıllarımı anlattım. O da bensiz geçmeyen asırlarını. Devran böyle söylemişti: 'seni bıraktığımdan beri asırlar geçti. Hatta bir türlü geçmek bilmedi.' Günlerdir Devranla birlikteydik. Fark etmeden ona karşı bazı duygular hissetmeye başlamıştım. Yağmurlu bir günde pencerenin kenarına oturmuş,

günlüğümü yazıyordum. Cama vuran damla sesleri beni kendimden geçiriyor. Defterin birinci sayfasını açtım ve okumaya başladım. Bir yandan yağmuru dinliyor bir yandan da yaşadıklarımı bir kez daha yaşıyordum. Ben okumayı bitirdiğimde yağmur da dinmişti. O anda Devran geldi. Masanın üzerindeki çiçeği görünce: 'demek hâlâ duruyor.' Deyince 'sen ve her şeyin bende duruyor.' dedim, içeriden bir kutu getirdim ve çıkartmaya başladım. 'bu salonda unuttuğın hırkan, bu odanda bulduğum saatin, bu parfümün bu da mektubun.' 'peki ben neredeyim?' elini tuttum ve kalbimin üzerine koyarak 'işte tam budasın ve sonsuza kadar burada kalacaksın.'

Pişmanlık

Hacer Nur şahin

İstanbul – Bayrampaşa Aliya İzzetbegoviç Kız Anadolu İmam Hatip Lisesi

Etrafındaki toprağı ıslatan şeyin yağmur damlaları değil de kan olduğunu fark ettiğinde tüylerinin ürpermesine engel olamadı.

Bu kanın ne kadarı kendisinden akmıştı?

Yerde yatan soluk benizli, cansız bedenlerde gezdirdi gözlerini. Herhangi bir tanıdık yüz görmemeyi umdu. Fakat gördüğü dördüncü bedenle birlikte soldu gitti küçücük umudu. Ne beklemişti ki zaten? Kendisi ve sayılı birkaç kişi dışında hayatta kalan yoktu. Onların yaşıyor olması bile mucize sayılırdı.

Birkaç küçük adım attıktan sonra orduya daha birkaç gün önce katılmış olan genç askerin başına dikildi. Kaç yaşındaydı bu çocuk? Hatırlamaya çalıştı. Belki on beş belki de on yedi. Ama kesinlikle on sekizini görememişti. Emindi bundan.

Canı alınınca daha da küçülmüş gibi gözüken bir bedenın yanına diz çöktü. Göğün mavisıyla ve kızgın güneşle parlayan, semaya dikilmış gözlere baktı bir süre. Özür diledi. Ondan, annesinden, babasından, varsa kardeşlerinden. Öldüğü için değil. O yaşına rağmen orduya girmesine göz yumduğu, savaş meydanına doğru adımlamasını izlerken sesini çıkarmadığı için.

Daha fazla bakamadı o gözlere, sonra sonsuzluğa kapattı onları elleriyle. Arkasını dönüp, daha fazlasıyla yüzleşmekten korkmaya-rak adımlamaya başladı.

Hatırlayamadığı başka bir rüyadan uyandı yine nefes nefese. Ayaklarının üzerine kalktığı gibi aynanın karşısına geçti hızla. Koyu kahve olan gözleri gök mavisi gibi göründü bir an. Ölü bir çift gözü anımsattı bu ona. Yardım dilenircesine elini uzattı, kimden medet umduğunu bilmeden. Yardım çığlıkları attı. Kulakları çınladı sadece. Duyan da bir o vardı zaten.

Yardım için uzattığı elinin keskin tırnakları dönüp dolaşıp ensesine battı. Vücudundaki birçok yara izine bir yenisini daha ekledi. Canı yandı, hissetmedi. Aynadaki yansımasında gezdirdi tekrar kahveye dönen gözlerini. Hafifçe açılmış saç diplerinde dolandı bir süre. Daha sonra dar alnına kaydığı gözleri. Anındaki onlarca yara izi iğrenç gözükte bir kez daha. Fakat elini kaldırıp, tırnaklarıyla bir yenisini daha açmaktan çekinmedi. Hafifçe sızan kanı takip etti gözleri. Kan, gözyaşlarıyla aynı anda kurudu. Sonra duygusuz bir çift gözle göz göze geldi. Biri hafiften kısık bir çift göz acircasına bakıyordu ona. Renginden yine emin olamadığı gözlerde yoğun bir nefret vardı şimdi. O kadar yoğundu ki iliklerine kadar hissetti. Bakışları aşağı doğru kaydığı. Aynadaki yansımasıyla göz göze kalmak onu fazlasıyla rahatsız etmişti. Gözyaşı izlerinin geçmediği yanaklarında dolaştığı gözleri. Tekrar onlarca yarayla ve hafifçe çıkmış sakallarla karşılaştığı. Fakat dokunmadığı bu sefer. Burada çok fazla oyalanmadan, üzeri çatlaklarla dolu, dolgun dudaklarına indi. İki dudağı neredeyse eşitti. Sonra daha da aşağılara indi, hafiften kaslı olan geniş göğsünde dolaştığı. Yılların ve savaşların açtığı derin yaraların anıları doldurdu zihnini. On yedi yaşlarında bir çocuk, suçlarcasına baktığı ona aynadaki yansımadan. Mavi gözlerin suçlayıcı bakışlarından kurtulmak için sıkıca yumdu gözlerini. Açtığına yalnızdı yine. Aynada sadece kendi yansıması vardı.

Gözleri tekrar yukarı doğru tırmanmaya başladı. Derin sus çizgisinde takılı kaldığı bir süre.

Sonra kırılmaktan şekil değiştirmiş burnu çarptığı gözüne. Bir eli hala ensesindeydi. Az daha yukarı çıktı. Gözlerine uğramaktan korkarak hızla kaşlarına kaydığı. Fakat orada oyalanacak fazla bir şey bulamadığından korkarak gözlerine indirdi bakışlarını. Hissettiği korkunun aksine ısıltığı gözleri. Fakat bu ısıltının sebebi saf nefretti. Ta iliklerinde hissettiği bu yoğun duygu gözbebeklerine kadar yansımişti. Fakat bunun yanında bir şey daha vardı. Suçlarcasına bakıyorlardı ona. Yaptığı tüm hataları hatırlatmak ister gibi.

Tekrar acımayla ıslanmaya başlayan gözlerine engel olmayı denedi. Fakat vücudu üzerinde herhangi bir kontrole sahip değildi. Artık karşısındaki bu kişi o kadar yabancıydı ki ona; kendini yeniden tanıyabilmeyi, geri dönebilmeyi istedi. Geri dönebilse, yaptığı hataları düzeltebilse her şeyin hallolabileceğini düşündü bir an. Daha sonra içindeki umut yeşermeden yaprak döktü. Kendine ve diğer tüm insanlara yaptığı onca haksızlıktan dolayı hissettiği pişmanlık ruhunu terk edeli çok olmuştu. Artık pişmanlığı sadece gök mavisi gözleri anımsadığında hissediyordu. Gözünden akan tuzlu damlalar dudaklarıyla buluştu. Çatlaklardan içeri sızan ufak damla canını yaktı. Fakat tatlı bir yanıktı bu. Küçük damlayı takip etmiş olan gözleri tekrar kaydı yukarıya. Kendiyle göz göze geldi yine. Elini ensesinden çekti. Kanlı tırnakları yüzünde dolandı bir süre. Daha sonra elinin tersiyle elmacık kemiğinin üzerinden dudaklarına doğru kaymış olan sıcak damlayı sildi. Gözyaşı kurudu. Tırnaklarındaki kan yüzüne bulaştı. Onu temizleme gereği duymadan arkasını döndü kendisine nefretle bakan yansımasına ve aynanın içindeki tüm hayaletlere. Ruhunda hissettiği büyük yükü derme çatma yatağının kenarına oturdu. Oturmasıyla hafifçe çöktü yatağın onun tarafındaki kısmı omuzlarıyla birlikte. Nefessiz kaldı. İçine derin bir nefes çekmeyi reddetti. Küçük nefeslere yetinmeye çalıştı. Midesi, vücuduna yaptığı eziyete itiraz edercesine guruldadı. En son ne zaman bir şeyler yediğini hatırlamaya çalıştı. Hafızası o kadar geriye gidemedi. Ciğerlerinin ihtiyacı olan derin nefesi reddetmedi bu sefer. İçine çektiği havayla birlikte geriye doğru yaslandı. Bu sefer reddettiği şey nefesini geri vermektir. Her şeyin onu terk etmesinden sıkılmıştı artık. Onun gitmesine izin vermek istemedi. Ciğerleri isyan bayraklarını çekti bir süre sonra. Ölmek istediğini düşündü. Uzun zaman önce ölmeliydi de zaten. Bu düşüncesine rağmen salıverdi nefesini yavaşça. Gözlerini yumdu, artık korkar olduğu karanlığa. Derin olmayan bir uykuya daldı, sabahı düşünmeden.

Kağıt Toplayıcısı

Esra Nur Akdeniz

İstanbul – Şule Yüksel Şenler Kız Anadolu İmam Hatip Lisesi

Güneşin süzülen ışıklarıyla gözleri kamaşan genç bir adam pencereden dışarıyı izliyordu. Meraklı gözlerle karşısındaki yıkık dökük binaya baktı. Harabe evin eskimiş tahta kapısı gıcırtilı bir sesle açılmıştı. Açılan kapıdan sırtında çuval taşıyan birisi çıktı. Camdaki genç adam, kapıdan çıkan kişiyi daha öncede defalarca görmesine rağmen her seferinde olduğu gibi dikkatli bakışlarla inceledi. “Yıkılmaya yüz tutmuş bu evde bir kâğıt toplayıcısı ne yapabilir ki?” diye düşündü. Gözünü hiç ayırmadan kâğıt toplayıcısını izlemeye devam etti. Kâğıt toplayıcısı aniden durdu ve yavaşça eğilerek yerdeki buruşuk kâğıdı aldı. Bu kâğıt yerdeki herhangi bir çöpten başka ne olabilirdi ki? Ama onun çok özen gösterdiği her halinden belliydi. Nazikçe açıp inceledikten sonra kâğıdı sırtındaki çuvala atmak yerine düzgün bir şekilde katlayıp cebine koymuştu. Camdaki genç adam ise gördükleri karşısında şaşkındı. Yavaşça perdesini kapattı ve ‘Neden?’ diye mırıldandı. Bir anlam veremiyordu. Gözlerini kısarak “Niçin yerde bulunduğu buruşturulup atılmış sıradan bir kâğıt parçasını da ötekilerinin yanına atmadı ki?” diye söylendi. Eskimiş ve kullanılmadığı için tozlanmış masasının üstündeki tüy kalemle açık kalmış defterine sonra da başucundaki bastonuna baktı. Geçmişte yaşadığı trajedi bir an gözlerinin önünden geçti. Geçirdiği bir kaza sonrasında bastona mahkûm olarak yaşamak ona çok ağır geliyordu. “Neden! Neden ben!” diye öfke ve üzüntüyle isyan etti. Derin nefes alıp verdi. Sakinleşmeye ihtiyacı vardı. Gözlerini kırıştırdı ve

silkelendi. Geçmişin bıraktığı hatırayla yaşamak zorundaydı. Kafası sorularla doluydu, gözlerinde umut ışığından eser kalmamıştı.

Genç adamın gözleri yine camın karşısındaki eve ilişti. Kâğıt toplayıcısı ortalıklarda gözüküyordu. Bir müddet düşündükten sonra yaslandığı bastonun yardımıyla masasına geçti. Defterin boş sayfasını açıp içinden geçen şu kelimeleri yazdı:

“Bu hayatta bana ait tek şey şu küçük pencere mi? Neden yaşıyorum?”

Yaşadığı anlık hüznü en iyi bu sözlerle ifade edebilmişti. Duyularını dile getirdiği birkaç kelimelik bu cümleye odaklandı. Kısa bir an baktıktan sonra defterinden cevabını veremediği bu cümleyi kopartıp buruşturdu. Şu an garip bir şey yaptığını düşünse de buruşturduğu kâğıdı harabe evin önüne doğru fırlattı. Sonra duvardaki saate bakıp “tam zamanı” diye içinden geçirdi. Kâğıt toplayıcısı az sonra gelecekti. Merakla beklemeye başladı. Acaba yine aynı şeyi mi yapacak diye içinden geçirdi. Perdesini hafif aralamış dışarıyı izliyordu. Kâğıt toplayıcısını göreceği ana odaklandı. Güneşin batmasına az bir vakit kala kâğıt toplayıcısı gelmişti. Gencin merakı ve heyecanı gördüğü manzara karşısında daha da artmıştı. Çünkü kâğıt toplayıcısı kapının önündeki buruşuk kâğıdın üstünde durmuştu. İşte yine aynı şeyi yapıyordu. Yerdeki kâğıdı aldı ve kağıtlarla dolup taşmış cebine sokuşturdu. Ama bu sefer biraz farklıydı sanki. Yüzüne ciddi bir ifade takındı. Bir o kadarda tedirgindi, elinden bir şey kayıp gitmek üzereymiş gibi bir hali vardı. Kâğıt toplayıcısı kafasını kaldırdı ve batmak üzere olan güneşi bir müddet öylece izledi. Sonra da yorgun gözleriyle penceredeki genç adama baktı. Genç adam hızlı bir şekilde perdeyi kapattı. Nedense terliyordu. Acaba kâğıt toplayıcısı kâğıdın kendisine ait olduğunu anlamış mıydı? Bir an kafasını kaldırdı ve dolabındaki aynaya baktı. Dikkatlice yatağına yöneldi. Her gün sırt üstü uzandığı yatağından yine hülyalara daldı. Yaşadığı kazanın sadece bir rüya olduğunu varsayarak, bacaklarının sapasağlam olduğunu ve ayakta durduğunu hayal etti. “Meğer bir şeylerin yardımını olmadan ayakta durabilmek ne büyük bir nimetmiş” diye mırıldandı. Yüzündeki tebessüm kaybolmuştu. Oysa hayal dünyasında yaşamak ne kadar da kolaydı. Bir kâğıt toplayıcısı olsaydım nasıl biri olurdu acaba diye düşündü. O kağıtlarla ne yaptığını merak ediyordu. Ne yazıyor olabilirdi ki o kağıtlarda, özenle yazılmış bir şiir veya mektup muydu? Yoksa hobi olsun diye mi yapıyordu

bunu? Kafasındaki bu soruları düşünürken gözleri başucunda duran bastonuna ilişti. Neden kendim gidip bakmıyorum diye söylenirken derin bir nefes aldı. Ve kararını verdi. Sabah kâğıt toplayıcısı çıktuktan sonra harabe eve girecekti.

Sabahın ilk güneşi ve kuşların cıvıltılarıyla birlikte uyandı. Sokakta duyulan tek ses kuş cıvıltılarına karışan harabe evin kapı gıcirtısı olmuştu. Hızlıca yatağından doğruldu. Anne ve babası hala uyuyorken bastonunu alarak merdivenlerden aşağıya dikkatlice indi. Kâğıt toplayıcısının çoktan gitmiş olduğunu düşünüyordu. Yavaş yavaş harabe eve doğru ilerledi. Eve yaklaşıncaya kapının üstündeki notu fark etti. Kapağı yapııştırılmış notu bir çırpıda okumuştur. Şaşkındı. Bir daha okudu:

'Hiçbir şey imkânsız değildir! Sabret ve şükret! Her şeye rağmen tevekkül.'

Genç biraz duraksadı. İrkilmişti. Okuduğu yazıyı içinden birkaç kez tekrarladı. Etrafına göz gezdirdi. Hemen girişteki döküntü kalsaların üstünde bir mum duruyordu. Cebinden çıkardığı kibritle mumu yaktı. Kapağı dikkatlice açtı ve ağır adımlarla içeri girdi. Evin duvarlarına yapııştırılmış bir sürü yazı vardı. Hepsisi farklı farklıydı. Kimisi çok mutlu bir an, kimisi derin acılar, bazıları ise pişmanlık doluydu. Evin üst katına çıktı. Duvarlarda neredeyse hiç boşluk kalmamıştı. Hemen önündekini okudu. Sonra yanındakini. Sonra bir diğerini. O kadar heyecanlı ve aceleliydi ki duvardaki bütün yazıları bir çırpıda okumak istiyordu. Bir an en son okuduğunun önünde çakılıp kaldı. İkinci kez okudu. Sonra bir kez daha... bastonu yere düşmüştü. Elleriyle duvara abanarak tekrar tekrar okuduğu yazıyı son bir kez bir mırıldanarak okudu:

"Ey Rabbim ayaklarım çok zayıf belki amma sana açtığım ellerim var.

Çok yaşlandım, gözlerim eskisi gibi görmüyor belki amma seni hisseden kalbim var.

Ne gelenim var ne gidenim. Hiç kimsem kalmadı belki amma rahmetini uman imanım var."

Genç adam zor da olsa ayakta durmaya çalıştı. Ayaklarına baktı. Ayakları onu taşımasa da yeri hissedebiliyordu. Belki eskisi gibi koşamıyordu ama onlara sahipti, zor da olsa yürüyebiliyordu. Yere

basabilmenin nasıl bir his olduğunu biliyordu.

Kollarına baktı ikisi de sapaşğlamdı. Ailesini düşündü, kendisini çok seven, her şeye rağmen gülümsemesini güzel yüzünden asla eksik etmeyen bir anneye ve bir babaya sahipti. Başını öne eğdi, isyankarlığından utanç duydu. Bastonunu almak için dizlerinin üstüne çöktü. O an “Meğer yere çöken ayaklarım değil, ruhummuş” diyerek hayıflandı. Bastonunu sıktı. Gözleri dolmuştu ama, tutuyordu kendisini. Ağlamayı bile hak etmediğini düşündü. Titreyen adımlarıyla kapıya doğru yöneldi. Elindeki mumu söndürüp kasaların üstüne koydu. Açmaya yeltendiği kapının üstünde bir yazı daha olduğunu gördü. Bir kez daha sarsılmıştı. Elleri titremeye başladı. Bu kendisinin atmış olduğu kâğıt parçasıydı. Önemsemeyerek atmış olduğu bu kâğıt şimdi bir başkası tarafından değer görmüş ve tam karşısında duruyordu. Dışlerini sıktı. Çok şaşkıındı. Kapıdan dışarı adım attığında ise tozlanmış ahşap zeminin üstünde buruşuk bir kâğıt parçası daha olduğunu fark etti. Yavaşça eğildi ve kâğıdı yerden aldı. ‘Cebindekilerden birisini düşürmüş olmalı’ diye söylendi. Kâğıdı yıpratmamaya özen göstererek açtı. Kâğıt boştu... Yüzünde hüzünle karışık bir gülümsemeyle kâğıdı cebine koydu. Ve aklına annesinin söylediği şu sözler geldi:

“Şikâyet ettiğin hayatın hayalini kuranlar var. Şükret!”

Çıkış Yok

Muhammet Raşit Vardar

Sakarya – Adapazarı Anadolu İmam Hatip Lisesi Fen ve Sosyal Bilimler Proje Okulu

Tren yolculuklarında çocukluğumdan beri beni çeken bir şeyler olmuştur. Koca demir yığının en az kendisi kadar çetin raylar üzerinde ilerlerken yaptığı metalin ritmik müziği mesela. Hiçbir zaman nereye gittiğini bilmediğim insanlar ve onların çok değişik yüzleri. Gençliğimde, şehrin içinden geçen rayların hemen karşısında bir banka oturur, denk getirebilirimse geçen trenleri incelerdim. İstasyona yaklaştıkları için ayaklanmış yolcuların bazılarının yüzünde eski bir dosta kavuşmanın kıvancı, bazılarındaysa geride kalanların kurumuş göz yaşlarını görürdüm.

Vagonlar bin bir çeşit duygu ile yüklü gelir ve şehrin göbeğinde, ruhsuz ve soğuk istasyona salar hepsini. Belki tüm duygular birbirlerini nötrlüyordur veya hiçbiri baskın çıkamıyor, öylece dağılıyordur şehrin yalnız sokaklarına. Öyle ya da böyle, istasyon soğuk ve ruhsuzdur. Ekolu bilet alma lobisi, samimiyetsiz bekleme salonu ve herkeste farklı duygular uyandıran, her gün onlarca gerçek ve sahte kucaklaşmaya sahne olan peronlar. İstasyon soğuk ve ruhsuzdur.

İşte şimdi içimde garip bir hisle, tüm benliklerimi topladım bir bavula, Anadolu'ya tek yönlü bir bilet aldım, koltuğumda trenin hareketlenmesini bekliyorum. Bilete hala bakmadım, alırken de neresi olduğunu söylememesini özellikle rica etmiştim memura. Sadece, sıcak bir Anadolu ili olsun, demiştim. Samimi.

İlk birkaç kilometre gayet hissizdi ama uzaklaştıkça hafifliyor gibi hissediyorum. Sapanca Gölü'nün yanından geçtim az önce. Orada hiç anım yok, ondandır belki çok sevdim koyu mavi sakin sularını. Denizin özgürlüğü yok onda ama çevresindeki köylerin içtenliği var mesela. Uçsuz bucaksız değildir Sapanca, çevresindekilerin sağladığı güven vardır sonra, mahremini koruyan köylülerin güveni. Hikayeye göre altında yatan köyü, onun uzun minaresi ve tatlı mı tatlı eşsiz suyu vardır. Tam ortasında bir kayıkta, ellerimi başımın arkasında birleştirmiş, hafif sallantı ile gök kubbeyi seyretmek istedim şu anda. Ama sanırım artık bunun için biraz geç.

İki saat kadar ancak olmuştur, gittikçe değişiyor ruh halim. Bazı şeyleri düşünüyör, üstesinden geliyor, hemen camdan fırlatıyorum, hafifliyorum. Okul hatıralarımın hepsini bir önceki istasyonda bıraktım mesela. Akrabalarımı da bir öncekinde indirmiştim. Bir ana babamın mezarı vardır zihnimin bir köşesinde sakladığım, kalan her şeyi uğurladım. Kanatlarım boşaldı, beni aşağıya çeken tüm yüklerden kurtuldum. Uçmamam için hiçbir sebep yok şu an, anne, baba, hazır mısınız?

Karanlık perdesi kalkıyor ve gittikçe aydınlanıyor dünyam, bu esnada merak ediyörüm, acaba gittiğim şehir nasıl bir yer olacak? Oranın garı da ruhsuz mudur? Gar bir meydana mı açılır, eğer öyleyse o meydanda dilenciler var mıdır? Bilmiyörüm ama bunları düşünmesi çok keyifli geliyor. Sonra bazı cüretkar iddialarda bulunuyörüm, sözde hedefler koyuyörüm kendime. Hatalarımı peşimden sürüklemeyeceğim, herkesle samimi olmayacak, sokak arasında insanların sadece uyumaya geldikleri türden soğuk bir apartman dairesinde yaşamayacağım. Ve en önemlisi, aşık olacağım. Bir kadına, çok güzel bir kadına aşık olacağım. Peşinden koşacak, türlü oyunlar yapacağım. Belki birkaç da iyi arkadaş edinirim. Ve hepsine gülerim. Kocaman, tüm dişlerim ile, en derinlerimden gelerek, hepsine gülerim. Ben bu yeni şehirde yaşayacağım.

Köy kıraathanesininin ocağından çıkmış tavşan kanı çay sıcaklığında hayaller denizinde kürek çekerken uykuya dalmış ve rüyamda devam etmişim mutluluğun hayalini kurmaya. Önceki gün de hiç uyumamıştım zaten, bu sancılı kararı düşünmüştüm gece boyunca, dolayısıyla saatlerce uyumuş olmalıydım. Omzumda yumuşak bir sarsıntıyla uyandırıldım, "Efendim bu son seferdi, kapatıyoruz." Bavulumu kapmış apar topar dışarı atmıştım kendimi. Ama daha göz-

lerimi açamamışım, gece mi gündüz mü onun bile farkında değilim. Yarı bilinçli yarı rüyada, mutlu adımlarla sabırsız bir şekilde yürüyorum seslerin geldiği yöne doğru, bir meydan var belli. Dilencisine bir onluk bırakayım diye düşünüyorum. Kapıdan çıkıyorum ve artık hangi şehirde olduğumu öğrenmenin vakti geldi diyorum. Bavulu yere bırakıp üstüne oturmuştum, gözlerimi ovuşturuyorum, birkaç seri kırpıştan sonra önüme bakıyorum ve kocaman, ortasında havuzu, dilencileri, çalgıcıları, pilavcısı, halkıyla son derece tanıdık bir meydan. "Bu kadar benzerlik de, yok canım..." endişeli bir tebessüm ile çevremi biraz daha inceliyorum ve evet, burası orası. Akrabalar, arkadaşlar, mahallenin bakkalı, alt komşu, üst komşu, kampüste ki tipler, otobüs şoförleri, polisi, çingenesi, sağcısı, solcusu, burası tamamıyla bıraktığım şehir. Havuza yaklaşıp sıkıntıdan kurtulmak amacıyla eğiliyor ve yüzüme su çarpıyorum birkaç kez. Ardından bavulu yavaşça yere bırakıyor ve ani bir baş dönmesinin ardından insanların yüzleri ve gökyüzünün karardığını zar zor seçebiliyorum. Sesler de giderken, tüm vücudumda garip bir sızlama ile suyun içine yığıldığımı hissediyorum. Sapanca'nın tam ortasında, sıcak bir yaz gününde yarı çıplak bir vaziyette kayığın içinde ellerimi başımın arkasında birleştirmiş de gök kubbeyi seyrediyormuşum gibi.

Kömür Karası

Sema Kalaycı

Konya – Bozkırlılar Vakfı Kız Anadolu İmam Hatip Lisesi

Kulağına gelen kapı sesleriyle uyansa da, sıcacık yatağını bırakıp kalkmak istemedi. Uyanık olduğunu fark ettirmeden gözlerini hafifçe araladı. Odaya yayılan loş ışık gözlerini acıtırken kapıdan odaya giren babasını fark etti. Vardiyadan dönen babası ellerini ısıtmak için ovuştururken :”Kapa kapa Saliha, dışarısı ayaz , üşümesin bebeler!” diye seslendi kapıyı kapamaya çalışan annesine .Annesi, babasının odaya girmesiyle soğğun dolduğu odanın kapısını hızla kapattı.

Babası , yer yatağında yatan Yağız’ın, Yusuf’un ve Hasan’ın üzerlerini bir baba şefkatiyle örttü.Kendisini yatağın içinde gizliden takip eden Yağız’ın alnından hasretle öpmüştü ki eşi: “Hasan! “ diye bağırdı.”Elleme şu çarşafı... Karalayacan gine!” dedi sitemle Yağız’ın babası , karısının bu sözlerine aldırış etmeyerek çocuklarını tek tek öpüp ,yorganlarıyla üstlerini sıkıca örttü.Babası:

“Ne karası Saliha, yıkadım ben ellerimi madenden çıkınca.” dese de, bir yandan da göz ucuyla kömür karası tam olarak çıkmamış ellerini kontrol ediyordu. Sofrayı yere seren annesi hızla zeytin peynir ve demlenmiş çayı odaya getirdi.

Babası annesinin kurduğu yer sofrasına bağdaş kurup oturdu, uzanıp ekmeği koparıırken ekmeğin,kendi elinden karalandığını görünce Hasan:”Biz madenciyiz Saliha, elimizden, ekmeğimizden çıkmasa da kömür karası yüreğimize, gönlümüze işlemez .” dedi.

Annesi , babasının bu sözlerine tebessüm ederken yanı başlarında uyuyan üç evladına sevgiyle baktı.

Bir süre sonra çayları arka arkaya içen babasının telefonu çaldı. Babasının telefonla konuşması uzun sürmedi ama Yağız işten aradıklarını anlamıştı . Babasının kendi vardiyasına değil de bir önceki vardiyaya gelmesi söylenmişti. Telefon konuşması bittiğinde babasının yorgun çehresi daha bir düştü.Babasının boşalan bardağına çay dolduran annesi :”Neymiş? “ diye merakla babasına sordu.Babası derin bir nefes aldı .Gözleri endişeli ve kızgındı.

“Kömür istiyorlar Saliha .Çok , daha çok kömür istiyorlar.”deyince annesi umursamaz bir tavırla: “Çıkardığımız onca kömür nasıl yetmiyor ki ?Artık soba yakan azaldı.Birçokları doğal gaz kullanıyor.” dedi.Babası gözlerini kısıp :” Kömürü sen sadece soba yakmak için mi kullanılıyor sanıyorsun.Trenlerde gemilerde fabrikalarda elektrik yapımında da kömür kullanılıyor.O kadar ki Türkiye’nin madenlerinden çıkan kömür yetmiyor , yüzde kırkı diğer ülkelerden getiriliyor. Hem böyle hep birlik olup hor kullanırsak mazotun, gazın yüz yıl içinde, kömürün ise üç yüz yıl içinde biteceği söyleniyor. Elektrikli tasarruflu kullansak, ayrı ayrı odalarda küs gibi oturmak yerine bir odada oturarak sohbet etsek, boşa yanan her lambayı söndürsek... Ayrıca trenlere gemilere fabrikalara takılacak bir aletle aynı kömürden yüzde yirmi beş daha fazla verim elde edilir.Tüm bunlar uygulandığı zaman biz daha az, daha sakin çalışırız.Daha güvenli kanallar açar, koşuya sürülen atlar gibi önümüzü görmeden canlarımızı hiçe sayarak toprağı deşelemeyiz.”dedi Hasan.

Bu sözleri söylerken Yağız’ın babası Hasan’ın gözleri uzaklara daldı.Yüzünde endişe gezindi.Bardağındaki çayı yudumlayıp :”Hem Saliha, bu aralar toprak huysuz .Bir öfkeli ,bir kızgın... Kazmayı salladığımız yerden kömürden çok ıslak toprak çıkıyor.Toprağın canı yanıyor da ağlıyor gibi. Madende ters giden bir şeyler var diye,çavuşa söyledim ama o her şeyin normal olduğunu kazıya yön değiştirip devam edeceğimizi söyledi.O ne kadar okumuş,ne kadar bilgili olursa olsun,güvendiği cihazları normal gösterse de, toprağı bizden daha iyi tanıyamazlar.Toprağın sitemini bizden başkası anlayamaz. “dedi .

Yağız, babasının anlattıklarını yattığı yerde pür dikkat dinlemişti.Kafasında kendisinin yapabileceği şeyleri bir bir planladı.Bir an önce gün ağarsın ,sabah olsun diye içinden geçirirken babasının ve annesinin şefkat dolu bakışları altında uykuya daldı.

Yağız on iki yaşındaydı.Babasına olan düşkünlüğünü sessizliğiyle bezese de ,çinde oluşan kaygılarını ne kadar da uğraşsa yok edemiyordu. Ailenin en büyük çocuğuydu.Kendisinden küçük beş ve iki yaşlarında iki erkek kardeşi daha vardı.Değişen vardiyalar sebebiyle babalar ,sürekli onlar uyduktan sonra eve geliyor onlar uyanırken de babası uyuyordu.Bu sebeple birbirlerini fazla göremiyorlardı.

Yağız sabah erkenden kalkıp okuluna gitti.Teneffüslerde arkadaşlarıyla birlikte , evde ve okulda yapılacak küçük şeylerle enerjilerden nasıl tasarruf edilebileceği hakkında yazılar hazırlayıp sınıf panolarına ve okulun duvarlarına astılar.

Okul çıkışı Yağız ve arkadaşları , köyün yakınındaki bacasından dumanlar çıkan fabrikaya da uğramışlar, ve babasının anlattıklarının tümünü onlara da anlatmışlardı.Fabrikanın sahibi de,çalışanları da onların söylediklerini dinleyip , uygulayacakları hakkında kendilerine söz vermişlerdi.Yağız eve dönerken hava soğuk olsa da içi sıcacık ve sevinçliydi. Çünkü tüm uğraşları başarı sağlarsa babası daha güvenli tünellerde daha az çalışacaktı, ülke kalkınacak, kendilerine sunulan her türlü hizmete daha az bedel ödeyeceklerdi.

Hem Yağız ve arkadaşları aldıkları kararla, her gece ya birilerine misafir olarak gidecek ya eve misafir çağıracaktı.Böylelikle, misafirlğe gidenlerin evlerinde elektrik ve soba yanmadığı için ayrıca tasarruf yapılacaktı.O yüzden Yağız o akşam için kendilerine misafirlğe gelmeleri için babaannesini ve dedesini çağıracaktı.

Koşarak babaannesinin ve dedesinin yaşadıkları evin kapısını çaldı.Bir süre sonra babaanesi yerine bir komşu bir kadın açtı kapıyı. Şaşırın Yağız: "Babaanneler yok mu?" diye sordu kadına. Kadın:"Onlar kömür ocağına gittiler. Göçük olmuş."dedi. Yağız'ın aldığı cevap beyninde şimşekler çakmasına neden olmuştu.Kadının ağzından çıkan her kelime içine soğuk soğuk sokulmuştu. Üşümüş ,donup kalmıştı. "Babam !"dedi Yağız. Sonra alabildiğince hızlı bir şekilde koşmaya başladı.Gözünden boşalan yaşlar önünü görmesini engelliyordu. Ayağına takılan taşlardan sendelese de hızla toparlanıp koşmaya devam ediyordu.

Koşarak ulaştığı tepenin üzerinden eteklerinde bulunan madenin giriş kapısını gördü.Mahşeri andıran bir kalabalık oluşmuştu. İnsanlar ağlayıp bağırişiyor, bir taraflara savruluyorlardı. Yaşlı gözleri annesini, kardeşlerini aradı.

Kalabalıktan uzak bir kenarda oturmuşlar, madenin içinde mahsur kalan babalarından iyi bir haber gelir umuduyla, kederli bir şekilde beklemekteydiler .Onları o halde görünce içini büyük bir acı kapladı, omuzları düştü.Annesine sokulan kollarının altına sinen diğer iki kardeşi gibi gidip annesinin sinesinde ağlamak için tam adım atmıştı ki aniden durdu.Kendini geri çekti.Onun güçlü olup ailesine destek olması gerekmez miydi?Yüzüne düşen yaşları sildi,omuzlarını kaldırıp annesi ve kardeşlerinin yanına varmıştı ki kardeşleri:”Abiii! “diye bacaklarına sarıldılar.Onlara ne diyeceğini, onları nasıl teselli edeceğini şaşırıldı.Daha kendisi babasına muhtaçken onlara nasıl babalarının şefkatini aratmayacak bir sevgi sunabilirdi? Tüm bunları düşünürken annesiyle göz göze geldiler.Annesi konuşmasa da Yağız, onun kanlanmış gözlerinden anlamıştı iyi şeylerin olmayacağını.Annesinin gözlerinde hüzünden öte, çocukluğunu yaşamadan büyüyecek olan oğlunun omuzlarına yüklenecek yüklerin verdiği bir eziklik vardı.Onu hiçbir zaman bu kadar çaresiz ve yıkılmış görmemişti. Bundan sonra neler olacağını bilmek ve nasıl ayakta kalabileceğinin düşünmesi içinde sanki yitip gitmişti.

Gün, yazgıların değiştiği ,kömür karasının Yağız ve ailesinin kaderlerine sürüldüğü gündü.Gün umudun olmadığı, en kötüyü zorla da olsa kabullenmek gereken gündü.Gün, acının, kederin yüreklere çivilendiği gündü.Gün ayazdı ,gün soğuktu.

Yağız, bacaklarına sarılmış kardeşlerinin başını okşarken hissettiği yalnızlığı üzerinden sıyırmak istedi.Boğazına düğümlenen acıyı yutkundu.Doğruldu, dimdikti .Ailesinin başında durup onları kollayan, koruyan olmalıydı.Babası da bunu istemez miydi?Korktuğu korkuları şu an yaşasa da ayakta durmalıydı.

Yüzü gerildi. İnsanlara öfkelenildi.mHar vurup harman savuran insanlara.Musluktan damlayan suya,boşa yanan lambaya aldırmayan insanlara.Elektrik faturası yüksek gelince kasım kasım kasılan insanlara. Peygamber Efendimiz’in : “Deryada abdest alsan da idareli kullan. “ sözünü hiçe sayarak:”Aaa , sen hiç mi yıkanmıyorsun da böyle düşük fatura geliyor? “diye ,kendilerine sunulan enerji kaynaklarının her zerresindeki emeğe, hatta böylesi yitip giden canlılara saygı duyarak idareli harcayan insanlara “cimri” diye hitap eden insanlara öfkeliydi.

Zaman geçtikçe arka arkaya madenciler çıkartılıyordu. İsimler okunuyor, akrabaları başına toplanıp ağlaşıp bağırsıyorlar, çaresiz-

ce çırpınıp yırtınıyorlardı.Kimsenin yüzü gülmüyordu.Yağız ise yüreği ağzında, beklerken babasının ismi okundu.Dizleri titredi. Gücü yetmese de madene doğru ilerledi.İlerledikçe o mahşeri kalabalık aralandı. Yol açıldı. Önce bir sedye ilişti yaşlı gözlerine, sonra çamurlu çizmeler. Babasının boyu, uzun bir yol olmuştu da yürü yürü bitmiyordu ya da tahmin ettiği gerçeği görmek istemiyordu. En son, babasının karalara bulanmış yüzünü, kırılmış saçlarını gördü. Islak bakışları babasının yüzündeki çizgilerde dolanırken uzandı, yüzünü babasının kömür karasına bulanmış yüzüne değirdi. Son bir umutla bir nefes, bir sıcaklık aradı...

Ama yoktu işte ne bir nefes ,ne bir sıcaklık .Soğuktu babası, buz gibi... Ölüm gibi...

Rüya

Ali Kömür

Konya – Hacıveyszade Fen ve Sosyal Bilimler Anadolu İmam Hatip Lisesi

Yalnız yaşıyordu Selim. Sıkıcı ve dağınık bir hayatı vardı. Ailesi Konya’da yaşıyordu. Selim, çalışmak için İstanbul’a yerleşmişti. İstanbul iki yüzlü bir şehir diye düşünürdü hep. Ama bu iki yüzlülük bilinen iki yüzlülükten farklıydı ona göre. “İstanbul’un sahte bir yüzü yoktur. İki yüzü de gerçektir. Bir taraftan tarihi, doğası ve yaşanmışlıklarının eşsiz uyumu; diğer taraftan, her türden yaşadığı dar sokaklardaki fakirlik, acı ve kültürsüz tartışmalardır İstanbul.” derdi. Kendince bir tanıma sığdırdığı bu şehirde tanımlayamayacağı duygular yaşayacaktı genç adam. O sıkıcı hayatında alışıl gelmişin çok dışında bir olay tezahür edecekti.

Tahir’le tanıştı İstanbul’da. Tahir onun patronuydu. Gün be gün aralarındaki samimiyet artmıştı. Kardeşten de öte olmuşlardı artık. Koca bir şirket sahibi olmasın rağmen, Tahir’in yaşantısı çok mütevazı ve sıradandı. Kibir sözcüğü onun yanından bile geçemezdi. İnanılmaz bir zekaya da sahipti. Şirketin zararına veya yararına olabilecek işleri daha ilk toplantıdan anlardı. Şirketin kar etmediği bir anlaşma yaptığı hiç görülmemişti. Zaten bütün İstanbul’a bu özelliğiyle nam salmıştı. Sanata da ilgi duyardı. Yaşadıklarını çoğu zaman, bir şiir olarak, yanında taşıdığı ve kimseye elletmediği ajandasına yazardı.

Tahir her sabah işe giderken Selim’i de alırdı. İstanbul’un bunaltıcı trafiğinde bol bol sohbet etme fırsatı bulurlardı. Bazen spor bazen siyaset bazen de başka şeyler. Ama hiçbir zaman sessiz geçmezdi o yolculuk. Konuşulacak bir şeyler muhakkak bulunurdu. Güneşinden arabanın güneşliğiyle korunmaya çalıştıkları bir İstanbul sabahında

bu kez sessizlik hakimdi. Özellikle navigasyonun, normal güzergahlarının kapalı olduğunu gösterip daha önce ikisinin de görmediği bir rota çizmesiyle, Tahir'in ağzını bıçak açmaz oldu. Tahir diğer günlere nazaran çok tuhaftı. Selim bu duruma anlam veremiyordu. "Tahir neden bu kadar şaşırдың? Neden konuşmuyorsun?" gibi sorularla Tahir'i konuşturmaya çalışsa da boşuna uğraşıyordu. Tahir tek bir kelam dahi etmiyordu. Selim bu sessizlikten hiç memnun değildi. Korkmaya başlamıştı. Tahir'in beti benzi atmıştı. Hiç normal görünmüyordu. Bir müddet sonra Selim de sustu. Ortamdaki sessizlik akıntısına bıraktı kendini. Tahir nihayet konuştu. "Bir rüya gördüm. Şu an anlatmaya dayanamayacağım bir rüya." Selim hemen cevap verdi. "Tamam. Anlatmak zorunda değilsin ama ne olur sakinleş. Seni böyle görmek beni üzüyor." Tahir hiçbir şey söylemedi. Sakinleşmiş de benzemiyordu. Keskin bir manevrayla arabayı sağa çekti ve indi. Küçük bir caminin önünde durmuşlardı. Selim, doğruca caminin şadırvanına yönelmiş Tahir'i gözlemliyordu arabanın içinden. Namaz vakti çoktan geçmişti. Tahir şadırvanda uzunca abdest aldı. Aldığı abdest de tıpkı tavırları gibi diğerlerine hiç benzemiyordu. Sanki her yıkayışta günahlarının da akan bu su gibi akıp gitmesini istiyordu amel defterinden. Nihayet abdestini bitirdi ve camiye yöneldi. Mihrabın tam önüne oturdu. Kapı açık olduğu için hala görebiliyordu onu Selim. İki rekat namaz kıldı. Kıyaamlarda o kadar uzun kalmıştı ki Selim arabada izlerken boynu ağrıdığı için sık sık duruşunu değiştiriyordu. Tahir ellerini semaya açtı ve dua etmeye başladı. Dakikalarca yalvardı Allah'a. Araya girmek istemese de aklına gelen iş toplantısı, Selim'in kafasını camdan çıkartıp Tahir'e seslenmesine sebep oldu. "Tahir! Biraz hızlı olur musun? İşe geç kalıyoruz." Tahir ibadetini bitirip arabaya döndü ve hiçbir şey söylemeden yola devam etti. Yol boyunca çok nadir de olsa konuşuyordu ve her konuşmasından sonra bir müddet sessizliğe bürünüyordu. Bu sessizliği her bozduğunda da alakasız cümleler kuruyordu. Kısa süreli bir sessizliğin ardından yine alakasız cümlelerinden birisini kurdu. "Şiir yazdım. Uyanır uyanmaz şiir yazdım." dedi ve ekledi. "Belki sen de okursun bu şiiri." Bunu söylerken ağlıyordu. Yanaklarından süzülen yaşlara dalmış bir vaziyette Tahir'i seyreden Selim, bu cümleyi anlamlandıramıyordu. O ajandaya Tahir'den başkası dokunmamıştı bile. Şimdi ne oldu da Tahir, belki sen de okursun, diyordu. Tahir, ara ara sessizliği bölüp kurduğu alakasız cümlelere, bir yenisini daha ekledi. "İğde kokusu... Annemin en sevdiği kokuydu. Onu bir yere

götüreceğimde hep iğde ağaçlarıyla kaplı caddeye uğrar öyle götürürdüm." Dedi ve acı bir gülümsemeyle devam etti. "Tesadüfe bak." Selim camdan dışarıya baktı. Ne havada iğde kokusu ne de etrafta iğde ağacı vardı. Selim kendi kendine "Belki rahmetli annesini görmüştür rüyasında. Ondandır bu tavrı" diye kafasında konuşuyordu. Bu düşünceler içerisinde yamalı yola dalmışken az ilerde iğde kokusu sardı arabanın içini. Ve bir yavru köpek gördü yolun tam ortasında. Ardından uzunca bir fren sesi...

Selim yavaş yavaş açtı gözlerini. "Neredeyim ben?" dedi. "Ne oldu bana?" Baygın baygın bakınıyordu etrafa. Tam o sırada beyaz önlüklü bir adam girdi kapıdan. "Sen kimsin?" dedi Selim adama. "Sakin olun. Ben doktorunuzum. Çok kötü bir kaza geçirdiniz. Ama şimdi iyisiniz. Allah'a şükür bir şeyiniz yok. Biraz başınız ağrıyacak o kadar. Kendinizi iyi hissettiğinizde yataktan kalkabilirsiniz. Çok geçmiş olsun." dedi ve çıktı beyaz önlüklü adam. Selim bir süre kafasını toparladı ve olanları hatırlamaya çalıştı. Hatırladı da. İğde kokusu, yavru köpek, fren sesi...

"Tahir! Tahir!" diyerek sıçradı yataktan. Odadan çıkıp kendisini bekleyen polisin yakasına yapıştı ve sormaya başladı. "Tahir! Tahir nerede? O iyi mi?" Polis önce Selim'in kimliğini uzattı. Sonra da bir poşet. Poşette Tahir'in kimliği, ajandası ve evinin anahtarı vardı. "Selim bey, Tahir beyin kullandığı araçla seyir halindeyken bir iğde ağacına çarptınız. Olay yerine geldiğimizde Tahir bey için yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu. Onun cansız bedenini bu ajandaya sarılmış bir vaziyette bulduk. Kimlik bilgileriyle hiç kimsesinin olmadığı kanısına vardık. Bu eşyaları da size getirmeye karar verdik. Başınız sağ olsun." Selim olduğu yere yığıldı. Ağlamaya başladı. Onu kaldırıp bir odaya yatırdılar. Sakinleştirici verdiler. Kendisine gelmesi uzun sürdü. Gücünü toplar toplamaz hiç kimseye bir şey söylemeden, yataktan olduğu gibi kalkarak, yalın ayak koşmaya başladı. Tahir'in evine gidiyordu. Yolda ayağına batan cam kırıklarını hiç aldırıyor, kanla bıraktığı ayak izleri onun hızını kesmiyordu. Eve vardı. Poşetten anahtarı alıp kapıyı açtı. Doğruca Tahir'in çalışma masasına yöneldi. Sandalyeye oturdu ve bütün bu yaşananların müsebbibi olduğunu düşündüğü o rüyayı öğrenme isteğiyle ajandayı önüne koydu. Şimdi bir karar vermesi gerekiyordu. Açmakla açmamak arasına sıkışıp kalmıştı. Tahir'in kimseye dokundurtmadığı bu ajandayı nasıl açacaktı. Bu dostluklarına ihanet olmaz mıydı? Tahir hayatta

olsaydı ve bunu görseydi Selim’i affeder miydi? Öte yandan, okumasını istemeseydi “Belki sen de okursun” der miydi? Sonunda nefsi hakim geldi Selim’in. Merak duygusu hiçbir engel tanı mıyordu. Eğer nefis girmişse işin içine kılıfına uydurup gerçekleştiriyor insan her istediğini. Selim için de bu oldu. “Üzgünüm Tahir. Ama bu durum hiç normal değil.” diyerek açtı ajandayı ve Tahir’in yazdığı son şiiri okumaya başladı.

“Bir rüyadan uyandım az önce Dostumu gördüm evvela, kapıldım sevince İlerde anlayacaktım, bu sevinç beyhude Hüznü büyük, tarifi zor o vakit geldiğinde

Bir aksilik tuttu sabahın ilk saatlerinde Rotamızı değiştirdi kul yapımı bir makine Bilmiyordum henüz, ecelime götürüyordu belki de Ama anlayacaktım, bir işde ağacı önünde hakka yürüyünce”

Selim okudukça hayretler içerisinde kaldı. Demek ki Tahir bu yüzden kötülemişti yolun kapalı olduğunu duyunca. Gördüğü rüya bir bir gerçekleşmeye başlamıştı. Yol boyunca her sessizlikte yaşadıklarının tesadüf olmasını umuyordu belki. Yolun sonu aynı olmasın diye dua ediyordu Allah’a. O küçük camiye neden girdiğini, o abdesti neden uzun uzun aldığı nı, o kıyıamları neden uzun tuttuğunu ve en sondaki o duanın önemini şimdi daha iyi anlıyordu. Selim kendisini bir an için Tahir’in yerine koydu. Aklına, günahkar bir kul olarak geçirdiği ömrü geldi. O ne yapardı Tahir’in yaşadıklarını yaşasaydı? Onun da ilk işi tövbe mi olurdu? Uzun uzun abdest alması, kıyamı uzun tutması ve yaşamının son duası kurtarır mıydı ahiretini? Selim, ölümün ne kadar yakın olduğunu daha yeni anlamış gibiydi. Kendi tefekkürüne bu denli dalmışken önündeki ajandayı yeniden farketmesiyle sandalyeye oturma amacı aklına geldi ve devam etti.

“Dostum çok üzüldü, beni ahirete yolcu edince Yalın ayak koşmaya başladı, kalbinin belirlediği istikamette Haneme geldi, oturdu sandalyeme Bir hırsız eceli olacaktı, tam da merakını giderdiğinde”

Selim son kıtayı da okumuşt u. İstemsizce ve ani bir hareketle arkasına döndü. Gördüğü tek şey yüzü maskeli bir adamın tuttuğu silahın namlusuydu. İki kaşının tam ortasına hedef almış namluya dikmişken bakışlarını, hayatı bir film şeridi gibi gözlerinin önünden geçiyordu. Dostu, ailesi, iş arkadaşları... Tüm bunlara, kendince doğru olan İstanbul tanımında bir yer arıyordu. Ama bulamıyordu. Peki ya bu yaşadıkları, İstanbul’un hangi yüzüydü?

Pamuk Kız ve Hirpani

Fatma Zehra Gökalk

Eskişehir – Sarar Kız Anadolu İmam Hatip Lisesi

Benim güzel kızım, akça benizli çocuğum çekik gözleriyle bana bakar ve tatlı düşlerinden bahsedirdi. Bacağıma oturur, cılız kollarını boynumda bağlayıp hiç gitmediği ılıcacak suyu olan, sığ gölden söz ederdi; bir düştü bu esasında, öyle ki bu göl bir ana göğsü gibi sıcacıktı. “Beyaz bir elbise giyeceğim,” derdi, gördüğü tek su muhtarın yıllar alan çabaları nihayetinde betondan dökme pınar olan kızım bu yerden bahsederken pespembe dudakları öyle tatlı tatlı bükülürdü ki Kabil dahi orada olsa şu kıvrır kıvrır saçları öpmek koklamak isterdi. “Önce bir kaya bulacak, güzelce oturacağım. Bileklerime kadar suya uzatacağım ayaklarımı, elbisem de ıslanacak. Hatta biraz yosun takılsın dantellerime. Olmaz mı, hı?” Kelimler minik ağzında adeta buruşurdu, süt dişlerini göstererek başını arkaya atışı, tatlı beyaz boynu ve şakaklarında kıvırcıklaşan o zülüfleri, benim sevgili meleğim.

Sırtımı yasladığım salkımsöğütün altı serince, nazik bir rüzgar beni okşarken buranın huzurunu anımsamak hiç de zor değil. Çok uzun zaman öncesi değilmiş hem de, ben henüz pamuk kızımın saçlarını öperken, burada emektar bir adam nasırlı elleriyle toprağı çapalar, öğleden sonraları da karısını koynuna yaslayıp gölü izler, semaverde çay demlermiş; işte anımsadığım huzur bu, başka kara parçalarının, başka adamların huzuru; çünkü ben buraya, şu tazelik dolgun topraklara ayak bastığımda topların yıktığı duvarlara, ördek kanyıyla kirlenmiş çimenlere, aynı kanın aka aka uzayıp gittiği şu

göle rastladım, kopmuş bir hayvan kafası, gagası toprağa saplanmış öylece duruyordu. Şimdilerde kulağımda bayatlamış mermi vızıltıları öyle yer etmiş ki sanki cılızca omuzlarıma çantamı vurmuş da yeni gelmiş gibiyim. Beyaz tavşan çıkagelsin de beni çukura çeksin istiyorum.

Bir dalın ezilme sesi kulağıma çalındığında elim belimde, hayatımı idame etmem için gereken yegane varlığı, silahımı arıyor ancak kirliliği bir fanila ile çıkagelmişim; tüm parlak gövdeli mermiler yahut yere çarpan kovan sesleri, kamuflajlı adamlar, ter, çamur ve inleyen ağızların kötü kokusu, pıhtılaşmış kan ve sargı bezleri, işte kaçmışım, kendimi inandırmak istemişim güzelliğin var olduğuna, var olabileceğine. Vücudumu küçücük yapıp ağacın arkasına sinerek dalı ezen kuvvetli bacağı arıyorum, saklanmalı, gerekirse kaçmalı ve birilerine haber vermeliyim: “Cepheye yakın bir yabancı var!” Ancak boğukça bir ses, “Seni gördüm!” diye bağırdığında tek eylemim sıktığım ciğerlerimi koyuvermek oluyor.

Topal bir bacak ayağını yerde sürüyerek kızılçık çalısının ardından yanıma yol aldığı anda artık yabancı olduğum bu haletin içerisine girmem gerektiğini sanıyorum, iki insan nasıl da rastlaşır, hele ki birisinin gezisi aslında bir askerinin tahayyül dahi etmemesi gereken doğa fantezisi iken, nasıl da birisi diri çıkabilir ilk cümlesi “Seni gördüm!” olan bir sohbetten? Bana doğru seğirten adam uzunca boylu, pek bir yapılı ancak çirkince vücutlu, biçimsiz omuzları sanki omurgasından itibaren bozulmuş, daracık. Kavruk teni hiç su görmemiş gibi pasak içinde. Kafasını yere eğe eğe, hırıltılı sesiyle yanaşıyor yanıma. Salkımsöğütlerin altına tıpkı benmiş gibi oturup sırtını kalın gövdeli ağacıma verdiğinde çaresiz çöküyorum dizlerimin üzerine. “Bak,” diyor. “Bak, ben sadece doyasıya yaşamak istedim.” İncecik dudaklı, soluk benizli, hırpani bir herif bu, yanmış tenindeki şu solukluk pek bir çirkin. Al yanaklı, gergince suratıyla içten içe övünmekle hiç hata etmemişim.

“Yaşıyorsun.” diyorum bir soluk daha koyup.

Göğsü hırlayarak gülüyor. “Sen gavursan ben gavursam o gavursa şu gavursa hadi vuralım birbirimizi, değil mi ya?”

Kalkıp gitsem diyorum, bu adam başıma iş açacak. Düşman değilse bile vatansever olmadığı kesin, bu devirde yakınacak başka bir şey mi kalmadı be adam... La havle çekiyorum.

"Hiç bir yer ölmek için yeterince güzel değildir," diyor. "Çok düşündüm bunu. Acaba nerede ölmeliyim, acaba nerede ölmeliyim? Her yanını yiyici bir soru bu. Yanıtı da bu işte, ölmek için hiçbir yer yeterince güzel değildir."

"Kimsin sen?" diye soruyorum. Bu soruya gelecek yanıt pek muhtemel bir metafor olacak ancak bilmek istiyorum, kimleyim ve şu adam huzurlu söğüt ağacımı içimden alıp nerelere taşıdı da diken üstündeyim.

"Adım," diyor. "Adım kim olduğumun yanıtı mı?" Anlıyorum, gelececek beni geçştirecek. Yüzüm bir buruşmayla yere eğiliyor. Ayağa kalmak için avuçlarımı çalı çırpıya yaslayıp kuvvet alacak oluyorum, hemen irkilmekle konuşuyor, gitmemden korkar gibi: "Gavurum ben, kaçtım."

Bu ani dürüstlük beni kalçalarımın üzerine düşürüyor. "Ne?" diyorum yüzümde kederli bir çarpılmışlıkla. "Yalanlara karnım tok benim, mis gibi dilin var. Palavra sıkma."

"İster inan ister inanma," omuzlarını silkiyor. Açıklamasını ve bir şekilde ifade etmesini bekliyorum, "Aslında bir kardeşiz, aynı kandanız. Aynı elmalarız, sen kızılsın ve ben katiyen yeşil değilim." demesini bekliyorum, sadece beklemekle kalıyorum, şu düşünüşüme tekabül edecek bir kelime dahi düşmüyor buruşuk ağzından.

Yerden aldığım taşla onun kafasını ezmiyorum. Kızımın gölüne dönüyor başım, ılık ılık toprağı aşındıran tatlı suya girdiğimi düşlüyorum, kızım kıyıda bir salıncakta sallandığını. "Seni seveceğim," diyorum adama. "Çünkü elmaları hiç sevemedim, hele ki bazı renklerini."

Bir İhtiyar, İki Yetişkin, Üç Çocuk

Zeynep Serra İşler

İstanbul – Şehit Adil Büyükcengiz Anadolu İmam Hatip Lisesi

Solgun cılız ışıklar gökyüzünde belirmeye başlamış. Son bir kez daha söyleyip dertleştikleri odayla vedalaşmak istemişler. Havayı boydan boya süsleyen kızıl entari ve civarda öten kuşlar, kapının önünde beklemeye koyulmuş. Soluk ışılar, düstursuz dalmışlar odadan içeri. Neyse ki ev halkı, hemen hemen aynı saatlerde ağırladıkları bu davetsiz misafirlere alışıkmiş. Bu evin sakinleri, günün ilk ışıklarını nazikçe buyurmuşlar odanın inatçı loşluğuna. Ev halkı ve sabahı kucaklayan güneş, kararmış çehrelerinin varlığını hissederek öylece bakakalmışlar birbirlerine. Uzunca bir müddet hiç konuşmadan öylece oturmuşlar. Çok geçmemiş ki sonu gelmeyen tatlı bir muhabbetin ortasında bulmuşlar kendilerini. Ancak bu sefer kapıya dayanan, dantelli eteğini sallayarak bekleyen kızıl entari değil, veda vaktiymiş. Sohbetleri için müsaade edilen zaman onlar farkında değilken çoktan tükenmiş. Sabah, göğsünü gererek ağır ağır odanın her bir tarafını kuşatmış.

Tavan ve zemin öyle yakınmış ki birbirine, ayakta hiç bükülmeden durabilmenin imkânı yokmuş. Kabukları soyulup sobaya atılmış elmalar küsmüş, kararmış. Yıpranmış bir bez parçasından farklı kalmayan perdeler ise odanın en karanlık köşesinde yerini almış. Tüm ev sakinleri, odanın sol yamacını kaplayan rutubetli duvarda oynatılan kovboy filmini izliyormuş. İzlemiyor, adeta filmin geçtiği toprakların dünyanın bir ucunda olduğuna sevinerek kovboyların yaşadığı diyarlara gidiyorlarmış. Yelelerini, meçhul çöllerden gelen rüzgârın

okşadığı atlarını sürüyorlarmış. Kâh dipdiri atlarının sırtında kâh henüz soğumamış işlemeli tabancalarıyla kor ateşin karşısında... Ev sakinleri, ezilmiş ince bir minderin üstünde ve üzerinden pisliklerin yayıldığı hastalık bulaştıran duvarın karşısında...

Rengini çoktan yitirmiş benizler ufak bir coşkuyla irkilmiş. Taze konulmuş çay, tabağına taşmış. Bilekleri bardağın belinden kalın olmayan bir el davranmış hemen, temiz bir bezi kaptığı gibi bardağa uzanmış. Ardından sıcak su hazırlanmış, geciktirilmemiş. Bulaşıklar gıcirtılı sesler çıkartılarak yıkanmış, kurulanmış. Nihayet derin bir soluk alınabilirmiş. Bitmek üzereymiş. Tüm yorgunluklardan silkinmek istenmiş. Gözden kaçan bir şey olmasın diye üstünden birkaç kez geçilmiş. Atlanan herhangi bir şey olmadığından emin olunmuş. Mütevazı bir törenle aile fertleri eski uğraşlarına yönelmiş.

Bardaklardan kıvrılan, sonra da nemli duvarlara sürterek tavana yapışan buhar boşalmış, doldurulmuş. Yazlık kilimin örttüğü tozlar birkaç kez kımıldanmış. Aile fertleri usulca birbirlerine sokulmuşlar. Aniden fırlamış yolcular vagonlarından. Birbirlerini ezerek, sağa sola çarparak kendilerine el sallayanlara doğru koşmuşlar. Bizimkiler halen ocağın endişeli alevlerinin bağrında... Yolcular istasyonu doldurmaya başlamış. Alevler zaman zaman alınlarda küle benzer bir iz bırakıyormuş. Buna rağmen, kimse onları söndürmeye yanaşmamış. Tüm yolcular kendi işinde gücünde. Sarsıcı, yürek burkan acılı bir yolculuğun bereketi elbette, karışmamışlar. Doya doya izlemişler yalnızca... Bakışlar aynı, dar boğazı saran sözcükler aynıymış. Önce yanaklara uğrayan ılık kan hissediliyormuş. Anlaşılyormuş ki yolcular bu patırtılı sona kavuşmayı bitmeyen yollarda öğrenmiş. Öpüp bağrına basmış, kokusunu içine çekmişler tren düdüğünün. Çelimsiz yanaklar kırmızı. Teker teker yanaklarda kaybolan yaşlar... Az evvel bağrış çağrış içerisinde istasyonda beliren kalabalıktan eser yok. Karanlık geçitlere itilen gözyaşları etrafta kol gezmekte...

Varlığı yavan bir yalnızlık, yokluğu can sıkıran bir gürültü doğuran yaşlar birbiri ardınca süzülmekte. Bir ömür boyu sessizliğe sürülmüş kahır kokan yaşlar... Ve damla damla alevleri püskürten biri ihtiyar, ikisi yetişkin, üçü çocuk için dökülen yaşlar. Hem derin bir sukut hem kupkuru bir düş olan yaşlar...

Gece, içi koyu lacivertlerle döşenmiş yamaçlarda belirmeye başlamış. Bir ihtiyar, iki yetişkin ve üç çocuk başlarını aynı yastığa bırakmışlar uzunca bir süre önce. Hepsini birden ilk başlarda ihtiyarın

horultusunu dinlemiş, çok geçmeden direnememiş, zayıf düşmüş bedenlerini uykunun sıcak kollarına bırakmışlar.

Bilekleri anca çay bardağının beli kadar ince bir el küçük yavruları dürtmüş. Çarşaf lar katlanmış. Bir yandan da gözüyle, kızarmakta olan ekmekleri kontrol ediyormuş. İki yetişkin, her gün olduğu gibi sabahın erken saatlerinde başlamışlar güne. Onlar hızlı ama sessiz adımlarla günün tatlı yorgunluklarına hazırlık yapıdursun; üç çocuk, üstlerinde uçuşan kalın tozları umursamadan umutla besledikleri düşlerine gömülü yormuş. Akşamki nefesleri daraltıcı is, bir nebze olsun azalmış. Ve bir ihtiyar... Soğuk ama derin anılarını önüne katmış yuvarlanırken, bir an olsun kırpmamış gözünü gece. Bir gün, bir gece değilmiş ihtiyarın ki. Her gün, her gece, dimdik durmuş ve o günün bu gün olacağı umuduyla gözlerini göğe dikmiş. O gün, diye iç geçirmiş. İhtiyar, kendisine çok da uzak olmayan o sonun geleceği günü yazmış. O anı çizmiş bembeyaz sayfalara. Defalarca karalamış hayat defterindeki satırları. Defalarca sil baştan yazmış, sayfalar böylece uzayıp gitmiş. Bir daha geri dönmüyormuş mazideki sayfalara. En sonunda elinde kocaman kapkara bir defter kalmış. İki yetişkin, hatta üç çocuk, bunu sezmekte gecikmemiş. Ne de olsa buhranlarıyla ve kederleriyle paylaştıkları bu oda hepsininmiş. Acıyla yumulan gözler, gökyüzünden çoktan kopup gitmiş ayın parlaklığına bürünmüş. Pembe dudaklardan hafif bir tebessüm gelip geçmiş.

Yağmur bardaktan boşanırcasına yağıyor, yağarken de çatılara vurarak bir devin midesinde çıkan gurultulara benzer sesler çıkartıyormuş. Ev sakinleri düştü düşecek bir camın önündeymiş. İki yetişkin, üç de çocuk... Pervazın kenarında duran kırık sehpanın üzerindeki bardaklardan bir tanesi eksik. Diğerleri olduğu gibi yerinde. Bakışlar yine cama, durmadan belirip kaybolan hayallere kaymış. Cama vuran su damlacıkları usul usul fisıldaşmaya başlamış. Şimdi, müthiş bir opera ziyafeti... İnce iniltiyle sesi duyuluyormuş yağmur damlalarının. Opera sanatçısı can alıcı noktaya gelmiş, çıkabileceği en görkemli yerde biraz durmuş. Ev sakinleri sahneden gözünü bir an olsun ayırmıyormuş, anın tadını çıkarıyormuş. El ele veren ilgi dolu bakışlar, bir opera sanatçısına bir tizleşen sesin dalgalarıyla dans eden yağmur damlalarına yöneliyormuş. Gök gürültüsü, sağanak... İyice kaplamış her yanı, düşmanına basın yapmaya hazırlanan askerler gibi yağmur damlaları... Üç zavallı çocuk,

iki yetişkinin sahiller boyu uzanan koynuna sığınmış. Sahne, göz alan ışıkların altında, tüm zarafetiyle gösteriyi tamamlamaya hazırlanan opera sanatçısına doğru eğilmiş. Damlacıklar birbirleriyle fısıldaşmayı kesmişler. Cam, büyük bir gürültüyle parçalanmış ve oracıkta tuzla buz olmuş. Ev sakinleri, cam parçalarının arasından sızan kanı temizlemeye koyulmuşlar. Çocuklar kapıdan fırlamış ve tanımadıkları sokaklara doğru hızlıca koşmuşlar. Nefesleri göğüslerine sığmadan koşarken ihtiyarı ve yastığının altında sakladığı kara defterini düşünmüşler. Dışarıda üzerlerine hücum eden sert yağmur darbeleriyle gözyaşları karışmış üç çocuğun, birdenbire yok olmuş. Çünkü her doğan pınar, efsaneleştiği sıcak iklimlerde barınır orada gözetilirmiş.

Baba, annenin ince bileğinin taşıyamadığı altın saate uzanmış.

- Bu saate kaldıkları olmazdı, polise haber versek mi, ne dersin?

Anne, parmaklarıyla yüzüne dokunmuş, düşünüyormuş gibi bir hali varmış:

- Haklı olabilirsin Kamil ama her zaman olduğu gibi, önünde sonunda döneceklerdir. Telaş etmeye lüzum yok.

- Hayır, hayır. Bu seferki başka, bambaşka. Son zamanlarda hiçbir şey yolunda gitmiyor zaten, Kim bilir hangi cehenneme gittiler!

- Sakinleş biraz, çocuk onlar. Büyüdüler, küçük de değiller. Yine bulmuşlardır gidecek bir yer.

- Kastettiğin yer orasıysa Ayşegül...

Baba bir şeyler arıyormuş gibi uzun uzun karısının yüzüne baktı. Sessizliği anne bozdu:

- Sen onlara oraya gitmeyi yasakladığı andan beri... Ne bileyim, bazen akılları eriyormuş gibi büyük laflar ediyorsun onlara. Merak edip iki soru sordular diye yasak konulur muymuş canım şuncacık çocuklara!

- Sen karışma o işe, senin bilmediğin benim orada onlara zararlı gördüğüm bir şeyler var elbet.

Anlamsız kaçamak bakışlar kol gezmiş etrafta. Konuşmaya çekinmiş her iki taraf da. Anne, " Çok, ama çok güzel bir hayatımız olacaktı. Bahara uzanan pencereleriyle yeşili buram buram ilkle-
rimizde hissedeceğimiz küçük bir evde bakabilirdik çocuklarımıza.

Minik bir odada mutluluğu aramayı denemek de bizim elimizdeydi. Oysa biz..." demek istemiş. Baba, "Elimde avucumda ne varsa yitirdim ben. Sanki ufalanmış keskin cam parçacıklarının arasından akıp giden kan gibiydi hayatım, saadetim." diyecek olmuş ama susmuş. İkisinin de hiçbir şey söyleyecek takati kalmamış. Durdurulamayan, dişli iki çarkın arasında eziliyor gibiymişler. Durup birbirlerine bakacak, birbirlerini anlayacak vakit bile bulamamışlar. Gözlerini kaçırmışlar içlerindeki boşlukta yankılanan sorulardan. İki yetişkin, pencerenin kenarında duran ahşap oymalı güzel sehpanın üzerindeki çaylarına uzanmışlar. Bu kez, üç çocuk ve bir ihtiyar yanlarında yokmuş. İki kişilik yalnızlığı paylaşmanın talihsizliği üzerinde fikir birliği sağlamışlar.

Baba karanlığa gömülen güneşin tekrar yükselip etrafı aydınlatmasını beklemeden yola koyulmuş. Üç minik yavrusunun yanaklarına birer buse kondurmayı unutmamış. Küçük evinin bulunduğu sokağı geçerken arkasına dönüp bakmış. Kravatını özenle iliklenen ceketine çeki düzen vermiş ve derin bir oh çekmiş. Dün geceden beriki kâbuslardan kalan umutsuzlukları atıvermiş üstünden. Bardağına taşan çayın damağında bıraktığı isli tadı hissetmiş mutlulukla. Birkaç kez yutkunmuş, öksürmüştü. Soğuk, ütüsüz pantolonunun altından ilişip bedenini sarınca ürpermiş. Olduğu yerde zayıf darbelerle cüsseyi yoklayan yürek, kanın uğrak yerlerine doğru yol almış. Özgür namelerle söylenen bir türküde mola vermiş, kelimelerin düğümlendiği dar bir sokakta durmuş en sonunda. İnce bilekli annenin ördüğü atkısına sokulmuş. Şimdi onu okuması için bekleyen kara defteri düşünmüş. Yıkıntılarla dolu sokağı dönmüş ve ayakkabıcı dükkânına yönelmiş. Caddeleri geçmiş, erken saatlerde dükkânını açmış esnaflarla selamlaşmış. Silik harflerle "Ayakkabıcı Salih Usta" yazan tabelayı okumuş. Bu tabelayı her gelişinde okurmuş. Çünkü hafta sonları gezmek için üç çocuğunu buraya getirdiğinde onların bu tabelayı ağır ağır okuyuşlarını anımsarmış.

Bir ihtiyar kapının önünde dikilen bir yetişkine seslenmiş:

- Kamil, evladım dikilip durmasana kışın ayazında. Giriver içeri hemen. Bak çayı yeni demledim. Kara defter de nazlanıp duruyor, sen gelmeden açılmıyor.

İkisi beraber katıla katıla gülmüşler ıslık çalan dumanlara aldırmadan. Yetişkin gülmeyi bırakınca ihtiyarın ellerini kavramış sıkı sıkı:

- Ah Salih Baba! Ne enteresan kâbuslar gördüm bir bilsen. Sen varsın, bu hayatta bizden çok şey görmüş geçirmiş şu kara defter var. Minik tosuncuklarıma neler oluyordu, sen koru Allah'ım! Dur sana anlatacağım, bir dinle beni hele Salih Babam. Ah, nereden başlasam? Çocuklarım, benim Ayşegül'üm yok mu, o da...

Heyecanla nefes dahi almadan gördüklerini anlatmaya başlamış baba. Sakinleştirmeyi başarabilmiş en sonunda koca adamı ihtiyar:

- Tamam, oğlum, dur bir sakinleş. Hayırlara vesile olur inşallah.

- Hay Allah, bugün kara defteri okumayacak mıydık Baba?

İhtiyar oturduğu koltuktan doğrulmuş ve çayları tazelemiş. Yaptığı şeye öyle kendini vermiş ki yetişkin, onun kendisini unuttuğunu düşünmeye başlamış. İki çocuklu işsiz bir baba olmanın verdiği acizliğin pençesinden kurtulmasına vesile olmuş Salih Baba. Çocuklarını kendisi gibi sahiplenen bu ihtiyarın yanında çalıştığı zamanlarda, en çok da sabırlı olmayı öğrenmiş ondan. İhtiyar, kara defteri yüksekte duran bir rafa kaldırmış ve yavaşça koltuğunu oturmış.

- Kamil evladım, bu kara defterin içinde ne yazdığını hiç merak etmedin mi ki bir kez olsun eline alıp bakmadın. Açıp okuduğunu hiç görmedim.

Beklemediği bir soruyla karşılaşmış olacak ki baba gözlerini kırpmıştırmış.

- Ben bu dükkâna adımımı attığım andan beri senden bir şeyler öğreniyorum Baba, dertlerimi sıkıntılarımı sana açıyorum, seninle paylaşıyorum. Sen de bana Allah razı olsun, dertlerimi silip süpürecek hadiseler, hikâyeler okuyor, yaralarım su serpiyorsun. Bu defterden okuduğun şeylerden ne çok ders çıkarttım, her biriyle tikanmış yerde bir çıkış yolu buldum. Ama ne yalan söyleyeyim, açıp okuma ihtiyacı hissetmedim.

Salih Baba, genç adam cümlelerini bitirene kadar sakince başını sallamış. Bu durum genç adam yorulana dek devam etmiş.

- Evet, evet evladım. Yarı uyku yarı uyanıklık halinde gördüğün hayallerden anladığım kadarıyla bu defteri bizzat kendin okuma vaktin gelmiş de geçiyor. Haydi, daha fazla geç kalma evladım. Haydi, aliver bakayım şu defteri.

Genç Baba, Salih Babasının dediğini yapmış. Demini almış koyu

çayın rengi cam parçacıklarının ardından sızan kanı andırıyormuş. Birden, içinde üç yavrusunu görmek arzusu uyanmış. Telaşlı ama emin bakışlarla etrafı süzmüş. İhtiyar, az evvel oturduğu koltukta yokmuş. İnanılır gibi değilmiş. Salih Baba en az kendisi kadar gerçekmiş. Artık neyin hayal neyin gerçek olduğunu karıştırır olmuş. Kendine gelebilmek için farklı şeyler düşünmeyi denemiş. Ama olmamış. Hayır, ortalıkta Salih Baba'nın varlığına dair hiçbir iz bulamamış. Bir koşu dışarı çıkmış ve ayakkabıcı dükkânının üzerinde asılı duran tabelaya bakmış. "İşte tam da burada, her gün onu gördüğüm yerde." demiş. Gözleri büyümüş, çevresini saran terslikleri sezmekte gecikmemiş. Tabelanın üzerinde yalnızca silik birkaç harf varmış. Acımasız bir rüzgârı beklemeden tepeden tırnağa ürpermiş. Kasları kaskatı kesilmiş, oracıkta yığılıp kalmaktan korkmuş. Toparlanmaya çalışmış. Sendeleyerek zar zor kendini dükkânın içine atmış. Kara defter orada, iki ince belli çay bardağının kenarında duruyormuş. Aceleyle açmış. Sıcaklığını çoktan yitirmiş çaylar sabırsızlanmış. İki ağır kapağın altındaki kara defterin içi bomboşmuş. Bir satır yazı dahi yokmuş. Karıştırmış, aramış, tekrar tekrar sallayıp durmuş defteri. Ama nafi! Bu defter boş, bomboşmuş. Oysa ihtiyarın anlattığı hikâyeler hala en ufak ayrıntısına kadar hatırlıydı.

Yetişkin adam, defteri almış, Ayşegül'ün onun için ördüğü atkıya sarmış. Gözlerinin buğusuna aldırış etmeden " Neyse ki bu gerçek, hem de bundan adımın 'Kemal' olduğu kadar eminim." demiş.

Yıldız Olmak

Zehranur Beyza Akbalık

İstanbul – Fatih Kız Anadolu İmam Hatip Lisesi

Kız, siyah kapşonunu çekti ve yürümeye devam etti karanlık, sessiz, kimsesiz sokakta. Kulaklığını taktı, müziğin sesini azalttı , beton yere her damladığında yağmur damlalarının sesini daha net hissetmek amacıyla. önüne bakarak, elleri cebinde sessizce yürüyordu. Bakıyordu ama görmüyordu hiçbir şey. Ölü gibi bakıyordu , gözünü bile kırpmadan. Belki de kırpacak gücü olmadığından gözlerinin dakikalarca açık kalması.

Garip, korkmuyordu da. Artık hiçbir şey hissetmiyor muydu gerçekten? Belki de ölü gibi değil de ölüydü sadece. Bilmiyordu ki hiçbir şeyi. Hoş, bilmek de isemiyordu zaten. Bilse ne değişecekti? Zihnindeki bu kaosun acısı daha da artacaktı sadece. En son ne zaman uyuduğunu da hatıramıyordu. Yatıyordu, gözlerini kapatıyordu ama asla uykuya dalamıyordu. Yorgundu, halsizdi fakat uyuyamıyordu.

Yürüdü kız, saatlerce, durmadan, duramadan. Bacaklarında kalan son gücü buna harcadı. Boş boş yürümeye. Belki de tek ihtiyacı olan buydu. Tek istediği... Bir sahil kenarına götürdü onu korkak adımları, yıkık dökük, kimsenin uğramadığı tenezzül bile etmediği, yalnızlığın, çaresizliğin, korkunun buram buram koktuğu sokaklardan sıyrıldığında.

Denizden esen sert rüzgar hırçınca çarpıyordu yüzüne. Sanki onu ezip geçmek, devirmek, parçalara ayırmak istercesine sert ve acımasız. Ama inadına dimdik durdu kız denizin karşısında. Bugüne kadar başına gelen hiçbir felaketin karşısında duramamıştı böyle.

Bari bura durmalıydı. Sadece kendini iyi hissetmek için denedi. Söyledikleri kadar korkak ve güçsüz olamazdı, değil mi?

Ah, hayır. Elbette öyleydi. Artık tüm gücünü kaybetmiş bacakları daha fazla taşıyamazdı aciz bedenini. Rüzgarın etkisiyle yere çakıldı. Bir küfür savurdu boşluğa. Elini sertçe yere vurdu ve dayanamadı. Sonunda azad etti pınarlarına güçlkle tutunan göz yaşlarını. Yine başaramamıştı işte. Yine korkaktı, güçsüzdü, yalnızdı. Ağladı, sadece ağladı. Zaten elinden pek de bir şey gelmezdi. Sonuçta aptalın tekiydi. Herkes ondan nefret etmekte haklıydı. O, ezikti ve hep öyle kalacaktı.

Bundan tam bir yıl önce, hayatı için mükemmel diyemezdi ama nefes alabiliyordu. Hayatının mahvolacağını, ölüme kendi eliyle gideceğini nereden bilebilirdi ki?

Öncelikle babası, ona hiç güvenmiyordu da artık. Gerçi ne zaman güvenmişti ki? Ona yalan söylemişti, evet. Fakat doğruyu söylese de inanmazdı. Kızardı. Yine kızdı. Babası hep kızmıştı. Kendini bildi bileli babasının sevgisine ihtiyacı vardı. Gidip başkalarına sığındı. Ya da sığınmaya çalıştı. Sığınabilir sandı. Babası daha çok kızdı. Ondanda daha çok uzaklaştı. O uzaklaştıkça kız onu babasıymış gibi sevebilecek birini aradı. Küçük kız çocukları gibi onun da bir kahramanı olsun istedi. Babası yine kızdı. Bağırđı, çağırđı. Asla onu dinlemedi, anlamaya çalışmadı. En sonunda tamamen uzaklaştı kızdan. Onu acıttı, kırdı, düşürdü. Çok fazla ağladı, ağlamayı unutacak kadar.

Sonra kalbindeki o koca boşluğu kapatmaya çalıştı. Artık arkadaşları vardı onu düşünen, hep yanında olacak dostları. Sonra günün birinde hepsi teker teker hiçbir şey demeden gitti. Ne olduğuna anlam verememişti kız. Ne olmuştu? Onlara alışmıştı. Onlar ailesi olmuştu. Ya da o öyle zannediyordu. Yoklardı artık. Ne yapmıştı ki o? Neden gitmişlerdi?

Aylarca yalnız kaldı kız. Ayrıca çok küçüktü o. Bu yüzden kalbi de küçüktü, öyle değil mi? Peki küçük kalbi nasıl dayanacaktı buna?

İyice kendi halinde yaşamaya başladı. Güvenmek istedi, ama güvenemedi kimseye. Korkuyordu artık, çok korkuyordu. Bir kez daha incinmekten ölesiyeye korkuyordu. Kendi iç dünyasını yarattı. Ailesi ondan tamamen uzaklaşmıştı. Artık yemek bile yemiyordu. Çok fazla kilo kaybetmişti. Sık sık sinir krizileri geçirmeye başladı. Tam anlamıyla yapayalnızdı. Artık ailesiyle de yaşamıyordu. Ondanda nefret

ediyorlardı zaten. Nasl yaşayabilirdi ki? Kimsesi yoktu. Karanlıktan ve yalnızlıktan çok korkardı. Ama korkularıyla yaşamaya alışmıştı. Çünkü onu terk etmeyen tek şey korkularıydı.

Geceleri uyuyamıyordu. Her gözünü kapattığında ensesinde yalnızlığın nefesini hissediyordu. Beş parasızdı. Elinde kalan tek şeyin duyguları olduğunu düşünüyordu. Ta ki sinir krizleri artana kadar. Artık ağlamıyordu bile. O kadar yorgundu ki. Öylesine güçsüzdü ki. Bütün gün sadece yatağında oturuyor ve müzik dinliyordu. İçinde kopan fırtına her boğazına tırmanıp, genzinden haykırışlarla çıkana dek sesizce otururdu.

Birkaç ay daha geçti üzerinden. Ölüm gibi birkaç ay daha... Sonra farketti ki, artık hisleri de terketmişti onu. Hiçbir şey hissedemiyordu. Ölü gibiydi. Ruhsuzdu. Sanki birisi ruhuna pipet tamış ve onu içine çekiyor gibiydi. Ne üzülebiliyor, ne de mutlu olabiliyordu. Zaten mutlu olacak sebebi yoktu, ama ne bir kırgınlık ne de bir acı hissedebiliyordu. Hissizliğinde kayboluyordu.

Üzerine atılan iftiraların, yediği dayaların, uğradığı tacizlerin, yaşadığı zorbalıkların haddi hesabı yoktu. Sürekli geçiştirmeye çalıştı. "Boşver." dedi kendine. "Geçer." dedi. "Bir gün biter." dedi. Bu uçsuz karanlığın içinde minicik, gerçekten çok küçük bir ışık aradı. Aylar geçti. O minik beyaz ışıktan da vazgeçti. Siyah da olsa olurdu. Görünmese de olurdu. Orada olduğunu bilse, hissetse yeterdi. İçinde ufacık bir umut yeşermesine sebep olabilirdi. Ama ne yazık ki yine kendini kandırdı.

Uykusuzluk, ruhundaki açlık, ağrıyan gözleri, yere düştüğünde acıyan avuç içleri, soğuktan titreyen dudakları, her bir köşesinde yara izi olan yorgun bedeni... Her şey, ama her şey o kadar yoruyordu ki onu. Olanları sindirmeyi bırak, kendine anlatacak hali bile yoktu.

Zorlukla kalktı ayağa. Elinin tersiyle sildi yaşlarını. Dişleri arasından tıslayarak sertçe uyardı kendini. "Ağlama!" dedi birçok kez. "Ağlamaktan yorulmadın mı?" Yüzünü okşayan saçlarını omzunun arkasına attı. Ama kendine ağlama derken bile gözyaşları yerçeki-mine ihanet etmek istemezcesine dolu dolu akıyordu. Hırsla, sinirle, ellerini yumruk yapmış denize kinle bakıyordu kız. Denize karşı nefretine anlam veremese de tüm hırsını ondan almak istedi.

Son kez sildi yaşlarını. Ve haykırarak, ağlayarak bağırды siyah dalgalı denize. "Eğer..." dedi. Yutkundu bir kez. Omzunun üzerinden

caddeye baktı. Bu saatte bile cıvıl cıvıldı. Sahiden, saat kaçtı ki? Önüne döndü ve tekrar; “Eğer, yolda bir kişi, tek bir kişi bana gülümserse o minik siyah ışığın varlığına hala inanabilirim. Ve bu hayata bir şans daha veririm. Yemin ederim, tek bir kişi.”

Caddeye döndü ve yakınlarda bildiği en yüksek binaya doğru yürümeye başladı. Karşısına çıkan her insanın yüzüne baktı. Çoğu sarhoştı, umursamadılar bile. Ona bakanlardan bazıları ise pis bir sırıtışla süzüyordu onu. Ama pes etmedi. Adımlarını yavaşlattı. Daha fazla kişinin yüzüne baktı, hatta unuttuğu gülümsemeyi sundu bazılarına. Çok tuhaf hissetmişti. Uzun zaman sonra ilk defa gülümsedi. Ama hiçbiri ona karşılık vermedi.

Binaya gelince içeri girdi. Merdivenleri tırmandı ağır ağır. Hala ümitlenmiş olmasına şaşırıdı. Aptaldı işte.

Binanın çatısına çıkınca soğuk rüzgar tekrar vurdu kuru tenine. En uca kadar yürüdü yavaş yavaş. Gecenin karanlığında yıldızları kaybeden ışıklı şehre baktı. Galiba artık ağlamıyordu. Yüzünü gökyüzüne çevirdi. On yedi yıllık küçücük hayatı geçti gözlerinin önünden, klişe bir şekilde. İçinde yeşeren ufacık bir umut aradı. Gerçekten korkuyordu ölmekten, yok olmaktan. Ama yaşasa ne olacaktı? Yaşayabiliyor muydu ki? Bu muydu yaşamak? Öyle ise hiçbir anlamı yoktu. Ölüm yaşadıklarından daha çok acıtamazdı.

Arkasını döndü. Ellerini iki yana açtı. Uzun zamandır uyku yüzü görmemiş yorgun gözlerini berrak, bembeyaz dolunaya dikti. Nefes alıp verişini yavaşladı. İstemsizce aya gülümsedi bile. “Ben bir yıldız olacağım.” diye fısıldadı. “Ben bir yıldız olacağım, görünmeyen yıldızlardan olacağım.”

Ve kendini gecenin karanlık kollarına bıraktı. Bir yıldız oldu o da. Diğerleri gibi.

Ne Olacak Bir Ağaçtan

Maşite Danışmaz

Balıkesir – Şule Yüksel Şenler Kız Anadolu İmam Hatip Lisesi

Nefes alamıyorum, sudan çıkmış balık misali, uzayda oksiyeni bitmiş astronot misali, can çekişiyorum. Boğazımda bir yumru oluşmuş, gözlerim kapanıyor. Ölecek miyim? Sahi ölmek böyle bir şey mi? Vücudumu inceliyorum, vücudumda her hangi bir sorun da yok, yaralanmamışım. Boğuluyor olmalıyım. Hâlâ dünyada olduğumu var sayıyorum, o zaman beni boğan, nefes almamı imkansız kılan bu şey de ne?

Böyle böyle düşüncelerimle boğuşurken, bir ses duydum. Cam fanustan çıkıyormuş gibi gelen ses; “Burada biri var ölmek üzere” dedi, bir kaç saniye sonra yanılmadığımı anladım; tam karşımda duran adam astronotların taktığı tüplerden takmıştı. Şaşkınlıkla baktım adama.aynı şaşkınlığı karşımda ki de yaşıyordu. “fakir de görünmüyor ki şaşkınım doğrusu” dedi, ne zaman geldiğini dahi anlamadığım bir başka adam. Aynı zamanda taktığı o şeyden benim başıma da geçirdi. Adam onu taktığında derin bir nefes aldım. Sanki yıllardır akciğerlerime hava gitmemiş gibiydi, güzel hissettirmişti yeniden hava alabilmek. Zar zor bulduğum sesimle konuştum “neler oluyor herkes neden bu tüpleri takıyor?” bu sorum üzerine az önce bana hayret adamın hayreti ikiye katlandı “ anlamak çok güç doğrusu, abi acaba bu adam deli olabilir mi?” sinirlenmiştim. o kim oluyordu da benim gibi bir adama deli kelimesini yakıştırabiliyordu.? Adama en sinirli bakışlarımı sundum ve sert bir tepki vermeye hazırlandım ancak daha ben ağzımı bile açanadan, diğer adam söze

girdi “bu tüpler her yerde satılmıyor sonuçta hesap edememiştir tüpünün biticeğini “ başımı olumsuz anlamda salladım. Böyle yaparak nihayet dikkatleri üzerime çekebilmişim “kaçırıldım mı siz uzaylı falan mısınız? Burası dünya değil mi?” diyerek sorularımı peş peşe sıraladım.

“kesin deli bu” diye kendi kendine söylenen adam abi dediği kişi tarafından susturuldu. “ peşin hüküm verme Serdar adamın deliye benzer bir hali yok” en azından birisi fark edebilmişti deli olmadığını “tabi ki deli değilim. Benim gibi bir adama deliliği yakıştırmanızı hakaret sayarım” dedim ama bu sözlerim, havaya karışıp buhar oldu sanki, iki adamda duymadı ya da duymazdan geldi

Serdar bıkkın bir ifade takınarak kolumun altına girdi. Bir açıklama yapmadan beni öylece götüremezdi. Neyse ki fazla bekletmeden bi açıklama yaptı, her ne kadar bu açıklaması bana olmasa da “fazlasıyla yardım sever bir abiye sahip olduğumdan eve götürelim diye tutturacağını biliyorum ve susup sana uymayı tercih ediyorum. Nasıl olsa anneme sen hesap verirsin” İtiraz etmek istedim ama durumun garipliği itiraz etmeme engel oldu ve birlikte yol aldık

Bir süre yürüdüktan sonra göktelen tarzı bir apartman dairesine girdik. İçeri girer girmez iki adam da tüpleri çıkardığından bende çıkardım ve arkalarında durdum. Eş zamanlı olarak karşımıza anneleri olduğunu düşündüğüm, orta yaşlarda bir kadın çıktı “arkadaşının geleceğini neden önceden haber vermiyorsun oğlum” diyen kadının kulağına Serdar’ın bir şeyler fısıldaması sonucu kadın’ın yüz ifadesi birden değişti az önceki sevecen kadın gitmiş, yerine korkutucu bir kadın gelmişti. “Oksijeni bol buldun sanki, gene sokaktan adam toplamış şuna bak, geri götür şu adamı Serhat” Serhat başını olumsuz anlamda salladı “yalnızca biraz kalsın anne sonra göndericem zaten” dedi. İçimden kızmak, “siz benim kim olduğumu biliyor musunuz?” demek geliyordu ama neler olduğunu öğrenene kadar sesimi çıkarmama kararı aldığımdan kendimi tuttum. Kadın “uzun sürmesin” dedi ve önümüzden çekildi

Geçmem için gösterdikleri odaya girdim ve bir köşeye sindim. İki adam da karşıma oturdular. Serhat nefes almadan konuşmaya başladı “bilmemen çok garip ama madem bilmiyorsun açıklama yapıcım insanların yaptıkları yüzünden kaynaklanan bir sorun sonucu havada çok az oksijen kaldı ve bizler parayla oksijen almaya başladık. Bu tüpler olmadan nefes alamıyoruz. Aynı zamanda evlerimizde de

oksijen sistemleri yaptırıyoruz." konuşmasını bitirdiğinde derin bir nefes aldı ve "Ne demek istediğimi anladın mı?" diye sordu. Duyduklarım yüzünden bir süre yutkunamadım. Parayla alınan oksijen... öylesine saçma... öylesine korkunçtu ki... "bu nasıl mümkün olabilir? Ağaç dikselerdi oksijen sağlanırdı. Benimle eğleniyorsunuz öyle değil mi?" Serdar başını olumsuz anlamda salladı "seninle eğleniyor olmayı bizde isterdik ama vaziyet bu kimse ağaç dikmeye yanaşmıyor. Yıllarca insanlar "ne olacak bir ağaçtan" diyerek binlerce ağacı kestiler ve yerine yenileri asla gelmedi" içimden kahkaha atmak, bu saçmalık da ne diye haykırmak geliyordu. Ama hayır anlattıkları nefes alamamamı açıklıyordu.

Açıklıyordu da bu kabul edilebilir miydi ki? "hayır" dedim ve ekledim "bu mümkün değil" nihayetinde ard arda söylemeye başlamıştım cümlelerimi, tıpkı bir sayıklama gibi;" Onca dikilen ağaç vardı onlara ne oldu? Ağaçlandırma çalışması yapan insanlar peki? onlara ne oldu? Sizin aklınız alıyor mu? Bu... bu çok saçma"

"Erdoğan bey uyanın lütfen" diyen sesle gözlerimi açtım. Karşımda evin hizmetçisi Hande duruyordu, bunun bi kabus olduğunu anlamam birkaç dakikamı aldı. " bana bir su getir lütfen" dedim. Ve o gittikten sonra birkaç kez derin derin nefes aldım . o sıra hafızamda kendi hayatımdam hem de daha bir gün öncesinden görüntüler yer etti.

"Koskoca ormandan ne istiyorsunuz?" diye bağıırıyordu yaşlı adam. Sinirlerime hakim olmak oldukça güçlü benim için. İşime karışılması en nefret ettiğim şeydi. Bu yüzden ses tonuma dikkat etme gereği duymadım. "Sana ne amca seni ne ilgilendirir? Ben buranın orman olmasını istemiyorum şehirleştirecem burayı" yaşlı adam duygu yüklü gözlerini üzerime dikti "evladım temiz hava almak isteyen insanlar hep buraya gelirler, hem yeşillik güzellik demektir. Sen bu güzelliği yok etmek istiyorsun" öfkeyle soludum "amca işimi zorlaştırıyorsun bu civarda artık orman kalmıyacak köy yeri değil burası illa ağaç istiyorsan git bi köye yerleş" dedim ve adamı iteledim. Adam yaşlı olduğundan güç uygulamasam da yere düştü. "Buna nasıl izin verirler, buna iznin olmamalıydı" diye tekrarladı bir kaç kez. Gülümsedim ve duyamayacağı bir şekilde fısıldadım. "Zenginim amca ben istersem bu şehirde ağaç bırakmam"

Hande elinde bir bardak suyla geldiğinde, Yüzümden pişmanlığım okunuyordu. Kısacık bir rüya pişman etmişti beni.

Rüyamın gerçekleşmesi mümkün gözükme de hayatta imkansız diye bir şey yoktu sonuçta. Elinden suyu aldım, aceleyle içtim ve saatin kaç olduğuna dahi bakmadan ağaç yıkım işlemlerini idare ettiren çalışanımı aradım. Her seferinde tembihlediğimden ilk çalışında açtı telefonu “buyur patron dinliyorum” dedi ve sustu “işlemlerin hepsini iptal ettir ormana dokunmuyoruz”

Mut

Sevde Dilruba Ünyeli

İstanbul – Şehit Erol Olçok Kız Anadolu İmam Hatip Lisesi

Soğuk ve sert esen rüzgarın eşliğinde, solgun güneşle rengi bir ton daha açılan her zamanki gri güne açtı gözünü Mut. Gözünün önüne düşmüş bir tutam siyah dalgalı saç belli belirsiz bir el hareketiyle arkaya attı. Gözlerini ovuşturdu yumruk yaptığı elleriyle ve yavaşça doğruldu yattığı bankta. Uyurken üzerine örttüğü ve şimdi dizlerinde duran siyah ceketini giydi. Ceketinin kapüşonunu da alnına kadar çekti. Yastık olarak kullandığı iyice yıpranmış koyu gri çantasını sırtına taktı ve banktan kalkıp yürümeye başladı. Soluk yeşil çimenlere basarak yürüdü. Nereye gittiğini bilmiyordu. Sadece yürüyordu. Her gün olduğu gibi... Her zaman yaptığı gibi... Korna ve motor sesleri eşlik ediyordu ona bu yolculuğunda. Bir de tek suçu önüne çıkmak olan küçük gri taş... Siyah botunun ucuyla vurarak onu da sürüklüyordu gittiği bilinmeze. Hiçbir şey düşünmüyordu çünkü düşünecek hiçbir şey yoktu. Birbirinin aynı günleri yaşıyordu. Bir bankta uyanıyor, yürümeye başlıyor ve bir başka bankta uyuyordu. Tek fark yürüdüğü yollardı. Hepsı birbirine benzese de bu yollar hayatında “farklı” diyebileceği tek şeydi.

Yürüdü, yürüdü... Bir otobüs durağına gelinceye kadar durmadı. Siyah kıyafetleri, solgun yüzleri ve donuk bakışlarıyla otobüs bekleyen insanları gördü önce. Daha önce de görmüştü onları: Bu insanları ve otobüsü. Şu anda burada olmayan ama herkesin geleceğinden emin olduğu otobüsü... Çıkardığı ses ve gri, solgun görüntüsüyle bu dünyaya ait olduğunu kanıtlayan teneye yığınını...

Beklemeye karar verdi. İlk kez rutinini bozmaya, yürümek yerine durup beklemeye karar verdi. Botuyla vurarak durağa kadar getirdiği küçük taşı yerden aldı ve elinin içinde oynamaya başladı onunla. Çok geçmeden otobüs durağa geldi. Herkes gibi Mut da bindi otobüse ve arka tarafta, cam kenarında bir koltuğa oturdu. Kısa bir süre sonra da motorun uğultulu sesi eşliğinde uyumaya başladı.

Rüya ve gerçek birbirine karışıyordu. Otobüs durunca açılan gözleri tekerleklerin en ufak hareketinde tekrar kapanıyordu. Giderek daha da ağırlaşıyordu uykusu. Otobüsün hafif sarsıntısını hissetmiyor, motorun uğultulu sesini duymuyordu artık. Uykunun derinliklerine sığınmıştı ruhu. Siyah, renksiz uykunun derinliklerine...

Taşlı bozuk yolda ilerlemeye devam ediyordu otobüs. İnenler ve binenler... Sesler, zamandan hızlı geçip giden duraklar ve yollar... Ve son durak. Şoförün bile indiği son durak. Sessizlik. Bu sessizliğin içinde, avucundaki küçük gri taşla başı cama yaslı duran; gözünü alan sarı, parlak ışık yüzünden uyku ile uyanıklık arasında gidip gelen Mut var yalnızca. Ve Mut'un içinde de küçük bir savaş... Uyumak ya da uyanmak... Bir de hiç tanıdık gelmeyen sarı, parlak ışık... Bulanık bir zihin... Cepheler arası gitgeller... Yine de çok sürmediler.

Gözünü açtı Mut. Boş gözlerle dışarıya baktı. Yavaşça doğruldu. Çantasını aldı ve uyku sersemliği ile sendeleyerek indi otobüsten. Farklı bir yerdeydi. Daha önce hiç görmediği bir yerde... Sarı ışığı engellemek istercesine elini siper etti gözlerine. Zihnindeki bulanıklık yavaş yavaş dağılıyordu. Gözleri artık boş bakmıyordu. İnceliyordu dört bir yanı. Anlamaya başlıyordu. Sarı ışığın güneşten geldiğini anlıyordu artık. Ama bu her sabah gördüğü solgun ve soğuk güneş değildi. Aksine sıcaktı, parlaktı. Daha önce hiç duymadığı sesler duyuyordu. Motor seslerine hiç benzemeyen, mekanik olmayan sesler... Hava bile farklıydı. Farklı kokuyordu, farklı hissettiriyordu.

İçindeki garip hisle yürümeye başladı Mut. Çimenlerin bile parladığı, rüzgarın ılık estiği, daha önce hiç görmediği renklerle dolu bu yerde yürüyordu yavaş adımlarla. Sıcaklığı hissediyordu. Sanki tüm bedenini sarıyordu güneş. Bu güne kadar soğuk olduğunu hiç hissetmediği bedenini... Avucundaki taşı sıkı sıkıya tüm gücüyle. Taşın tırtıklı yüzeyi eline batıyordu. Midesinde kocaman bir düğüm vardı sanki. Yabancıydı bu yere. Renkli dünyadaki tek siyah noktaydı. Küçük olmasına rağmen tüm dikkati üzerine çeken, bütün güzellikleri yerle

bir eden siyah bir nokta...

Çekingen adımlarla yürürken durdu birden siyah nokta. Durdu birden Mut. Onu durduran önündeki bir grup çocuktü. Daldığı düşüncelelerden çıkararı ise o çocukların sesleri... Çığlık gibi bir ses çıkarıyordu çocuklar. İçerisinde korku ya da öfke olmayan bir çığlık gibiydi bu ses. Hatta Mut'un bildiği hiçbir duygu yoktu bu çığlığın içinde. Nefret yoktu, acı yoktu, yalnızlık yoktu... "Neşe" dedi birden Mut. Kendisi gibi sokaklarda yaşayan deli bir ihtiyarın söylediği tek kelimeydi bu. Nereye koyacağını bilmediği, anlam veremediği küçük bir yapboz parçasıydı. İşte şimdi bulmuştu koymasu gereken yeri. "Neşe" dedi tekrar. Gözleri çocukların birbirlerine attıkları kırmızı yuvarlak objede, akli ise çok uzaklardaydı. Çocukluğundaydı. Hiç sahip olmadığı evinde, hiç sahip olmadığı ailesinde, olmayan anıların arasındaydı. Soğuk sokaklar ve banklardan başka hiçbir şeyin olmadığı çocukluğunda... Olmayanları birleştirerek kurmuştu bu anıları. Zihnindeydi tüm bunlar. Eskiden korktuğunda sığındığı tek yerdi bu anılar. Ama çok eskidendi o ziyaretler. Çok çok eskiden...

Bir çocuğun sesiyle sıyrıldı tüm düşüncelerden. "Atsana!" diyor du çocuk. "Topu atsana!" dedi tekrar. Parmağıyla Mut'un ayaklarını gösteriyordu. Başını eğip çocuğun gösterdiği yere baktı Mut. Gözlerini üzerinden ne zaman ayırdığını bilmediği kırmızı objeyi gördü. "Top" dedi sadece kendisinin duyabileceği bir sesle. Sağ ayağıyla hafifçe dokundu ona. Çocuğa doğru gidişini izledi. Çocuk yavaşça gelen topu ayağıyla durdurdu ve "Senin adın ne?" diye sordu Mut'a. "Mut" dedi sadece küçük siyah nokta. Mimiksiz bir yüz ve soğuk gözlerle bakıyordu. "Mutluluk gibi." dedi çocuklardan biri. "Umut gibi." diye ekledi bir diğeri. Etrafını sarmışlardı Mut'un. Gülüyorlardı. Neşe oradaydı. Onu hissediyordu Mut. Çocukların kocaman açılmış meraklı gözlerinde onu görüyordu. Midesindeki düğümün tüm vücudunu sardığını, toprağı delip güneşe ulaşmaya çalışan bir tohum gibi derisini zorladığını hissediyordu. Hissettiği bir diğeri şey ise küçük sıcak ellerdi.

Kollarından tutmuş bir apartmanın merdivenine doğru götürüyorlardı Mut'u. Daha tepki veremedi oturdu merdivene. Her çocuk başka bir soru soruyordu. Bir anda kalktı ayağa Mut. Ellerini cebine sokup yürümeye başladı. Çocuklardan biri "Yine gel!" diye seslendi arkasından. Mut ise "Sen bir yabancısun. Sadece küçük siyah bir noktasın. Buraya ait değilsin." diyordu kendi kendine. Bir elinde küçük

gri taş vardı. Diğer elini ise karnının üzerinde gezdiriyordu. Midesindeki direnişi dindirmek istiyordu.

Saatlerce yürüdü. Yol yerini denize bırakıncaya kadar devam etti yürümeye. Güneş yavaş yavaş batıyordu. Gökyüzü sıcak bir renge; Mut'un adını dahi bilmediği, gözünü alamadığı bir renge boyanmıştı. Deniz altın sarısı yansımalar eşliğinde salınıyordu. Tüm bu güzellikler Mut'un gözlerine yansiyordu. Orada öylece durdu ve dalgaların sesini dinledi Mut. Rüzgarı ve huzuru dinledi orada. İçindeki düğümün daha da büyüdüğünü; tüm organlarını, damarlarını, kısacası vücudunun tamamını sardığını hissediyordu. Rahatlamayı umarak ceketini çıkardı. Kollarından tutup beline bağladı. Gri taşını da ceketinin cebine koydu.

Yürümeye başladı tekrar. Ayaklarının götürdüğü yere gidiyordu. "Neşe"yi bulduğu sokağa geldiğinde durdu ayakları. Mut oradan uzaklaşmak istese de yapamadı. Çocukları izlerken buldu kendini birdenbire. Kocaman bir ağacın önünde toplanmışlardı. Ağacın dallarından birine bakıyor ve hep bir ağızdan konuşuyorlardı. İlk bakışta anlamadı Mut ne olduğunu. Sonra fark etti ağacın dallarına takılmış kırmızı topu. Yavaşça yaklaştı çocuklara doğru. Onu ilk fark eden çocuk "Mut geldi!" diye bağırdı. Tüm gözler bir anda Mut'a çevrildi. "Topumuz ağaçta kaldı. Sen hepimizden uzunsun. Onu alabilir misin?" dedi başka bir çocuk. Diğer çocuklar da onayladılar hep bir ağızdan söylenen cümlelerle. İki yana ayrıldılar. Mut ve ağaç karşı karşıya kaldı böylelikle. Önce ağaca ardından da dallarının arasında kalan kırmızı topa baktı Mut. İyice yaklaştı. Tırmanmayı denedi ama başaramadı. Birkaç denemenin ardından vazgeçti tırmanmaktan. Ağacın dallarına doğru zıplamaya başladı. "Daha yükseğe zıpla. Daha yükseğe..." diye bağıırıyordu çocuklar. Üçüncü denemesinde parmak uçlarında hissetti ağacın yapraklarını. Topun düşmesi için ise yeterli değildi bu dokunuş. Yorulmaya başlamıştı artık. Birkaç denemenin daha başarısız olmasıyla vazgeçti zıplamaktan. Ağaçtan uzaklaşmak için bir adım attığında "Bir kez daha dene! Lütfen!" diye yalvarmaya başladı çocuklar. Kocaman açılmıştı gözleri. Dudakları hafifçe kıvrılmıştı. Mut'u ikna etmeleri için birkaç saniye göz göze gelmeleri yeterli oldu. Mut ağaca doğru döndü tekrar. Tüm gücünü topladı ve zıpladı. Bu sefer topun plastik yüzeyini hissetti parmaklarının ucunda. Beline bağladığı siyah ceketini çözülüp yere düştü. Topun yere çarpışıyla çıkan sesi çocukların neşeli çığlıkları bastırdı. Çocuklarla

birlikte Mut da gülüyordu. Hayatında ilk kez böyle hissediyordu, ilk kez gülüyordu. İçindeki düğümün çözüldüğünü ve küçük bir fidan gibi çiçek açtığını hissetti. "Ben siyah bir noktayım ve buraya aidim. Hiçbir güzelliği bozmuyorum. Ben de güzelliklerin bir parçasıyım." dedi kendi kendine.

Her şey bulanıklaşmaya başladı birden. Neşeli çocuk seslerine mekanik motor sesleri karışıyordu. Tüm dünya sallanıyordu sanki. Neler olduğunu anlayamadı Mut. Gözlerini sınıksız kapattı ve açtığında uyanmıştı. Otobüste oturuyordu. Bir durakta durmuştu teneke yığını. Hemen kalktı ayağa. Kapı kapanmak üzereyken indi otobüsten. Garip bir his vardı içinde. Bir deniz vardı. Gün batımı vardı. Çocuklar ve neşeli çığlıklar vardı. Parlak ve sıcak bir güneş vardı. Neşe vardı en çok da. Olmayanlardan kurduğu dünyası artık her zamankinden güzeldi. Tüm güzellikler içindeydi. Mutluluk, neşe ve umut içindeydi. "Benim adım Mut!" diye bağırdı birden. "Mutluluk gibi, umut gibi!" diye devam etti bağırma ve ekledi "Ben neşeyi buldum!". Ardından gülmeye başladı neşeli çığlıklar atarak. Avucunu açtı ve taş baktı. Onu hissetti. Sıcaktı küçük gri taş. Bu dünyadaki her şeyden daha sıcaktı.

Yanlış Bağımlılık

Çağrı Vurgun

Sakarya – Kocaeli Anadolu İmam Hatip Lisesi

Herkes filme kenetlenmiş sinemanın tadını çıkarıyordu. Öyle mutluydular ki en az; şeker emen bir çocuk, yolda para bulmuş bir öğrenci ve oğlu takdir belgesi getirmiş bir baba kadar mutluydular. Peki, o çocuğun elinden şekeri, o öğrencinin elinden parayı, o babanın elinden takdir belgesini alırsan ne olur:

-Ne oluyor ya!

-Tam en heyecanlı yerinde ya!

-Ulan bari şu sahne bitseydi be vicdansızlar.

-Hiç sorma ya, tam kavuşacaktı adamla kadın.

Yıl 1980. İnsanların tek eğlencesi bu. Daha sinema yeni gelmiş bu bedbaht köye, elektrik kesintisi olması normal. Ama nasıl da ağlıyorlar, çocuk gibi. Küçük köy ne yapsınlar. Normalde sinemadaki kesinti olursa dondurmacı Hilmi'ye giderler. Bugün kimse gitmedi, herkes evine çekildi. Bir tek Metin gitti bugün dondurmacıya. Metin, kaşları kurulu bir yay gibi, gözlerde cihânın en sivri oku, bir dudakları var karşısında küp şeker olsa eritir. Öyle yakışıklı işte bizim oğlan. Kemikli bir yüz tipi var "Western" filmlerindeki gibi boylu poslu bir delikanlı. Temizce bir çocuk. Bir tek kusuru var: o da bağımlı. Ama bu herkesin olduğu gibi değil. Aşk bağımlısı bizimki. İrem bağımlılığı varmış öyle diyor. Birazdan dinleriz ondan.

Metin kapıdan içeri girdi. Kâsede dondurma istedi. Bu akşam bir şeyler var bunda, dondurmayı isteyişinde bile hayır yok. Ne demiş...

Hatırlayamadım şimdi kimin dediğini ama: “Mutluluk paylaştıkça artar, kederler paylaşınca azalır.” Bu arada dondurma da geldi.

-Teşekkür ederim abi.

Ben geldiğimde kimse yoktu, benim gelmemi bekliyorlardı herhalde. Şuna bak dedikodu yapıyorlar bir de orada. Dondurma yemeye değil de çene çalmaya gelmişler buraya. Neyse...

Dışarıda masada iki genç var. Benden küçükler, artist artist oturuyorlar orada. Bir de tespih almış eline. Fark etti beni, kaş göz yapıyor. Neyse şu an uğraşamayacağım. Yan masada ikiz kızlar var, bir de anneleri sanırım yanlarındaki. Arada bana bakıp duruyor bir tanesi. Normal bir erkek olsa hoşuna gider. Ama ben aklıma yazdığım zaman, doğrusunu bile kabullenemiyorum.

Önündeki masada iki tane teyze var. Dedikodu yapanlar onlar işte. Arada bana bakıyorlar, ayıplar gibi. Saçlarım uzun ya, günah zannediyorlar. Tamam, teyzeleri anladım da köyün âmâ imamı bile saçlarımın uzun olduğunu duyunca beni camiye almaz oldu. Babam yakıştırıyor ya bana, yeter. Bugün 10 sayfa kitap okudum. 10. Sayfada “Bir rüzgâr eser, her şey geçer. Alıştır kendini.” yazmış Reşat Nuri. Cidden geçer mi?

-Geçer.

Kafamı dondurmadan kaldırdım ve sesin geldiği tarafa doğru baktım aniden. İrem gelmişti. Gözleri sanki ışığı dünyaya ulaştırmamış bir yıldız gibi. Halk hikâyelerinde sevgilinin dudaklarını lâl denilen bir taşla benzetirler. Ama benim sevgilimin dudakları kiremit şekeri gibi.

3-4 saniye bakiştık.

-Sesli sordun galiba soruyu.

-Galiba ama ben daha demin dediklerini de duydum.

3-4 saniye daha bakiştık.

-Kimeydi bu güzel sözler?

Nasıl diyebilirim ki “sana”. Ama sana işte. Benim sözlerim sana, duygularım sana, gözlerim sana, gülüşüm sana, ağlayışım sana.

Kime söylüyorsun bunları be Metin. Ahmet Kaya açın da dinleyelim hadi. “Saçlarına yıldız düşmüş koparma...”

-Bütün çiçekler sen koklarsın belki diye var, bütün yollar sen belki geçersin diye var. Bütün romanlar, bütün şiirler belki sen okursun diye yazılıyor. Sen varsan ben varım. Belki sen yoksun, sen yoksan ben de yokum.

-Belki ben de sen oku diye yazılmış bir romanım Metin. Şimdi sen dünyanın oluşmakta olan bu yıldızın ışığını karanlık çehrene kabul edecek misin?

-Metin! Metin!

-Ama öyle vursun ki o ışık çehreme, buhar etsin beni. Bulutlarda taşınayım, sırma saçlarına yağayım.

-Metin sana diyorum oğlum?

Metin irkilerek kaldırdı başını:

-Nerede! Nerede! Nerede! Nereye gitti abi buradaydı ya!

Dükkânın içinde dolaşarak etrafa bakıyor telaşlı telaşlı:

-Abi buradaydı ya, abi!

-Kim oğlum kim?

-İrem abi, İrem! Buradaydı daha demin. Sakladınız mı onu lan! Nerede!

-Oğlum sakın ol ne olur!

-Abi söyle İrem nerede?

-Oğlum İrem...

-Dur, dur, dur! İrem gitti değil mi? Gitti, gitti, gitti. Kanatları çıktı buradan. Sonra melek gibi oldu da yukarı gitti değil mi? Geri gelecek ama. Masalların sonu hep mutlu biter çünkü. Değil mi? değil mi lan!

Ah be Metin! Hâlâ kabullenemedi. İrem bir hafta önce öldü. Metin'in kolları arasında...

Metin delirdi galiba. Akşam eve zor götürdüler. Sabah uyandıığında dudaklarından çıkan ilk cümle: "Günaydın, saçlarını kışkandığım yağmur damlaları dokunan kadın..."

Ya şu Sezen Aksu'nun son albümünde bir müzik var ya. En son dinlediğiniz işte. Onu açın da dinleyelim hadi.

Ashab-ı Yıldız

Nuriye Daşdemir

Kırşehir – Çiçekdağı Anadolu İmam Hatip Lisesi

Havanın ne siyah ne de mavi olduğu akşam vakitlerini seviyorum. İşte tam da o akşam vaktinde elimde tuttuğum kitabın son sayfasındaydım. Rüzgâr da tam istediğim şekilde ılık ılık esiyordu. Çayımдан bir yudum aldığımda gülümsediğimi fark ettim. Gülümsediğime güldüm bu sefer... Anlam veremiyorum şu anki halime. Galiba okuduğum kitabın son sayfasına gelmek mutlu etmişti beni. Çoğu zaman küçük küçük mutluluklar edinirim kendi kendime. Mesela beyaz gülü sevmemin bende sadeliği ve duruluğu ifade etmesini severim. Bir de çiçeklere siz diye hitap etmeyi...Bence çiçekler uzun uzun konuşmaya, kitaplar da onlarla haşır neşir olunarak vakit geçirmeye daha layıklar. İnsanlara bir şeyleri anlatamıyorsun çünkü...Aslında anlaşılmak gibi bir derdim de olmadı hiç, o ayrı mesele... Çünkü biliyorum ki ne kadar anlatsam da karşımdaki kişinin anlamak istediğiyle sınırlı kalacak anlattıklarım.

Ben Sitare...Her ne kadar ismimin anlamı gökyüzünde yıldız olsa da “yıkık krallığın” prensesi diye tanımlarım kendimi. Hayatta hiç şımartılmamış, istedikleri uğruna hep mücadele etmek zorunda kalan bir kızdım. Hayatın yükünü küçük yaşta sırtlayanlardan ...Yıllar sonra anladım ki insanların anlamakta zorlandığım bu kasabaya yine bu kasabadan kurtulmak için gelmiştim aslında. Küçüktüm o sıralar, mecburiydi gelişim. Yıllarca yaşitlarıma anlam veremeyerek büyüdüm. Kendilerine, anlamsız konuları problem edip, anlamlı olan her şeyi “Bunlar derin konular, fazla da derine dalmamak lazım.” deyip

geçiyorlardı. Gökyüzünden bihaber diler mesela! Dağların da, bulutların da bir ayet olduğunu düşünmediler ki hiç ...Onlar için bu konuları konuşmak kafa yormaya değer değildi çünkü.” Hoca mıydık ki biz? Ne vasfımız ne haddimiz vardı bunları konuşacak. Ramazan ayı gelir hatimimizi dağıtır namazımızı kılardık ya işte ...Daha ne olacak? Bizim niyetimiz temizdi bir kere ...” Tüm bu avundukları şeylerin karşısına geçmişim o yaşlarımda. Kendime izin verdim acıya, acımaya... Acılarımı avuçlarıma aldım, acımasızlıklara karşı savaş açtım. Savaşlarımdan yenik ayrıldığı da oldu. Her seferinde umudum tuttu kolumdan, fisıldadı kulağıma “Allah’ın her şeye kadir olduğunu...” El-Hafız ismine sığına sığına geldim bu zamanlara. Kalıplardan kaçtım her seferinde. Ben kalıplardan kaçtıkça, koşmuş oldum aslında kendime. Sonunda anladım ki öğrenilmeden öğretilmiyor.” Terzi kendi söküğünü dikemez” derler ya hani, daha kendi söküğünü bile dikemeyene terzi mi denir peki? Benim terzi olmak gibi bir iddiam varsa bal gibi de dikecekmişim efendim Kafamda deli sorular uçuşurken kendime geldim. Rüzgâr birden şiddetini artırmıştı. Duygularımla doğru orantılı bu deli rüzgâr, isabet olmuş. İzlemeye başladım dışarda uçan çamaşırları, yerde ki çöpleri...Çayımдан aldığım son yudumda bu sefer bütün bedenimi saran bir ürperme hissettim. Deli mecnun kazağıma iyice sarıldım. Kollarımla kendimi kocaman sardım. Bir ben vardım ...Benliğimi aradığım, süzgecimden fikirler, sorular, cevaplar, ağlayışlar ve aldanişlar süzdüğüm; icraate gelince afalladığım bu yolda bir ben vardım! Öğrenci olduğum bu sıralara öğretmen olarak gelmek vardı bir de! Yorgunluğumun o muazzam hissini tattım akabinde. Geçenlerde öğrencimin sorduğu soru geldi aklıma, derste nesli tükenen hayvanları işlerken, öğrencim benden söz isteyip: “Sitare örtmenim, tazmanya canavarları dünyanın gerçeklerini duyunca, ortak karar alıp gitmişler buradan “dedi. Nerden ve nasıl duydu böyle bir söylemi bilmiyorum ama ben de sorusuna soruyla yanıt verdim.” Tazmanya kurtlarının o yüzden mi nesli tükenmiş yani? “Diye sordum. “Öyle olduğunu söylüyorlar örtmenim.” Masumluğuna ne diyebilirdim ki? İşin gülünç yanı, sekiz yaşında bir çocuğun sorusuyla tükenmişliğimin yanıtını bulmak oldu. Çayımın bitmiş, mutfaktan çaydanlığı almaya üşenmiş anladığım ve havanın iyice kararmış olduğunu fark ettiğim o an, gökyüzündeki sitereye taktıldı gözüm. Elimdeki çay bardağını bırakıp, oturduğum iskemleden kalktım. Sanki ayağa kalkınca gökyüzünde ki yıldızlara yaklaşacakmışım gibi...Balkon demirliklerine kadar geldim. Tuttuğum balkon

demirliğinin soğukluğu ,avucumu ısıtan çayın sıcaklığını götürmüştü .Gözümü ayırmayıp yıllar önce duyduğum hadisin hayatımı nasıl değiştirdiğini hatırladım . "Ashabım gökteki yıldızlar gibidir. Hangisine sarılısanız hidayete erersiniz. Ashabımın ihtilafı ise sizin için rahmettir. "Demişti Peygamberimiz. İçimde ki karanlığa "Sen hangi sitaresin, Sitare?" diye sormuştum o yaşlarımda. Bir iflas sebebiyle gelmişim buralara," Geçim sıkıntısı bir nebze hafifler küçük yerde "demişti babam. Buradaki insanların her türlü düşüncesizlikleriyle karşı karşıya kaldığımda, bünyemin artık kaldıramayacağını düşündüm. Nereye kadar böyle gidebilirlerdi? Bu insanlar hiç mi sorgulamazdı hikmetlerini

Törelere söz ederlerdi sürekli, kimdi bu töre, neyiz oluyor bu örf ve kültür? İnsanları kalıba sokmaktan başka bir iş yapmazlar mıydı bunlar? Putların adını değiştirip, töre koymuşlar, kültür koymuşlar !..Lat'ın adı olmuş para, Menat'ın adı olmuş ev- araba, Uzza'nın adı olmuş günlük telaş. Onlar bu düşüncelerle boğuşurken benim yıldızımın, İslam'da ilk öğretmen olan Musab Bin Umeyr diye düşündüm. İnsanlara bir şeyler öğretmek adına tüm lükslerini terk eden, tüm sorunlara kibar ve güzel huylu yaklaşan sahabenin edasıyla geldim tekrar bu kasabaya. Benim tutduğum Sitare, Umeyr oldu. O yıldız nasıl aydınlattıysa Habeşistan 'ı, bu Sitare de aydınlatmalı bu kasabayı demiştim o yaşlarımda." Eh be kızım, nasıl bir duyguymuş bu kasabada ki tek yıldız olmak. Bir Sitare yetebilir mi tüm kasabayı aydınlatmaya?" diye sorma iç ses. Bir Sitare'nin yetmeyeceğini ben de biliyorum. Önemli olan Musab Bin Umeyirler yetiştirmekte...

Ruhlara Giydirilmiş Bedenler

Saliha Turanalp

Mersin – Şehit Kübra Doğanay Kız Anadolu İmam Hatip Lisesi

Soğuktu. Olabildiğince soğuk... Isınmak için montunu burnuna kadar çekmiş elleri cebinde ilerliyordu. Bir an önce eve gitmek, içindeki bu huzursuzluğu da sobanın alevlerine fırlatmak istiyordu. Bir taksi çevirdi. Şoföre gideceği adresi söyledikten sonra şapkasını ve eldivenlerini çıkarıp arabanın buğulu camlarından şehrin kalabalığını seyretmeye başladı. Her şey yanından akıp gidiyordu. Bu gidiş ona dünyadan sıyrılıyormuş gibi hissettirdi. Yolu uzundu. Dışarıdaki korna sesleriyle radyoda çalan 90'lar parçasından başka ses yoktu. Biraz olsun ısınmıştı. Pencereden mağazalara, insanların koşuşturmalarına, kafelere baktı. İçinde yine bir huzursuzluk hissetmişti. Bu huzursuzluk yüzüne vurmuş olmalıydı ki 60-65 yaşlarındaki şoför, aynadan ona bakarak: " İyi misin evladım?" dedi. Başıyla onayladı ve camdan etrafa bakmaya devam etti. İndirim afişleri, kasa kuyrukları, delicesine yenen ayaküstü abur cuburlar, kavgalar, küfürler, kaldırım kenarlarında içki içenler, sigara dumanları, son model telefonundan gözünü ayırmayan insanlar, öz çekim yapanlar, bir yere yetişmeye çalışanlar... Hepsi vardı. Gözlerini yumdu ve radyodaki sese bıraktı kendini. Çocukluğunu hatırladı. İnsanların kariyere, paraya, makama bakmadığı zamanları... Abisiyle oynadığı oyunlar, annesinin anlattığı masallar, babasının onun için yaptığı tahta at... Dalından topladığı meyveler, diktiği fidanlar, en büyük eğlencesi olan misket yarışları ve daha bir sürü şey geldi aklına o sıcak zamanlardan. İçini kemiren o huzursuzluğun bir an

için gittiğini fark etti. Ve bunun kendisine iyi geldiğini düşünerek devam etti. İlk oyuncağının telefon değil de kırmızı ahşap bir araba olması, arkadaşlarından gördüğü sevginin sadece takipleşmek adına olmaması, televizyon evlere yeni yeni girerken ailesi ile akşam sohbetleri ve birlikte atılan kahkahalar geldi aklına. Sanal olmayan, para ile satın alınamayan bir huzuru vardı o zamanlar. Bu gün elinde kalan tek değerini, huzurunu da kaybetmek istemiyordu. İşte onu sıkı, rahat bırakmayan şey de kaybetme korkusuydu. Gün gün değişen bu dünya girdabının içine girmekten ve huzurunu kaybetmekten korkuyordu.

Akşamın bu yoğun trafiğini görmezden gelerek gökyüzüne baktı. Yine fabrika dumanlarından görünmez olmuştu. Koskocaman bir gökyüzü altında yaşadığını tekrar hatırladı. Milyarlarca insanın da aynı gökyüzü altında yaşadığını ve öldüğünü düşündü. Madem ölecekti, bedeni toprağa karışacaktı, o zaman neden insanlar bütün hayatını bedenini güzelleştirmek için harcıyorlardı? İnsan; ten renginden, boyundan, kilosundan, engelinden neden utanıp kendisini değiştirmeye çalışırdı? İnsanı insan yapan ruhu değil miydi? Bir süre bunları düşündü. Yanından akıp giden insanlar aslında sadece ruhlara giydirilmiş birer bedendiler. Hepsinin bir hayatı, duyguları, karmaşası, çabası, koşuşturması vardı. Kendisini düşündü. O da herkes gibiydi, yaşamak için bir nedeni vardı elbet. Peki nereden geliyordu diğer insanlarda olmayan bu korku? Değişime bir direniş miydi bu? Yoksa değişimin getireceği bilinmezliğe gereksiz bir merak mıydı? Hatıralarını anımsadıkça eskiye, çocukluğuna özlemi artıyordu. Ruhunun çocukluğuna duyduğu özlem onu bu bedene sıkıştırıyor, sıkıştırıyordu. Demek ki ruh duygulardan besleniyordu. Ondandı bu insanlardaki aynılık, eşlik. Hepsi ruhlarının onları sürüklediği dünyayı yaşıyordu.

Birbirlerinden etkilenmeye o kadar müsaitlerdi ki farklı ve yeni olan ne varsa bütün dünyada izleniyor, hızla deneniyor, beğeniliyordu. Yine aynı hızla da tüketiliyordu. Çocukluğundan beri çok sevdiği kitaplar bile eski değerini kaybetmişti. Bu gidiş, bu sonu olmayan gidiş kapkaranlık bir kuyuya düşer gibiydi. Eskiye bu kadar bağlı olmak iyi miydi bilmiyordu. Yenilik ve teknoloji hayatımızın bir parçasıydı elbet ama insanların bu değişimle beraber kötüye doğru gittiğini de düşünüyordu. Bu gidişi ne durdurabilirdi? Bir kitap, bir film, belki de bu dünyanın girdabından kurtulmaya çalışan bir beden, bir

insan...

Arabanın durmasıyla birlikte zihnindeki düşüncelerden sıyrılıp mahallesine geldiğini fark etti. Yarım saatlik bu yolculuk düşünmesi için fırsat tanımıştı ona. Ücretini ödeyip teşekkür ettikten sonra taksiden indi ve yine soğuk bir hava karşıladı onu. Huzursuzluğun verdiği huzursuzluk, ruha giydirilmiş bir bedeni daha hapsedmişti.

Portakal

Elif Karaduman

İstanbul – Güngören İto Kız Anadolu İmam Hatip Lisesi

Hırkasının fermuarını boynuna kadar çekti. Şapkasını kafasına geçirip bakışlarını ayakucuna çevirdi. Bir yere çarpmamak için dikkatli yürüyor, sokaktaki kaldırım taşlarını seyrediyordu. Karşıdan hızla gelen takım elbiseli adam yanından geçerken omzuna çarpmış, arkasına bile bakmadan koşmaya devam etmişti. “Telaşlı insanlar” diye söylendi. Düşen telefonunu almak için eğildiği sırada kafasını kaldırıp etrafa baktı. Gökyüzü masmavi ve ışıltılı. Çok az insan gökyüzüne bakardı, çünkü herkes bir şeylerle meşguldü. Etrafta koşup duran insanları sevmez, bu görüntüden hoşlanmazdı. Bu sebepten adımlarını izlemeyi tercih ederdi.

Gökdelenlerin gökyüzünü esir ettiği, betonun yeşile galip geldiği kısımdan uzaklaşıp evinin bulunduğu تنها sokağa girdi. Sol kulağındaki kulaklığı çıkardı, müziğin sesini kısıp kulağına düşen çocuk seslerini dinledi bu sefer. Arabaların giremediği bu dar sokak çocuklara futbol sahası niteliği görüyordu. Buldukları iki büyük kaldırım taşını aralarında biraz mesafe bırakarak yerleştirmiş ve kendilerine göre kale yapmışlardı. Orta kısma tebeşirle bir çizgi çekmiş ve kendi taraflarını belirlemişlerdi. Annelerinin “Artık eve gel.” çağrısına kadar doyasıya vakit geçiriyorlardı. Ayaklarının dibinde biten topla kafasını kaldırıp ona doğru gelen çocuğa baktı, parlayan gözlerine. Çocuk onun gibi gri bir kapüşonlu giymiş; fermuarını yarıya kadar çekmiş, küçük göbeğini saklamaya çalışmıştı. Saatlerdir oynuyor olmalı ki kumral saçları hafif nemlenmiş, yanakları pembe pembe

olmuştu. Çocuk eğilerek adamın yüzüne bakmaya çalıştı. Şapkasını biraz kaldırdı, hafifçe gülümseyerek ayağındaki topu çocuğa doğru attı. Miniğin de şirince gülerek yanıt vermesi az önce içinde bulunduğu durumu düşündürdü. “Şehir miydi bizleri bozan yoksa büyümek mi?” Elini cebine atıp anahtarını buldu. Zorlayarak açtı ahşap kapıyı, ayakkabılarını eğilmeye tenezzül etmeden kapının önünde çıkardı.

Nihayet diğer kulaklığı da çıkartıp telefonu bir kenara bıraktı. Arka odaya ilerleyip bir miktar odun aldı. Salondaki sobayı yakmak için odunları içine yerleştirdi. Bir kibrit yaktı, barut kızdı ve alev kibrit boyunca yükseldi. Çocukluğundaki o küçük bahçeyi hatırladı. Yemyeşil çimenleri, peşinden koştuğu tavukları, ayağında yuvarladığı minik topu... Ve kibriti sobaya attı. Sobanın üzerindeki eşyalarını boşaltıp mutfakta köşede duran fileden bir iki portakal aldı. Sabah okuduğu kitap masanın üzerinde kalmıştı. Kitaba şöyle bir baktıktan sonra portakalları soyup bir tabağa koydu. Kabuklarını alıp salona ilerledi, portakalın içini mutfakta bırakmıştı. Kabukları sobanın üzerine yerleştirdi. Babaannesinden gördüğü bu eylem onu çocukluğuna götürürdü. Portakal sevmezdi, portakal kabuğunun sobadan odaya yayılan kokusunu severdi. Sırf bu sebepten alırdı portakal. Hafif hafif portakal kokusu yayılıyordu.

Kapı tıklandı birkaç kez nazikçe. Az önceki minikti kapıyı çalan. “Portakallar kokuyor Metin abi.” dedi tebessümle. Mutfaka gidip ayıkladığı portakalları kapıda bekleyen çocuğa getirdi. “Görev tamamlandı kaptan.” dedi genç adam asker selamı verirken. Minik de selamladı onu. Birkaç kez kabuklarını soyup içini yemediği portakalları miniğe vermiş kabuklarını sobada kurutmuştu. Biraz zaman sonra rutin bir olay haline gelmişti bu ikisi arasında. Minik çocuk eline aldığı portakalların bir kısmını ağzına attı, bir kısmını da arkadaşlarına vermek için hızla arkadaşlarının yanına gitti. Onları izleyen genç adam “Şehir” diye fısıldadı “Bizi mahveden.”

